

Taqi-uddin An-Nabhani

Den Islamiske Stat

Den Islamiske Stat

(Oversat fra den arabiske version)

For den præcise mening af teksten, referér venligst til den originale bog på arabisk ”**Ad-Dawlah Al-Islamiyah**”

ISBN: ????

Postboks 1286
DK-2300 København S

1. udgave

Vers fra Qur’anen fremstår med *kursiv*, beretninger (Ahadith) og diverse udtalelser vil fremstå med **fed**

İ - Subhanahu wa ta’ala

ρ - Sallallahu ‘alaihi wa sallam

τ - Radhi allaho anhu

Allahs Sendebud ρ sagde:

”تَكُونُ النَّبُوءَةُ فِيكُمْ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةً عَلَى مِنْهَاجِ النَّبُوءَةِ فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا عَاضًا فَيَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ يَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ مُلْكًا جَبْرِيَّةً فَتَكُونُ مَا شَاءَ اللَّهُ أَنْ تَكُونَ ثُمَّ يَرْفَعَهَا إِذَا شَاءَ أَنْ يَرْفَعَهَا ثُمَّ تَكُونُ خِلَافَةً عَلَى مِنْهَاجِ النَّبُوءَةِ ثُمَّ سَكَتَ”

"Profetskabet vil være iblandt jer, så længe Allah ønsker, det skal eksistere. Så vil Han ophæve det, når Han ønsker, det skal ophæves. Derefter vil der være en Khilafah ifølge Profetskabets metode, og den vil være, så længe Allah ønsker det. Så vil Han ophæve det, når Han ønsker at ophæve det. Derefter vil der være et arvestyre, og det vil være til, så længe Allah ønsker, det skal være. Så vil Han ophæve det, når Han ønsker at ophæve det. Så vil der være et undertrykkende styre, og det vil være der så længe Allah ønsker det. Så vil Han ophæve det, når Han ønsker at ophæve det. Derefter vil der så være Khilafah efter Profetskabets metode. Så blev han tavs."

[Mushad Imam Ahmad]

Indholdsfortegnelse

Indledning	11
Startpunktet	15
Sahabas Sammenslutning	17
Da´wahs begyndelse	19
Bekæmpelsen af Da´wah	21
Da´wahs vekselvirkning	28
To faser i Da´wah	34
Udvidelsen af Da´wah-sfæren	39
Den første 'Aqabah Bai'ah	41
Da´wah i Madinah.....	42
Den anden 'Aqabah Bai'ah.....	46
Etableringen af den Islamiske Stat	55
Opbygning af samfundet	57
Forberedelse af kamp-atmosfæren.....	62
Påbegyndelsen af kamp	65
Livet i Madinah	69
Diskussion med jøder og kristne.....	71
Badr-slaget.....	76

Evakueringen af Bani Qainuqa'	79
Eliminering af de interne uroligheder	81
Ahzab-slaget	88
Hudaibiyah-traktaten.....	95
Khaybar-slaget.....	107
Udsendinge til de omkringliggende lande	109
Slaget ved Mu'tah	112
Åbningen af Makkah.....	116
Hunain-Slaget	121
Tabuk-Slaget	128
Statens hersken over Den Arabiske Halvø	133
Den Islamiske Stats struktur	135
Jødernes holdning til den Islamiske Stat	140
Den Islamiske Stats kontinuitet	146
Den Islamiske Stats indenrigspolitik	152
Den Islamiske Stats udenrigspolitik	159
De islamiske erobringer er for udbredelsen af Islam.....	165
Konsolideringen af de islamiske erobringer	168
Sammensmeltningen af folkeslag til en Ummah	174
Statens svækkelse – årsager og faktorer.....	180
Nedbrydningen af den Islamiske Stat	186

Den missionske invasion	194
Korsfarernes fjendskab.....	204
Konsekvenserne af den missionske invasion.....	209
Den politiske belejring af den islamiske verden	216
Nedlæggelsen af den Islamiske Stat	220
Forebyggelse mod den Islamiske Stats genopståen	231
Det påhviler muslimerne som pligt at etablere den Islamiske Stat	238
Vanskeligheder i vejen for etableringen af den Islamiske Stat	244
Hvordan bliver den Islamiske Stat etableret?.....	251
Udkast til den Islamiske Stats forfatning	256
<i>Generelle regler</i>	256
<i>Styresystemet</i>	258
<i>Khalfah'en</i>	260
<i>Delegeret Assistent (Mu'avin Tafwidh)</i>	264
<i>Eksekutiv Assistent (Mu'avin Tanfidh).....</i>	265
<i>Jihad-Amir'en (Amir ul-Jihad).....</i>	266
<i>Militæret</i>	267
<i>Retsvæsnets (Qada')</i>	268
<i>Guvernører (Wolab)</i>	272
<i>Det administrative apparat</i>	273
<i>Ummah-rådet</i>	274
<i>Socialsystemet</i>	276
<i>Økonomisystemet</i>	278
<i>Uddannelsespolitikken</i>	287
<i>Udenrigspolitikken.....</i>	289

Indledning

Den nuværende generation er ikke bevidst om den Islamiske Stat, som implementerer Islam, og selv de, som levede under de seneste år af den Islamiske Stat (Uthmani Khilafah), imod hvilken Vesten havde rettet dets stormløb, har i virkeligheden været vidne til resterne af en stat, der implementerede resterne af et islamisk styre. Derfor er det blevet yderst vanskeligt for enhver muslim at danne et billede af det islamiske styre for sind kuet af omstændighederne, sind som kun kan forestille sig regeringssystemet gennem at se på de rådne demokratiske regimer, der blev indført i de muslimske lande med tvang. Dette er dog ikke den eneste besværlighed, men snarere er den besværligste opgave at forsøge at ændre sådanne sind, som er blevet forledt af den vestlige kultur.

Den vestlige kultur var det våben, Vesten anvendte som et slag i ansigtet på den Islamiske Stat, og hvormed den likviderede den Islamiske Stat. Derefter bragte den våbenet til folket af denne stat, dryppende med blodet fra deres myrdede stat, og sagde stolt til dem: "Jeg har tilintetgjort jeres gamle stat, der fortjente at blive tilintetgjort pga. dens dårlige beskyttelse og ledelse, og jeg har banet vejen for jer til et lykkeligt liv og en varig nydelse i min pleje". Folket gav herefter morderen, hvis våben stadig bar blodet fra deres stat, hånden. Vesten har, som man siger, gjort det samme, som hyænen gør med sit bytte. Byttet står lammet og forstumlet og kommer ikke til sig selv, før det får et hårdt slag eller bliver slæbt ned i dalen for at blive ædt.

Så hvordan kan man få sådanne forledte sind til at indse, at det giftige våben, som tilintetgjorde deres Islamiske Stat, er det samme som konstant fordærver deres liv og eksistens, så længe de holder på det. Og hvorledes kan man få disse sind til at indse, at de ideer, som de bærer rundt på, såsom nationalisme, adskillelse af deen (Islam) fra staten og de anti-islamiske meninger er nogle af de giftige, den vestlige kultur har

bragt dem. Kapitlet om den missionske invasion i denne bog er fuld af kendsgerninger og tal, der klart og tydeligt viser morderens reelle intentioner og de rigtige motiver bag forbrydelsen, samt midlerne og metoderne, der blev taget i brug. Formålet var udelukkende at udrydde Islam, og det mest effektive middel var denne vestlige kultur, som den missionske invasion bragte.

Muslimerne var ikke klare over denne kulturs farlighed. De begyndte at gøre modstand og bekæmpe den fysiske besættelse af deres jord, alt imens de sluttede sig til den vestlige kultur, som var den reelle årsag bag besættelsen, og med denne blev koloniseringen rodfæstet. Den sørgelige ironi er, at alt imens muslimerne angiveligt vendte ryggen til den fremmede og bekæmpede besættelsen, bød de Vesten velkommen med åbne arme og drak af dens gift til de gik under, trætte og livløse. Man skulle tro, de var krigshelte, men de var desværre ofre for uvidenhed og vildledning.

Hvad ønsker de egentlig? En stat baseret på andet end Islam? Eller adskillige stater på islamisk jord? Vesten har siden, den blev den effektive leder, givet muslimerne adskillige stater, og derved fuldkomment gjort sin plan om at holde Islam væk fra styret, at splitte de muslimske lande og at give muslimerne et ubetydeligt og facadeagtigt styre. Af og til opretter Vesten en ny stat for muslimerne for at splitte og vildlede dem endnu mere, og den er mere end villig til at give dem endnu flere, så længe de holder fast ved vestlige principper og ideer. Det drejer sig ikke om at oprette adskillige stater, men én enkelt stat over hele den islamiske verden.

Ligeledes drejer det sig heller ikke om at oprette en hvilken som helst stat, eller en stat, som kalder sig selv islamisk men regerer ifølge andet end det, Allah I har åbenbaret, eller en stat, der implementerer islamiske love uden at bære Islam til verden med en intellektuel ledelse. Det afgørende er ikke oprettelsen af sådanne pseudostater, men af én stat, som vil genoptage den islamiske levemåde baseret på den islamiske 'Aqeedah, og som virkeliggør Islam i samfundet efter, at den er rodfæstet i folks sjæle og sind og bringer Islams budskab til hele verden.

Den Islamiske Stat er hverken en drøm eller det rene hjernesvind, for den har domineret og haft indflydelse på historien i over 1300 år. Så den er en realitet og har og vil i den nære fremtid være det. Dens eksistens' livsvigtige elementer er langt større end, at de kan ignoreres

eller bekæmpes af noget eller nogen som helst? De oplyste mennesker har i dag sluttet sig til den, og den er Ummah's ønske. Ummah, som er ivrig efter Islams storslåethed. Den Islamiske Stat er ikke et begær, som man stræber efter at tilfredsstille, men en forpligtelse, som Allah I har forpligtet muslimerne og beordret dem til at udføre. Han I har advaret mod straf for dem, der forsømmer denne forpligtelse. Hvorledes kan de tilfredsstille deres Herre, så længe 'izzah (ærens magt) i deres lande hverken tilhører Allah I, Hans Sendebud p eller de troende? Hvordan skal de blive frelst fra Hans straf, så længe de ikke opretter en stat, der gør hæren parat til kamp, forsvarer territorierne, fører Allahs I straffelov ud i livet og regerer med, hvad Allah I har åbenbart? Det er således en pligt for muslimerne at oprette den Islamiske Stat, fordi Islam ikke vil øve nogen indflydelse uden staten, og fordi deres lande ikke betragtes som Dar al-Islam (Islams domæne), førend de bliver regeret af en islamisk stat.

Oprettelsen af den Islamiske Stat er på ingen måde en let sag, eller blot et spørgsmål om at blive ministre (dette gælder både for partier og individer) og blive en del af det nuværende regerende system. Vejen er belagt med torne, fyldt med farer, hindringer og besværligheder, for ikke at nævne den ikke-islamiske kultur, overfladisk tænkning og pro-vestlige regimer, som udgør en frygtelig besværlighed, hindring og fare.

De som betræder vejen til det islamiske kald for at genoprette den Islamiske Stat stræber i virkeligheden efter styret som en metode til at genoptage den islamiske levemåde i de muslimske lande og for at overbringe Islams budskab til hele verden. Dette er grunden til, at de kategorisk afviser at dele magt med nogen som helst, uanset hvor stor fristelsen skulle være. De vil ligeledes afvise absolut styre, medmindre de er i stand til at implementere Islam omfattende, fundamentalt og øjeblikkeligt.

Til sidst, hensigten med denne bog om den Islamiske Stat er ikke at fortælle om dens historie, men at forklare, hvorledes Allahs Sendebud p oprettede den Islamiske Stat og at vise, hvordan de vantro kolonialister tilintetgjorde den. Den viser, hvordan muslimer skal genoprette deres stat, således at lyset (Islam), som retleder verden i de mørkeste tider, vender tilbage for at oplyse sandhedens vej for menneskeheden. Allah I siger:

(وَعَدَ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا مِنْكُمْ وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَيَسْتَخْلِفَنَّهُمْ فِي الْأَرْضِ كَمَا
اسْتَخْلَفَ الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ وَلَيُمَكِّنَنَّ لَهُمْ دِينَهُمُ الَّذِي ارْتَضَى لَهُمْ وَلَيُبَدِّلَنَّهُمْ مِنْ بَعْدِ
خَوْفِهِمْ أَمْنًا يَعْبُدُونَنِي لَا يُشْرِكُونَ بِي شَيْئًا وَمَنْ كَفَرَ بَعْدَ ذَلِكَ فَأُولَئِكَ هُمُ الْفَاسِقُونَ)

"Allah har lovet dem af jer, som har Iman og handler retfærdigt, at Han vil give dem magt på jorden, sådan som Han gav den til dem før jer, og Han vil grundfæste deres deen (Islam), som Han har udvalgt for dem, og Han vil skænke dem sikkerhed efter deres frygt. De vil tilbede Mig og ikke tilbede nogen anden ved siden af Mig". [OQM, An-Noor:55]

Startpunktet

Da Allahs Sendebud ρ blev sendt til menneskeheden med Islams budskab, inviterede han først sin kone Khadijah (til Islam), og hun erklærede iman på ham ρ (som Sendebud) og konverterede til Islam. Så inviterede han ρ sin fætter 'Ali, som konverterede. Derefter inviterede han sin tjener Zaid, og han konverterede. Og så inviterede han sin ven Abu Bakr, som ligeledes konverterede. Herefter begyndte han at invitere folk til Islam, hvoraf nogle konverterede og andre nægtede.

Da Abu Bakr blev muslim, offentliggjorde han sin tro til de folk, han havde tillid til og kaldte til Iman på Allah I og Hans Sendebud ρ. Abu Bakr var højt respekteret blandt sit folk, som elskede hans selskab og altid rådførte sig med ham i mange sager. Han anvendte sin indflydelse og fik 'Uthman ibn 'Affan, Zubayr ibn al-'Awwam, 'Abd al-Rahman ibn 'Auf, Sa'd ibn Abi Waqqas og Talhah ibn 'Ubaydallah overbevist om Islams sandhed. Han tog dem med til Allahs Sendebud ρ, hvor de alle bekræftede deres Iman og udførte bøn.

Dernæst tilsluttede 'Amir ibn al-Jarrah (kendt som Abu 'Ubaydah), 'Abdullah ibn 'Abd al-Asad (kendt som Abu Salamah), al-Arqam ibn Abi al-Arqam, 'Uthman ibn Maz'un og andre sig Islam. Herefter blev snesevis af både mænd og kvinder muslimer, til det blev diskussionsemnet blandt Quraish-folket.

I starten af det islamiske kald, besøgte Allahs Sendebud folk i deres hjem, og fortalte dem, at de af Allah I er blevet pålagt at tilbede Ham og ikke at sidestille nogen eller noget med Ham. Han ρ inviterede åbent folk til Islam i Mekka, mens han holdt fast ved Allahs I befaling:

(يَا أَيُّهَا الْمُدَّثِّرُ # قُمْ فَأَنْذِرْ)

"O du, som er tildækket (i din kappe), rejs dig og advar (folk)".

(OQM. Al-Mudatthir:1-2)

Efter denne befaling kontaktede Allahs Sendebud ρ folk for at lære dem Islam og strukturere dem diskret på grundlag af Islam. Sahabah (Profetens disciple) plejede at udføre bønnen i bjergene i udkanten af Mekka væk fra Quraish. Hver gang en person tilsluttede sig Islam, sendte Allahs Sendebud ρ ham eller hende en tidligere konvertit, der var kultiveret i Islam, for at lære vedkommende Qur'anen. Han ρ sendte Khabbab ibn al-Arrat for at lære Fatima ibnt al-Khattab og hendes mand Sa'id Qur'anen. 'Umar ibn al-Khattab overraskede dem engang, alt imens de sad i deres kreds, og han konverterede på stående fod til Islam.

Allahs Sendebud ρ blev ikke ved med dette, men gjorde al-Arqam ibn al-Arqam's hus til center for denne troende gruppe og en base for sit kald samt et sted, hvor han lærte muslimerne Qur'anen, fuldkommengjorde deres viden om Islam og beordrede dem til at recitere og forstå Qur'anen. Hver gang der var en ny konvertit, sluttede Allahs Sendebud ρ vedkommende til i al-Arqam's hus.

Han fortsatte med denne opgave i tre år og oplærte denne gruppe muslimer, ledte dem i bøn, udførte tahajjud (bøn og Qur'an-læsning i nattimerne), motiverede deres sjæle, styrkede deres Iman gennem bøn og recitation, opfordrede dem til at reflektere over og tænke på Allahs I tegn og skabninger, samt at kultivere deres sind med Qur'anens meninger og udtryk og Islams opfattelser og tanker. Han ρ lærte dem, hvordan de skulle udholde tortur og vanskeligheder og forberedte dem på at adlyde og underkaste sig Allah I. Allahs Sendebud ρ forblev sammen med sin muslimske gruppe i al-Arqam's hus, indtil Allah I åbenbarede følgende:

(فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ)

"Så forkynd da åbent hvad, der er blevet befalet dig, og vend dig bort fra afgudsdyrkerne". (OQM. Al-Hijr:94)

Her påbegyndte Profeten ρ, i fællesskab med sin muslimske gruppe, det islamiske kald til samfundet.

Sahabas Sammenslutning

I begyndelsen af sit kald, inviterede Allahs Sendebud ρ folk til Islam, som han følte var rede til at acceptere den, uanset deres alder, stilling, race eller herkomst. Han ρ udvalgte aldrig folk, men inviterede uden forskel folk og fornemmede derefter, om man var rede til at acceptere Islam. Mange mennesker lavede Iman og tilsluttede sig Islam. Han ρ var ivrig efter at oplære alle dem, som tilsluttede sig Islam samt at fuldkommengøre deres viden om deen, såvel som at lære dem Qur'anen. Disse følgesvende (Sahabah) udgjorde en gruppe, og de videreførte Da'wah (det Islamiske kald). Deres antal steg til over 40 mænd og kvinder fra alle samfundslag; de var dog for det meste unge mænd. Iblandt dem var der fattige og rige, svage og stærke. Denne gruppe muslimer, som troede på Allahs Sendebud ρ og videreførte Da'wah var:

1. 'Ali ibn Abi Talib (8)
2. Zubayr ibn al-'Awwam (8 år)
3. Talhah ibn 'Ubaydullah (11 år),
- 4- Al-Arqam ibn Abi al-Arqam (12 år),
- 5- 'Abdullah ibn Mas'ud (14 år),
- 6- Sa'id ibn Zayd (under 20 år),
- 7- Sa'ad ibn Abi Waqqas (17 år),
- 8- Mas'ud ibn Abi Rabi'ah (17 år),
- 9- Ja'far ibn Abi Talib (18 år),
- 10- Suhayb al-Rumi (under 20 år),
- 11- Zayd ibn Harithah (omkring 20 år),
- 12- 'Uthman ibn 'Affan (omkring 20 år),
- 13- Tulayb ibn 'Umayr (omkring 20 år),

- 14- Khabbab ibn al-Arrat (omkring 20 år),
 - 15- 'Amer ibn Fuhayrah (23 år),
 - 16- Mus'ab ibn 'Umayr (24 år),
 - 17- Al-Miqdad ibn al-Aswad (24 år),
 - 18- Abdullah ibn Jahsh (25 år),
 - 19- 'Umar ibn al-Khattab (26 år),
 - 20- Abu Ubaydah ibn al-Jarrah (27 år),
 - 21- 'Utbah ibn Ghazwan (27 år),
 - 22- Abu Hudhayfah ibn 'Utbah (omkring 30 år),
 - 23- Bilal ibn Rabah (omkring 30 år),
 - 24- 'Ayyash ibn Rabi'ah (omkring 30 år),
 - 25- 'Amer ibn Rabi'ah (omkring 30 år),
 - 26- Na'im ibn 'Abdullah (omkring 30 år),
 - 27- 'Uthman (30 år) og
 - 28- 'Abdullah (17 år) og
 - 29- Qudamah (19 år) og
 - 30- Al-Saib (omkring 20 år) er alle fire sønner af Maz'un ibn Habib,
 - 31- Abu Salamah 'Abdullah ibn al-Asad al-Makhzumi (omkring 30 år),
 - 32- 'Abd al-Rahman ibn 'Auf (omkring 30 år),
 - 33- 'Ammar ibn Yaser (mellem 30 og 40 år),
 - 34- Abu Bakr as-Siddiq (37 år),
 - 35- Hamzah ibn 'Abd ul-Mu'talib (42 år),
 - 36- 'Ubaidah ibn al-Harith (50 år).
- En række kvinder tilsluttede sig også Islam.

Efter tre år var Allahs Sendebud ρ lettet og beroliget, da disse Sahabah blev modne og udviklede en islamisk kultur, og deres mentalitet (dvs. den måde de tænkte på) blev ren islamisk, samt deres psyke (dvs. den måde de handlede på) blev ren islamisk. Han ρ blev da sikker på, at de havde opnået en dyb forståelse af Islam, og at deres personligheder havde nået store højder med hensyn til Iman på Allah I. Først da lettede hans bekymringer, idet denne muslimske gruppe var stærk nok og i stand til at stille sig ansigt til ansigt med hele samfundet. Da gik han ρ ud ledende sin gruppe i konfrontation med Quraish, da Allah I beordrede ham det.

Da'wahs begyndelse

Det islamiske kalds natur var kendt fra den første dag, Allahs Sendebud Muhammad p modtog profetskabet. Folk i Makkah vidste allerede, at Muhammad p kaldte til en ny deen, og at sneसेvis af folk havde sluttet sig til Islam. De vidste også, at Muhammad p samlede sine ledsagere og tog sig af dem, og at muslimerne holdte sig selv væk fra resten af Quraish og grupperede sig og lærte om deres nye deen.

Folk i Makkah var klare over dette nye kald og dem, som troede på det, men de vidste aldrig, hvor de mødtes, eller hvem de var. Det kom derfor ikke som en overraskelse, da Allahs Sendebud p proklamerede Islam. Men det, der overraskede Makkahs kuffar (vantro), var tilsynecomsten af den nye gruppe af muslimer. Muslimerne havde opnået en hel del styrke, da Hamzah ibn 'Abd al-Muttalib sluttede sig til Islam efterfulgt af 'Umar ibn al-Khattab tre dage senere. Så kom Allahs I følgende åbenbaring:

(فَاصْدَعْ بِمَا تُؤْمَرُ وَأَعْرِضْ عَنِ الْمُشْرِكِينَ # إِنَّا كَفَيْنَاكَ الْمُسْتَهْزِينَ # الَّذِينَ
يَجْعَلُونَ مَعَ اللَّهِ إِلَهًا آخَرَ فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ)

"Forkynd åbent det, der er blevet dig befaleet, og vend dig bort fra afgudsdyrkerne. Vi (alene) vil visselig være dig nok mod dem, der søger at spotte. Dem, der sidestiller en anden gud med Allah. De skal da snart vide (resultatet af deres handlinger)." (OQM. Al-Hijr: 94-96)

Allahs Sendebud p adlød omgående Allahs I ordre og offentliggjorde sin gruppe til hele Makkah. Han tog ud med sine ledsagere i to rækker; en ledt af 'Umar og den anden af Hamzah. Denne måde, hvorpå

Sahabah offentliggjorde sig, havde Quraish aldrig været vidne til tidligere. Derefter vandrede han ρ rundt sammen med dem om Ka'bah.

Dette er stadiet, hvor Allahs Sendebud ρ bevægede sig med sine ledsagere fra den hemmelige fase til den åbenbare fase, fra at kalde, henvende sig til og invitere dem, som han følte var parate til at modtage kaldet, til at henvende sig til hele folket. Da'wah tog nu en ny drejning. Sammenstødet mellem Iman og kufr var begyndt i samfundet. Vekselvirkningen mellem de rigtige og de rådne opfattelser begyndte, og satte dermed den anden fase af Da'wah i gang, dvs. fasen med vekselvirkning og strabadser.

De vantro (kuffar) begyndte at gøre modstand og kæmpe imod Da'wah, hvorved de udøvede alle former for overgreb og skadesudøvelse på Allahs I Sendebud og hans Sahabah. Denne fase var en af de mest hårde af alle. Allahs Sendebuds ρ hus blev stenet og Umm Jamil, Abu Lahab's kone plejede at smide urenheder uden for hans hjem. Han ρ ignorerede det blot eller fjernede det i stedet. Abu Jahl smed engang livmoderen fra et får, som var slagtet som offer for idolerne, på Allahs Sendebud ρ. Med urenheder på sig gik han ρ blot hen til sin datter Fatima, for at hun kunne rense ham, således at han ρ var ren igen. Dette styrkede kun Allahs Sendebuds ρ beslutsomhed og fik ham til at invitere til Islam endnu stærkere. Muslimerne blev truet og skadet. Hver stamme påtog sig selv den opgave at torturere og forfølge de muslimske stammemedlemmer. En af disse stammer lod deres slave Bilal ligge for at dø i det brændende sand med en tung sten placeret på hans bryst, simpelthen fordi han insisterede på at tro på Islam. Bilal udtalte udfordrende ordene: ' Ahad! Ahad! ' (Den Ene, Den Ene) og udholdte alle lidelser for sin Herres skyld. En kvinde døde efter at have været undertvunget tortur, kun fordi hun ikke ville give afkald på sin nye tro og vende tilbage til sine forfædres tro. Muslimerne holdt mange lidelser ud, torturen og ydmygelsen, med kun ét mål for øje, nemlig at søge Allahs I tilfredshed.

Bekæmpelsen af Da'wah

Fra den dag Allahs Sendebud ρ blev sendt med Islam, talte folk om ham og hans kald. Quraish-folket var dog dem, som berørte emnet mindst, fordi de til at begynde med ignorerede ham, da de troede, at hans kald ikke ville være andet end præsters og vise folks ord, og at folk i sidste ende ville vende tilbage til deres fædres og forfædres tro.

Dette var årsagen til, at de til at begynde med ikke bekymrede sig om ham eller stod i vejen for ham. Hver gang han ρ gik forbi dem, sagde de: "Der er 'Abd ul-Muttallibs søn, til hvem der tales fra himlen." Efter en kort periode indså de truslen, der lå bag hans kald, og besluttede sig for at bekriige ham. Til at begynde med greb de til blot at nedværdige og latterliggøre hans erklæring om profetskab. Derefter begyndte de at udfordre ham til at udføre mirakler som bevis på hans profetskabs autoritet. De sagde: "Hvorfor forvandler Muhammad ikke bjergene as-Safa og al-Marwa til guld? Hvorfor bliver bogen, der åbenbares ham ikke sendt ned fra himlen i skrevet form? Hvorfor viser Jibreel, som Muhammad taler så meget om, sig ikke for dem (Quraish-folket)? Hvorfor genopliver han ikke de døde? Hvorfor fjerner han ikke bjergene, som omgiver Makkah? Hvorfor lader han ikke en kilde fersk Zamzam-vand springe frem, velvidende om, at hans folk har hårdt brug for vand? Hvorfor forudsiger hans gud ikke fremtidens varepriser, således at de bedre kan konkurrere?"

Hetzen mod Allahs Sendebud ρ fortsatte for en tid. Quraish langede ud med forhånelser, skældsord og sarkasme, men hverken kompromisløsning eller afvigen fra sin vej gik han ρ med på og fortsatte med at invitere folk til Islam, idet han latterliggjorde deres afguder og påviste idiotien og den overfladiske tænkning hos de folk, som tilbad og helliggjorde disse afguder og byggede deres håb op omkring dem.

Dette blev for meget for Quraish. De greb nu til brugen af et hvilket som helst middel, der var nødvendigt, for at få ham ρ til at opgive sit kald; men alt dette var til ingen nytte. De tre vigtigste metoder, som Quraish tog i brug til bekæmpelsen af Da'wah var:

1. Tortur
2. Intern og ekstern propaganda
3. Boykot

Lidelser ramte Allahs Sendebud ρ og alle hans Sahabah, på trods den beskyttelse han ρ fik af sin familie. Quraish brugte alle mulige typer hård tortur og blev eksperter inden for dette område. Yaser-familien blev alle udsat for rædselsvækkende tortur for at få dem til at give afkald på deres deen. Men dette gjorde dem kun mere beslutsomme og urokkelige. Allahs Sendebud ρ gik forbi dem, alt imens de blev tortureret og sagde til dem:

"Hold ud Yasir-familie! Jeres belønning er paradiset; jeg kan intet stille op, jeres skæbne ligger i Allahs hænder".

Derpå sagde Sumayyah, Yasers kone: "Jeg kan sandelig se den (paradiset), O Allahs Sendebud".

Afstraffelsen af Allahs Sendebud ρ og hans følgesvende fortsatte med uformindsket styrke, indtil Quraish indså, at det hele var forgæves. De greb derfor til en anden metode i bekrigelsen af Da'wah, som bestod i hån og propaganda mod Islam og muslimerne i Makkah, såvel som uden for i Abessinien. Denne metode blev taget i anvendelse i fuld udstrækning og rækkede fra diskussioner og debatter til spot og hetz. Hån blev rettet mod selve den islamiske aqidah og mod Allahs Sendebud ρ. Quraish løg om ham ρ og anklagede ham urigtigt for adskillige ting. De lagde mange planer og smedede rænker for at bringe skam over ham ρ. De forberedte nøje, hvordan de bedst kunne bringe Islam i vanry, især i hajj-sæsonen (pilgrimssæsonen). De gik så langt, at de kontaktede al-Walid ibn al-Mughirah for at diskutere måder at håne Allahs Sendebud ρ og fordreje hans budskab på. De bekymrede sig om, hvad de skulle fortælle araberne, som kom til Makkah for hajj.

Nogle foreslog, at man skulle erklære, at han var en spåmand. Al-Walid forkastede dette ved at understrege, at Muhammad ρ var blottet for en spåmands uintelligente mumlen og remseprægede snak. Nogle påstod, at han var sindssyg, men al-Walid afviste også denne påstand og sagde, at der ikke var noget tegn på, at Muhammad var sindssyg. Andre begyndte at anklage ham for trolddom, hvilket al-Walid ligeledes forkastede ved at sige, at Muhammad ρ ikke praktiserede de hemmelige kneb, som troldmænd udførte, såsom det velkendte ritual med at puste på knuder.

Efter en langvarig debat blev Quraish enige om at anklage ham for at være en troldmand, der besad sihr al-bayan (ordenes magi). Derefter spredte de sig blandt forsamlingen af pilgrimme og advarede araberne mod at lytte til Muhammad ρ og skildrede ham som værende en tale-magiker. De fortalte, at hans budskab skilte en mand fra sin bror, sin far, sin kone og sin familie.

Denne propaganda virkede dog ikke, og Islams budskab nåede fortsat folk. Quraish forsøgte derefter at få an-Nadr ibn al-Hareth til at stå i ledtog med dem mod Muhammad ρ. Hver eneste gang han ρ holdte et møde, hvortil folk var inviteret, påmindede han dem om Allah I og Hans advarsel til de forudgående folkeslag, rejste an-Nadr ibn al-Hareth sig og fortalte historier om kongerne af Persien og deres religion. Han bekendtgjorde: "Med hvad er Muhammad bedre end jeg til at fortælle historier? Fremsætter han ikke fortidens eventyr, som jeg gør?"

Quraish udbredte i vid udstrækning historier og sludder. De fortalte folk, at hvad Muhammad ρ sagde ikke var fra Allah I, men noget han var blevet belært af en ung kristen ved navn Jabr. Dette rygte slog dybe rødder blandt folk, indtil Allah I som svar herpå åbenbarede følgende:

(وَلَقَدْ نَعَلِمُ أَنَّهُمْ يَقُولُونَ إِنَّمَا يُعَلِّمُهُ بَشَرٌ لِّسَانُ الَّذِي يُلْحِدُونَ إِلَيْهِ أَعْجَمِيٌّ وَهَذَا لِسَانٌ عَرَبِيٌّ مُبِينٌ)

"Og Vi ved visselig, at de siger: det er blot et menneske, der belærer ham. Den persons sprog, som de bagtalerisk hentyder til, er dog fremmed, medens dette er klart arabisk". (OQM An-Nahl:103)

Hånen mod Islam og forfølgelsen af muslimer fortsatte på den arabiske halvø. Da Quraish hørte, at nogle muslimer, af frygt for tvungent frafald, udvandrede til Abessinien, sendte de to udsendinge efter dem for at bringe muslimerne i vanry i håb om, at an-Najashi ville udvise dem fra sit kongedømme og få dem sendt tilbage.

De to udsendinge var Amr ibn al-Ass ibn Wa'il og Abdullah ibn Rabi'ah. De nåede til Abessinien og gav gaver til an-Najashis generaler for at hjælpe dem med at overtale an-Najashi til at udlevere de muslimske flygtninge. De fortalte dem: "Nogle tåbelige stammemedlemmer fra vort folk har søgt tilflugt i kongens land; de har svigtet deres religion og har ikke antaget jeres, men har frembragt en opfundnen deen, som hverken vi eller I ved noget som helst om. Vores ophøjede mænd har sendt os til jer for at bringe dem tilbage. Så udlever dem til os, da deres eget folk har nøje indsigt og ved bedst om deres oprørsmotiv."

De stillede også som betingelse, at kongen ikke skulle tale med muslimerne, af frygt for hvad de måtte sige til ham. Generalerne holdte møde med al-Najashi og anbefalede ham, at han udleverede muslimerne til deres eget folk.

An-Najashi sammenkaldte muslimerne og krævede at høre, hvad de havde at sige for dem selv. Da de ankom spurgte han dem: "Hvad er det for en deen, for hvilken I har forladt jeres folk uden at konvertere til min deen eller en anden?" Ja'far ibn Abi Talib svarede ham og forklarede den jahiliyyah de levede under før Islam og sammenlignede den med deres nye position under Islams vejledning. Han sagde: "På grundlag heraf er vores folk gået til angreb på os. Så da de så fik taget over os, behandlede de os uretfærdigt og satte sig imellem os og vores deen. Vi er kommet til dit land og har valgt dig frem for andre, og vi håber, at vi ikke vil blive behandlet uretfærdigt, mens vi er hos dig."

An-Najashi sagde til Ja'far: "Har I noget med jer af det, jeres Sendebud har bragt jer fra Allah I, således at I kan læse det for mig?" Ja'far sagde: "Ja", og reciterede surah Maryam fra begyndelsen, til hvor Allah I siger:

(فَأَشَارَتْ إِلَيْهِ قَالُوا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِي الْمَهْدِ صَبِيًّا # قَالَ إِنِّي عَبْدُ اللَّهِ آتَانِي الْكِتَابَ وَجَعَلَنِي نَبِيًّا # وَجَعَلَنِي مُبَارَكًا أَيْنَ مَا كُنْتُ وَأَوْصَانِي بِالصَّلَاةِ وَالزَّكَاةِ مَا

دُمْتُ حَيًّا # وَبَرًّا بِوَالِدَتِي وَلَمْ يَجْعَلْنِي جَبَّارًا شَقِيًّا # وَالسَّلَامُ عَلَيَّ يَوْمَ وُلِدْتُ وَيَوْمَ
أَمُوتُ وَيَوْمَ أُبْعَثُ حَيًّا)

"Da pegede hun på ham (Isa/Jesus). De sagde: Hvordan kan vi tale til en, der er et barn i vuggen. Han (Isa) sagde: Jeg er Allahs tjener. Han har givet mig Bogen (Biblen) og gjort mig til profet. Og Han har gjort mig velsignet, hvor end jeg er, og Han har befalet mig bøn og almisse, så længe jeg lever. Og respektfuld pligtopfyldenhed overfor min moder, og Han har ikke gjort mig hovmodig og elendig. Og fred være med mig den dag, jeg blev født, og den dag, jeg dør, og den dag, jeg bliver genoplivet." (OQM. Maryam: 29-33)

Da præsterne hørte dette, sagde de: "Disse ord kommer fra samme kilde, hvorfra vores herre Jesus' ord kommer fra." An-Najashi sagde ligeledes: "Sandelig, dette og hvad, 'Isa bragte kommer fra samme kilde". Han vendte sig mod Quraish' to udsendinge og sagde: "I to må gå, for ved Allah I, jeg vil ikke overgive dem, og de skal ikke bedrages."

De to udsendte forlod det kongelige palads og begyndte at udtænke en anden måde at fuldføre deres opgave på. Næste dag tog 'Amr ibn al-'Ass tilbage til an-Najashi og sagde til ham: "Muslimerne siger forfærdelige ting om 'Isa, søn af Maryam. Send bud efter dem og spørg dem om det." Det gjorde han så, og Ja'far τ svarede: "Vi siger om ham det, som vor profet ρ har bragt: Han er Allahs tjener og Sendebud, og Hans I ruh, og Hans ord, som Han I kastede i Maryam, den ugifte jomfru." An-Najashi tog en stok fra jorden, tegnede en streg på jorden med den og sagde til Ja'far: "Der er ikke mere end denne linie mellem jeres deen og vores." Han sendte de to udsendinge fra Quraish hjem tomhændede.

Alle de måder og midler, der blev taget i brug mod den islamiske Da'wah fejlede således endeligt. Den komplet uovervindelige styrke af sandhed reflekteret i hvad Allahs Sendebud ρ kaldte til, overvandt alle rygter, løgne og propaganda, og Islams lys spredte sig, alt imens man forsøgte at vanære det. Derfor søgte Quraish en tredje metode, som var at boykotte muslimerne.

De blev enige om at isolere Allahs Sendebud ρ og hans slægtninge fuldstændigt, og de udformede et dokument, hvori de besluttede sig for

ikke at handle med Bani Hashem (Hashem-slægten) og Bani 'Abd ul-Muttallib ('Abd ul-Muttallib-slægten), ej heller at gifte sig med deres kvinder eller at gifte nogle af deres egne kvinder bort til dem, samt ikke at købe noget fra dem eller sælge noget til dem. Da de blev enige om disse punkter, blev de nedskrevet og hængt op inde i selve Ka'bah for at påminde dem om deres forpligtelser. De regnede med at denne politik med sanktioner ville have den ønskede effekt, og at dette ville være mere effektivt end både propaganda og tortur.

Boykotten varede mellem to og tre år, og Quraish håbede på, at Bani Hashem og Bani 'Abd ul-Muttallib ville forlade Muhammad ρ, og at muslimerne ville give afkald på deres tro, og at Muhammad ρ ville forlades helt alene overladt til Quraish. De håbede på, at sanktioner enten ville føre Muhammad ρ til at give afkald på sit kald til Islam, eller at hans ideologiske trussel imod Quraish og dens samfundssystem til sidst ville forsvinde.

Dette styrkede dog tværtimod Allahs Sendebuds ρ beslutsomhed og fik ham til at holde mere fast på Allahs deen og gøre ham mere aktiv i videreførelsen af Da'wah og gjorde hans følgesvende mere målbevidste og standhaftige i deres tro. Boykotten slog fejl i at sætte en stopper for udbredelsen af Islams budskab inden- og udenfor Makkah. Nyheden om Quraish' boykot mod Muhammad nåede araberne uden for Makkah, og kaldets berømmelse spredte sig blandt stammerne. Islam blev et diskussionsemne over hele den arabiske halvø, og rejsende fra og til Makkah begyndte at omtale den.

Men boykotten og sult blandt muslimerne fortsatte uden nogen barmhjertighed, og dokumentet, som Quraish havde lavet, forblev håndhævet. Sendebudet ρ og hans familie og følgesvende holdt sig beskyttede uden for Makkah.

De led under sult og ejendomsberøvelse, og det skete tit, at de ikke havde noget, de kunne stille deres sult med. De blev ikke givet chancen til at kontakte folk og tale med dem. Deres eneste mulighed var under de hellige måneder, hvor Allahs Sendebud ρ plejede at tage til Ka'bah og invitere araberne til Allahs deen, fortælle dem om Hans belønning og advare dem om Hans straf, og derefter vendte han ρ tilbage til bjergdalen.

Dette forårsagede, at araberne fik sympati for Allahs Sendebud ρ, hans familie og hans følgesvende. Nogle af dem tog imod det islamiske budskab og konverterede til Islam, mens andre sendte mad og drikkevarer til dem i al hemmelighed. Hisham ibn 'Amr var kendt for at have bragt fuldlastede kameler med mad om natten. Ved at give dyret et klap, når han nåede foden af dalen, sendte han det ind i dalen til der, hvor muslimerne var. De tog maden, slagtede kamelen og spiste den.

Muslimerne måtte lide under boykotten i omkring tre år, hvorunder livet blev ekstremt hårdt, indtil Allah I sendte Sin hjælp og gjorde en ende på boykotten. Det skete, da fem mænd fra Quraish: Zuhair ibn Abi Umayyah, Hisham ibn Amr, Al-Mut'am ibn 'Udai, Abu al-Bakhtari ibn Hisham og Zum'ah ibn al-Aswad samlede sig og snakkede om dokumentet og dets sanktioner. De udtrykte deres vrede og utilfredshed over det. Til sidst besluttede de sig for at ordne hele sagen om den uretfærdige boykot ved at annullere dokumentet og rive det ned.

Næste dag tog de til Ka'bah og Zuhair gik rundt om den syv gange og kaldte på den flok mennesker, som var til stede: "O Makkahs folk, kan vi tillade os at spise og beklæde os selv, mens Banu Hashem omkommer og er ude af stand til at købe eller sælge? Ved Allah, jeg forholder mig ikke rolig førend dette ydmygende boykot-dokument bliver revet i stykker."

Abu Jahl, som var nær ved udbrod: "Ved Allah, du lyver. Det skal ikke rives i stykker." På dette tidspunkt råbte de fire andre, der var omkring Ka'bah: Zum'ah, Abu al-Bakhtari, al-Muta'm og Hisham tilbage i medhold med Zubair. Så gik det op for Abu Jahl, at det var noget, der var planlagt i forvejen. Han frygtede det værste og bakkede ud. Da al-Muta'm tog hen for at ødelægge dokumentet, opdagede han, at det var blevet spist op af termitter, på nær ordet "I Dit Navn, O Allah".

Allahs Sendebud ρ og Sahabah begav sig nu tilbage til Makkah, og embargoen blev endelig ophævet.

Derefter fortsatte Han ρ sit kald, og antallet af muslimer fortsatte med at forøges uafbrudt.

Dette viste således Quraish' fejlagtige metoder, som de tog i brug imod Islams kald. Metoderne var tortur, propaganda og boykot. Alt dette

kunne ikke tvinge muslimerne til at afvige fra Islam, ej heller til at få Allahs Sendebud ρ til at give afkald på Da´wah, som med Allahs hjælp blev vidt udbredt, til trods for alle de besværligheder og forhindringer, der stod i vejen.

Da´wahs vekselvirkning

Det var kun naturligt, at Quraish kom i klammeri med det islamiske kald, fordi Allahs Sendebud ρ bar Da´wah og offentliggjorde den gruppe, der bar kaldet sammen med ham, over for Quraish på en iøjefaldende og udfordrende måde. Desuden indebar kaldet i sig selv en kamp mod Quraish og Makkah-samfundet, fordi det var et kald til Iman på Allahs I enhed, at tilbede Ham alene, at forlade tilbedelsen af idoler og at frasige sig det rådne system, de levede under. Derfor kom kaldet fuldstændig på tværs med Quraish, hvilket var uundgåeligt, da Allahs Sendebud ρ spottede deres guder, latterliggjorde deres sind, kritiserede deres tyranniske livsstil på det voldsomste og fordømte deres dyriske skikke og sædvaner.

Hver gang en ayah blev åbenbaret ham ρ, angreb han åbent Quraish med den. Han reciterede Allahs ord:

(إِنَّكُمْ وَمَا تَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللَّهِ حَصَبُ جَهَنَّمَ أَنتُمْ لَهَا وَارِدُونَ)

"Sandelig, I (kuffar) og det, I tilbeder foruden Allah, er helvedes brændsel. Og deri skal I alle forblive." (OQM. Al-Anbiya': 98)

Hårdt og fundamentalt angreb han p̄ riba (renter), som de levede af. Allah I åbenbarede følgende:

(وَمَا آتَيْتُمْ مِنْ رَبًّا لِيَرْبُوهَا فِي أَمْوَالِ النَّاسِ فَلَا يَرْبُوهَا عِنْدَ اللَّهِ)

"Og hvad I giver af rente, for at det må vokse i (andre) menneskers rigdomme, det vokser ikke hos Allah." (OQM. 30: 39)

Allahs Sendebud p̄ truede og advarede dem, der i forretningsøjemed snød og bedragede folk ved vægten af varer og reciterede Allahs ord med fasthed:

(وَيْلٌ لِلْمُطَفِّفِينَ # الَّذِينَ إِذَا اكْتَالُوا عَلَى النَّاسِ يَسْتَوْفُونَ # وَإِذَا كَالُوهُمْ أَوْ وَزَنُوهُمْ يُخْسِرُونَ)

"Ve bedragerne (der snyder med vægten). Dem, der - når de lader sig tilmåle af andre - forlanger det fuldt. Men når de udmåler eller udvejer til dem, så giver de for lidt." (OQM. Al-Mutaffifin: 1-3)

Derfor begyndte Quraish at konfrontere og kæmpe imod Allahs Sendebud p̄ og skade ham og hans ledsagere gennem tortur og boykot og gennem propaganda mod ham personligt og mod hans deen. Alligevel blev han p̄ ved med at angribe dem og fortsatte bekæmpelsen af deres forkerte meninger og nedlæggelsen af deres fordærvede overbevisninger og ydede sin optimale indsats for at sprede det islamiske kald.

Han p̄ inviterede åbent til Islam, uden nogen form for hemmeligholdelse, undvigelse, eftergiveness, svaghed, opgivelse eller kompromis, til trods for de adskillige fornærmelser og besværligheder han p̄ blev udsat for, og til trods for at han var forsvarsløs uden nogen egentlige hjælpere eller allierede og uden materielle midler og våben. Han p̄ inviterede fremtrædende og udfordrende til Allahs deen med stor beslutsomhed og en stærk tro, som ikke var tilgængelig for nogen svaghed i at udholde prisen for at udføre Da'wah, og var parat til at påtage sig og udføre denne kolossale byrde for Da'wahs skyld.

Alt dette havde en stor påvirkning på overvindelsen af de besværligheder, som Quraish lagde i vejen for ham for at sætte sig

mellem Sendebudet ρ og folket. Allahs Sendebud ρ fik succes med at nå ud til folket og meddele dem budskabet, hvorefter de tog imod Allahs deen. Derefter begyndte sandhedens kraft at hæve sig over falskheden. Islams lys begyndte at sprede sig mere og mere blandt araberne for hver dag, der gik, således at mange af idoltilbederne konverterede til Islam. Ligeså gjorde mange kristne, og selv lederne af Quraish begyndte at lytte til Qur'an med længselsfulde hjerter.

At-Tufail ibn 'Amr ad-Dousi kom til Makkah, da Allahs Sendebud ρ var der. Han ρ var en betydningsfuld adelsmand, meget intelligent, og en stor og kendt digter. Quraish henvendte sig omgående til ham og advarede ham mod denne Muhammad ρ, som havde været til stor skade for dem, om at han ρ var en troldmand, og at hans tale skilte det enkelte individ fra sin familie. De gav udtryk for, at de var bange for, at han ρ ville have samme effekt på ham og hans stamme. De rådgav ham til ikke at snakke med ham ρ eller høre på de ord, han ρ sagde.

En dag tog At-Tufail over til Ka'bah, mens Muhammad ρ var der. Han lyttede til hans ord og fandt det smukt, og så sagde han til sig selv: "Ved Allah! Her er jeg, en intelligent mand, en poet som udmærket kender forskellen mellem ret og slet, så hvad skal forhindre mig i at høre efter denne mands snak? Hvis det er godt, vil jeg acceptere det, og hvis det slet er, vil jeg tage afstand fra det." At-Tufail fulgte efter Muhammad ρ til hans hus og fortalte, hvad han havde på hjertet. Allahs Sendebud ρ inviterede ham til Islam og reciterede Qur'an for ham, hvorefter han blev muslim og erklærede det for at være sandheden. Så tog han tilbage til sit folk og gav sig til at kalde til Islam.

Mens Allahs Sendebud ρ var i Makkah, kom der omkring tyve kristne rejsende dertil for at møde ham efter at have hørt om ham langvejsfra. De sad og spurgte og lyttede til ham, hvorefter de alle troede på ham og tilsluttede sig den sandhed (Islam), som han ρ var kommet med. Dette var en inderlig irritation for Quraish, som senere standsede dem og råbte til dem: "Må Allah svigte jer! Sikken en nederdrægtig flok, I er. Jeres folk sendte jer hjemmefra for at høre om denne mand, og lige så snart I møder ham, giver I afkald på jeres religion og tror på, hvad han siger."

Dette påvirkede dem dog ikke, snarere styrkede det deres Iman på Allah I.

Muhammads ρ berømmelse voksede, ligesom folks længsel efter at høre Qur'anen. Det blev for meget for hans ρ fjender fra Quraish, og de begyndte at spekulere over, om det, han ρ kaldte til, virkelig var sandt.

Dette ledte dem til at lytte til Qur'an i al hemmelighed. Abu Sufyan ibn Harb, Abu Jahl 'Amr ibn Hisham og Al-Akhnas ibn Shurayq tog hver for sig ud en nat for at høre Allahs Sendebud ρ, mens han bad i sit hus. Hver af dem var forklædt, og hver valgte at sidde et sted, hvor de kunne lytte, og ingen af dem vidste noget om de andres tilstedeværelse. Allahs Sendebud ρ plejede for det mest at være oppe det mest af natten og recitere Qur'an. De tilbragte denne nat lyttende med stor opmærksomhed. Deres opmærksomhed var fanget, og deres hjerter påvirket, indtil daggryet brød frem, hvor de så forsvandt med det samme. På vej hjem mødtes de tilfældigvis og bebrejdede hinanden, og hver af dem sagde til den anden: "Gør det ikke igen, for hvis et af de letsindige fjolser ser jer, vil det svække jeres plads i samfundet, og det vil lede Muhammad til sejr."

Den efterfølgende nat følte hver af dem sig drevet af sine ben hen til samme sted, hvor de havde tilbragt natten før. De tre lyttede atter engang til Muhammad ρ, der reciterede Allahs Bog (Qur'an), og som før mødtes de ved daggry bebrejdende hinanden, men dette forhindrede dem alligevel ikke i at møde op igen den tredje nat. Da de indså deres svaghed over for Muhammads ρ budskab, svor de aldrig at vende tilbage igen. Ikke desto mindre resulterede denne hændelse i en udveksling af synspunkter angående, hvad de havde hørt i løbet af de tre nætter. De var foruroligede, fordi deres handlinger udtrykte tegn på svaghed, som ingen af dem som stammehøvding (eller velansete adelsmænd) kunne tillade sig. De indrømmede, at denne svaghed blandt dem selv, kunne få deres folk til at tro på Muhammads budskab.

Til trods for alle de hindringer, som Quraish lagde i vejen, lykkedes det kaldet at nå hele Makkah, og Quraish blev panikslagne og frygtede det allerværste, nemlig udbredelsen af det islamiske kald blandt de arabiske stammer. Derfor øgede de fjendtlighederne mod Allahs Sendebud ρ og hans ledsagere.

Situationen blev efterhånden næsten uudholdelig, og Allahs Sendebud ρ tog til byen At-Ta'if i håb om, at dens beboere ville tilslutte sig Islam og i håb om at få 'nusrah' (støtte til oprettelsen af en islamisk stat, hvor Allahs love kunne implementeres) og beskyttelse. Han henvendte sig til dem på egen hånd, men de talte uhøfligt og nedladende til ham og behandlede ham meget dårligt.

De pudsede deres børn og slaver på ham, og han ρ blev mødt med fornærmende udtalelser og sten, som børn og slaver kastede efter ham, indtil blodet løb ned af hans fødder.

Det lykkedes ham ρ at søge tilflugt i en vindruerhave tilhørende 'Utbah og Sheebah, sønner af Rabi'ah. Der sad han ρ og tænkte over sin og Da'wahs situation. Han kunne hverken sætte sine fødder i Makkah igen uden en af ledernes beskyttelse, eller tage tilbage til at-Ta'if efter denne mishandling han fik, eller blive i haven, da den var ejet af to afgudsdyrkere.

Han ρ følte sig i stor nød og løftede sine hænder i vejret mod Allah I i sin yderst smertefulde tilstand og med umådelig tiltro til Allah I og søgende Hans tilfredshed, sigende:

"O Allah! Til dig beklager jeg min svaghed, få ressourcer, og ydmygelserne af mig foran menneskene. O Mest Barmhjertige! Du er de svages Herre, og Du er min Herre. Til hvem vil Du betro mig? Til en langtfra, der vil mishandle mig eller til en fjende, til hvem Du har givet dominans over mig? Hvis Du ikke er vred på mig, er det (alt sammen) i orden for mig, og Din barmhjertighed er mig overlegen. Jeg søger tilflugt i lyset af Dit Ansigt, som oplyser mørket og opretholder dette liv og det hinsides, fra at Din vrede kaster sig over mig eller Din forbitrelse falder ned over mig. Dette er for Dig, indtil Du bliver tilfreds. Der er ingen magt eller mægtighed foruden Dig."

Derpå tog han tilbage til Makkah under den indflydelsesrige Al-Mut'am ibn Udays beskyttelse. Quraish fandt snart ud af, hvad der var sket med

Allahs Sendebud ρ i at-Ta'if, og det fik dem kun til at intensivere deres fjendskab og mishandling af Sendebudet ρ, og de forbød folk at lytte til ham. Makkah-folket svigtede ham og afholdt sig fra at høre på hans ord. Dog mistede Profeten ρ ikke modet. Han ρ fortsatte med at kalde til Allahs deen ved at præsentere sig selv for stammerne under de højtidelige sæsoner. Han ρ inviterede dem til Islam og fortalte dem, at han var en profet, der var sendt af Allah I og bad dem om at tro på ham. Men Abu Lahab, hans ρ onkel, lod ham ρ aldrig være i fred. Han fulgte ham ρ overalt og fortalte folk, at de ikke skulle lytte til ham ρ, hvorved folket så ignorerede ham ρ og ingen opmærksomhed viste ham.

Allahs Sendebud ρ tog så hen og besøgte stammerne i deres lejrpladser og præsenterede sig selv for dem. Han ρ besøgte stammerne Kindah, Kalb, Banu Hanifah og Banu 'Aamer ben Sa'sa'ah. Ingen af dem tog imod hans kald, og de modsatte sig ham alle bittert, specielt Banu Hanifah. Hvad angår Banu 'Aamer, ville denne stamme, i tilfælde af sejr, selv overtage autoriteten efter ham ρ, som betingelse for at give ham ρ nusrah. Han ρ svarede: "Autoriteten er et anliggende, som Allah placerer, hvor Han vil." Efter at have hørt dette afslog Banu 'Aamer at give nusrah.

Og således afviste Makkah Islam, ligeså gjorde folket i at-Ta'if, og også stammerne nægtede Sendebudets kald. De stammer, der kom til Makkah i forretningsmæssigt ærinde blev informeret om profetens situation og hans isolering, og dette drev dem kun længere væk fra ham, og derved forværredes hans isolering. Kaldet til Islam blev meget mere besværligt i og omkring Makkah, medens Makkah-samfundet udviste total afvisning, hedenskab og stædighed. Forventningerne til Da'wah i Makkah blev meget små.

To faser i Da'wah

Allahs Sendebud Muhammads ρ kald i Makkah var delt op i to faser. Den første fase bestod i undervisning, kultivering, intellektuel og åndelig opbyggelse. Den anden fase bestod i udbredelsen af kaldet og politisk kamp. Så første fase gik ud på at sikre den korrekte forståelse af de nye tanker, indarbejde dem i individer og organisere disse individer omkring disse tanker. Den anden fase gik ud på at overføre disse tanker til en mobiliserende styrke i samfundet, der leder denne til at implementere disse tanker i de forskellige aspekter af livet, fordi tankerne kun forbliver informationer, hvis ikke de bliver iværksat i et samfund. For at disse tanker kan implementeres, må de først igennem en transformeringsproces fra blot at være tanker til at blive en stærk magt i samfundet. Da vil folket adoptere dem, realisere dem, bære dem (islamiske tanker) og kæmpe for at se dem implementeret. Derfra vil implementeringen være sikker og en naturlig konsekvens.

Dette var, hvorledes Allahs Sendebud ρ foretog sit kald i Makkah. Under første fase kaldte han folk til Islam, kultiverede dem med Islams ideer og lærte dem dets regler. På basis af den islamiske 'aqidah (verdensanskuelse) samlede han alle, han var i stand til. Dette var fasen med den diskrete gruppering i daw'ah.

Allahs Sendebud ρ fortsatte usvækket med at kalde til Islam og var ivrig efter at kultivere alle dem, der tilsluttede sig Islam. Han samlede dem hjemme hos al-Arqam eller sendte nogle ud for at kultivere de nye konvertitter i deres egne hjem eller i bjergdalene. Dette gjorde de i al diskretion og samlede sig i en gruppe (dog var Islams budskab ikke hemmeligholdt, kun selve partiet/gruppen var hemmelig i tre år). Deres Iman blev stærkere, og deres indbyrdes forhold blev tættere, og deres forståelse for vigtigheden af den opgave, som de kaldte til øgedes fra dag til dag, indtil de var parate til at ofre alt for Da'wah. Budskabet

rodfæstede sig i deres hjerter og i deres sind, og Islam blev som blodet i deres årer. De blev levende eksempler på Islam. Derfor kunne budskabet ikke forblive fængslet i deres sind, på trods af hemmeligheden om eksistensen af deres gruppe, og den forsigtighed de udviste for at holde deres gruppe eller parti som en beskyttet hemmelighed.

De begyndte at snakke med folk, de stolede på, og til dem de følte var beredte til at acceptere Islam. Folk bemærkede snart deres budskab og deres tilstedeværelse. På dette stadie blev det umuligt at holde det islamiske kald tilbage, så derfor måtte man begynde at kalde hele folket til Islam. Dette markerede slutningen på første fase, dvs. kultivering og grupperingen i al diskretion, og kaldet gik uundgåeligt over i næste fase, vekselvirknings- og kamp-fasen gennem fremsættelsen af Islam og dens ideer til folket.

Nogle tog imod og accepterede Islam, og andre nægtede, kæmpede imod og konfronterede dens ideer. Før det hedenske og det falske dog kunne besejres og Iman og retskaffenhed kunne opnå sejr, var sådan et sammenstød uundgåeligt. Uanset hvor stædige nogle folks sind er, kan de aldrig permanent blokere den sande ides vej og afvise den, når den først har påvirket dem, selvom de prøver på at undgå den. Derfor startede vekselvirknings- og kamp-fasen, hvor det kom til kamp mellem de to ideer (Islam og kufr) og kamp mellem muslimerne og kuffar. Dette begyndte fra den tid Allahs Sendebud ρ viste sig offentligt i fællesskab med sin gruppe bestående af Sahabah, på en måde, som araberne aldrig før havde været vidner til.

Muslimerne gik sammen rundt om Ka'bah og erklærede det islamiske budskab. Og fra dette tidspunkt af kaldte Allahs Sendebud ρ til Islam offentligt, fremtrædende og udfordrende i Makkah, ved lige på og hårdt at angribe deres afguder, forfædre, ideer, livsstil og alt, der repræsenterede kufr. Han ρ fremlagde Islam som det eneste alternativ til succes i livet og på dommedagen. Vers fra Qur'an, der kaldte til Allahs I enhed (tawhid), fortsatte med at blive åbenbaret til Allahs Sendebud ρ, og ligeså versene, som elendigjorde afgudsdyrkelse og flerguder og vers, der angreb måden, hvorpå folk i blindt fulgte deres forfædre.

Ligeledes åbenbares vers, der angreb og viste afskyeligheden bag den korrupte handle måde i samfundet. Versene angreb riba (rente), korrupsion, og snyderiet ved udvejning og tilmåling af varer. Og profeten Muhammad ρ begyndte at tale om Islam til større forsamlinger i samfundet. Han ρ startede med at samle sin familie og tætteste beslægtede og inviterede dem til middag for derefter at invitere dem til Islam, og han bad dem om at støtte ham, men de afviste ham.

Han ρ samlede Makkah-folket ved as-Safa bjerget og talte til dem, hvilket gjorde Quraish-lederne rasende, især Abu Lahab. Således blev kløften mellem Allahs Sendebud ρ og Quraish, og selvfølgelig også araberne, dybere. Således blev kaldet udvidet fra kun at være koncentreret kultivering i små kredse i husene, dalene og hjemme hos Al-Arqam τ til også at omfatte offentlig kultivering. Kaldet gik fra en fase, hvor man kun inviterede dem til Islam, der så ud til at være villige til at tilslutte sig, til at invitere alle folk, stammer, racer, nationaliteter osv. Det kollektive kald og den kollektive kultivering havde en øjensynlig effekt på Quraish, idet deres had forøgedes, i takt med at de bemærkede kaldets trussel nærme dem selv. Quraish begyndte derfor seriøst at diskutere metoden til at modstå og imødegå Da'wah efter at have indset, at de ikke længere kunne ignorere Muhammad ρ og hans overbevisende budskab, og dette førte til større fjendtlighed imod Allahs Sendebud ρ og hans ledsagere.

Gruppens kollektive anstrengelser havde, trods alt, en enorm effekt. Dens arbejde skabte en offentlig opinion omkring Da'wah, og dette hjalp kaldet med at sprede sig hurtigt over hele Makkah. Hver eneste dag var der en tilvækst i antallet af muslimer. De fattige, udstødte og undertrykte tilsluttede sig Islam og ligeså rige, ledere og adelsmænd, og rige handelsmænd, hvis handel ikke distraherede dem i at tænke over det, Allahs Sendebud ρ kaldte til. De, som konverterede til Islam, var dem, hvis sind og hjerter forstod sig på renlighed, visdom og sandhed, og som ikke var stædige og hovmodige, som mennesker, der ikke kan lide radikale ændringer i deres liv. De ikke-hovmodige tilsluttede sig Islam lige så snart, de indså budskabets autenticitet og budbringerens troværdighed. Islam udbredtes i Makkah, og både mænd og kvinder konverterede til Islam.

Den kollektive Da'wah spillede en stor rolle i at bringe budskabet til et større publikum på trods af de hårde prøvelser og lidelser, de måtte lide

under under processen. Da'wahs succes ophidsede Quraish-lederne yderligere. Det var som en ild, der brændte i deres hjerter. Allahs Sendebud ρ førte en ubøjjelig og heftig ideologisk krig mod uretfærdigheden (kufr), skånselsheden og det slaveri, der dominerede Makkah, og han latterliggjorde, angreb og fremviste deres afskyelige ideer og udåder.

Dette markerede begyndelsen på en af de strengeste og mest voldsomme faser mellem Muhammad ρ og hans Sahabah τ på den ene side, og kuffar fra Quraish på den anden side. Selvom overgangsfasen mellem kultiverings- og vekselvirkningsstadiet betragtes som den mest følsomme del, idet den kræver en stor visdom, tålmodighed og nøjagtighed, er vekselvirkningen faktisk den hårdeste, fordi den kræver, at man er oprigtig og ikke frygter konsekvenserne og ikke tager hensyn til forholdene. Dette er fordi kuffar forsøgte at komme mellem muslimerne og deres deen og Iman, og muslimerens udholdenhed blev stærkt testet.

Allahs Sendebud ρ og hans ledsagere holdte ud gennem denne fase med undertrykkelse, tortur, forfølgelse og overfald, der ville have nedtynget selv det højeste bjerg. Nogle Sahabah emigrerede til Abessinien, andre omkom under modbydelig tortur, og atter andre overlevede de mest grusomme overfald. Dette fortsatte i en periode, der var lang nok til at påvirke Makkah-samfundet med Islams lys og forjage mørket (hedenskaben). På trods af det faktum, at Allahs Sendebud ρ brugte tre år i al-Arqams hus, hvor han ρ afsluttede den første fase af Da'wah (den diskrete strukturering af Sahabah), var han ρ nødt til at kæmpe imod hedenske ideer i endnu otte år, selvom han ρ klart og tydeligt havde bevist sit profetskab gennem mange mirakler uden at Quraish overhovedet lempede torturen af muslimerne eller deres kamp mod Islam.

Som en konsekvens af vekselvirkningen mellem muslimerne og Quraish, udbredtes Da'wahs berømmelse over hele den Arabiske Halvø og blev et emne alle snakkede om, hvilket pilgrimmene, da de vendte hjem fra valfarten til Makkah, gjorde ved at sprede nyheden om det islamiske kald blandt de arabiske stammer. Dog forblev disse arabere (pilgrimme) blot tilskuere og kom ikke et skridt nærmere Iman, idet deres hovedbekymring var ikke at gøre Quraish vrede. De undgik Profeten ρ for ikke at komme i konflikt med Quraish. Det blev for

hårdt for Allahs Sendebud ﷺ og hans Sahabah, og indtrædelsen af tredje fase, fasen med implementeringen af Islam, var nødvendig. Quraish' stædighed var hård som aldrig før, og velvidende at Islam måtte sejre kunne Allahs Sendebud ﷺ og hans ledsagere ikke længere holde tilstanden i Makkah ud, og de gik nu efter at ændre magtbalancen. Tilstanden i Makkah var ikke opmuntrende. Makkah-samfundet var stejlt og hårdt som aldrig før, og dette sikrede, at implementeringen af Islam forblev en fjern mulighed. Den forøgede fjendtlighed mod muslimerne forhindrede dem i at hengive sig til kaldet, og folks afvisen af Da'wah førte kun prøvelser og modgang til.

Udvidelsen af Da'wah-sfæren

Quraish' fjendtlighed imod Allahs Sendebud ﷺ og hans Sahabah udviklede sig til en sådan grad, at muslimerne ikke længere kunne holde det ud. Der var nu intet håb om, at stammerne skulle give ham ﷺ nusrah, efter at Thuqayf-stammen fra Ta'if-området lige havde vendt ryggen til ham og jaget ham væk med sten, og efter at stammerne Kindah, Kalb, Banu 'Amer og Banu Hanifah afviste ham, da han tilbød dem Islam under hajj-højtiden.

Der var heller ikke længere noget håb i, at nogen fra Quraish skulle tilslutte sig Islam. Stammerne (foruden Quraish), som lå rundt omkring Makkah, og som kom til hajj i Makkah fra forskellige arabiske landområder, kunne se hvordan det gik til med Muhammad ﷺ og den isolation, han var blevet udsat for, samt den fjendtlighed Quraish udviste ham. Så enhver der ville støtte Muhammad ﷺ ville blive fjende af Quraish, idet det ville styrke Muhammad mod Quraish. Og af frygt for at blive Quraish' fjende, holdt stammerne sig langt væk fra ham ﷺ.

Allahs Sendebud ﷺ så sin Herres budskab (Islam) stå indesluttet i en kreds af folk, som til dette tidspunkt fulgte ham. Denne tilstand stod på et langt stykke tid, alt imens Allahs Sendebud ﷺ blev mere og mere isoleret blandt sit folk, og Quraish' afsky for ham ﷺ voksede, og folk vendte ham ﷺ ryggen igen og igen. Muhammad ﷺ og hans Sahabah blev trods alt dette stærkere end nogensinde i deres tillid til Allah I og Hans løfte om sejr til muslimerne, og at Allah I vil give Islam suveræniteten over alle trosretninger og livssystemer.

Allahs Sendebud ﷺ fortsatte med at invitere folk til Islam, hvor og når end det var muligt, og så snart hajj-højtiden kom, og folk fra hele den arabiske halvø samlede sig i Makkah, begyndte han ﷺ at henvende sig til

stammerne og kaldte dem til Islam uden at bekymre sig om konsekvenserne, uanset om disse stammer viste sig ikke at være interesseret i hans budskab og gik væk fra ham eller gav ham onde svar. Nogle af lømlerne fra Quraish plejede at provokere og genere ham, imens han meddelte folk Allahs budskab, men han ρ lod aldrig dette påvirke sin tilfredshed med Da´wah og sit håb om en lysere fremtid. Det er Allah I, der sendte ham med Islam, og således var der ingen tvivl om, at Allah I ville give ham sejr og støtte og gøre Islam suveræn.

Allahs Sendebud ρ ventede på Allahs I hjælp, og det pinte ham ρ, at Da´wah stod stille, idet folk holdt sig fra Islam, samt Quraish' undertrykkelse og fjendtlighed. Han ρ kom ikke til at vente længe, før tegnene på sejr dukkede op fra Yathrib (Madinah). Det skete således, at en gruppe fra Khazraj stammen kom til Makkah under hajj-højtiden, hvor Allahs Sendebud ρ mødte dem, snakkede med dem, spurgte dem om deres position (styrke) i Madinah og kaldte dem til Islam. Her så gruppen på hinanden og sagde til hinanden: "Ved Allah, dette er sandelig den profet, som jøderne truer jer med. Så lad dem ikke komme frem til ham før jer".

Derpå tog de imod Profetens kald og sluttede sig til Islam og sagde til ham ρ: "Vi har forladt vores folk (dvs. Al-Aus- og Al-Khazraj-stammen), og der er ingen stammer, der nærer så meget ondskab og fjendtlighed til hinanden som disse to. Så det kan være, at Allah lader dem enes gennem dig (Muhammad), og hvis det sker, så er der ingen mand, der er mægtigere end dig".

Så vendte de tilbage til Madinah og fortalte deres folk om Profeten ρ og meddelte dem om deres tilslutning til Islam og kaldte deres folk til også at tilslutte sig Islam. Folket tog med åbne og længselsfulde hjerter imod det nye budskab. Alle hjem i Aus og Khazraj begyndte at snakke om Muhammad ρ.

Den første 'Aqabah Bai'ah

I det følgende år, da hajj-højtiden var inde, kom tolv mænd fra Madinah-folket og mødtes med Allahs Sendebud p ved Al-'Aqabah-bjerget, hvor de gav ham det første 'Aqabah lydighedsløfte (Bai'ah). De gav ham løfte om, at de ikke ville tilbede andre end Allah I, at de ikke ville stjæle eller bedrive hor (utugt), ej heller dræbe deres afkom, ikke sladre om deres naboer, at de heller ikke ville være ulydige mod Sendebudet, i alt hvad han måtte beordre dem. Hvis de opfyldte dette, ville de få paradiset, men hvis de begik nogle af disse synder, så er det op til Allah I at straffe dem eller tilgive dem, som Han vil. Da de fuldkommengjorde løftet og hajj-højtiden var forbi, vendte de tilbage til Madinah.

Da'wah i Madinah

Da folket efter den første 'Aqabah bai'ah vendte tilbage til Madinah, og Islam spredte sig til enhver husstand blandt Ansar (støtterne), sendte de en mand til Allahs Sendebud ρ med et brev, hvori de spurgte ham ρ om muligheden for at sende én, der kunne lære dem om Islam og Qur'an i Madinah.

Allahs Sendebud ρ lod aldrig dem, som havde tilsluttet sig Islam, være overladt til dem selv uden at lære dem de islamiske regler og kultivere dem med den stærke islamiske kultur, som ville gøre dem i stand til at forstå Islam og realisere dens essens, da den islamiske kultur er vital for enhver muslim, og det er en måde at styrke 'aqidah på og forstå Islams budskab korrekt. De, som sluttede sig til islam (i Madinah), følte denne nødvendighed og bad derfor Allahs Sendebud ρ om én, der kunne kultivere dem, og Allahs Sendebud ρ sendte så Mus'ab ibn 'Umayr til dem.

Ved ankomsten indlogerede Mus'ab sig hos As'ad ibn Zurarah, og han begyndte så at besøge folk i deres lejre og hjem og kaldte dem til Islam og recitere Qur'an, og følgelig ville en eller to slutte sig til Islam, indtil Islam blev godt koncentreret og spredtes blandt alle Ansars husstande, på nær Khatmas, Wa'îls og Waqîfs husstande, som var fra Aus-Allah-klanen. Mus'ab ibn Umayr underviste dem og fik dem til at recitere Qur'an, og så skrev han til Allahs Sendebud ρ og spurgte om tilladelse til at samle dem. Allahs Sendebud ρ gav ham tilladelsen og skrev tilbage til ham, "vent indtil joderne erklærer deres Sabbat, og tilnærm dig så til Allah I om eftermiddagen med to rak'ah og fremsig så din Khutbah. Mus'ab ibn Umayr samlede dem i Sa'd ibn Khaythamahs hus. De var tolv mænd, og han slagtede kun et hunlam for dem. Mus'ab ibn Umayr var den første til at holde salat ul-jumu'ah (fredagsbønnen) i den islamiske historie.

Mus'ab fortsatte med at kalde folket til islam i Madinah og lære dem om denne deen. En dag tog As'ad ibn Zurarah med Mus'ab ibn Umayr til områderne omkring Banu al-Ashhal og Banu Zafar (Sa'd ibn Muadh var tilfældigvis As'ad ibn Zurarahs fætter fra moderens side). De gik ind i en af Banu Zafars haver ved en brønd kaldet Maraq og satte sig der, hvor nogle af de folk, som havde tilsluttet sig Islam, havde samlet sig. Sa'd ibn Muadh og Usayd ibn Hudayr var på dette tidspunkt ledere af deres klan, Banu abd al-Ashhal, og begge fulgte deres stammers tilknytningsforhold til polyteismen.

Da de havde hørt om Mus'ab ibn Umayr, sagde Sa'd til Usaid: "Tag over til disse personer, som er kommet ind i vores kvarterer for at gøre grin med vores kammerater. Jag dem ud og forbyd dem at indtræde vores kvarterer. Hvis ikke As'ad ibn Zurarah var relateret til mig, som du ved, ville jeg spare dig for problemet. Han er min tantes søn, og jeg kan ikke gøre noget ved ham". Så Usayd tog sit spyd og tog over til dem, og da As'ad så ham, sagde han til Mus'ab: "Dette er høvdingen af stammen, som er kommet til dig, så vær sand overfor Allah med ham". Mus'ab sagde: "Hvis han vil sætte sig ned, vil jeg tale til ham".

Usayd stod og kiggede rasende på dem og spurgte: "Hvad er meningen med at komme og bedrage vores svagere kammerater? Forlad os, hvis I værdsætter jeres liv". Mus'ab sagde: "Vil du ikke sidde ned og lytte? Hvis du kan lide, hvad du hører, kan du acceptere det, og hvis ikke, så lad være".

Han var enig i, at det var fair nok, og så stak han sin lanse i jorden og satte sig ned. Mus'ab forklarede Islam til ham og læste Qur'an. Derefter sagde de, ifølge hvad der er berettet om dem: "Ved Allah, før han talte, kunne vi vedkende Islam ved hans fredfulde udstråling, som udstråledes i hans ansigt." Han sagde: "Sikke en vidunderlig og smuk tale dette er! Hvad skal man gøre for at tilslutte sig denne deen?"

De fortalte ham, at han skulle vaske sig selv og hans tøj og så bære vidne på sandheden og bede to rak'at. Han gjorde straks dette og sagde, at der var en mand bag ham; hvis han fulgte dem, så ville enhver fra hans folk gøre ligeså. "Jeg vil sende ham hen til jer lige med det samme. Det er Sa'd ibn Muadh." Han tog sit spyd og drog af sted til Sa'd og hans folk, som sad ved et mødested. Da Sa'd så ham komme, sagde han: "Ved Allah, Usayd kommer med et anderledes udtryk end det han

havde, da han forlod jer". Og da han kom, spurgte han, hvad der var sket, og han sagde: "Jeg har snakket med de to mænd, og jeg ser ingen skade i dem. Jeg forbød dem at tage videre, og de sagde til mig: "Vi vil gøre, hvad du vil have; og jeg fik at vide, at Banu Harithah var taget ud efter As'ad for at dræbe ham, fordi de vidste, at han var søn af din tante, for at du skulle forekomme som en forræder og beskytter af dine gæster".

Sa'd blev rasende og rejste sig med det samme, foruroliget over det, han havde hørt om Banu Harithah. Han tog spyddet fra Usayds hænder og sagde: "Ved Allah, jeg kan se, at du har været aldeles uduelig". Han tog ud til dem, og da han så dem sidde komfortabelt, vidste han, at Usayd havde påtænkt sig, at han skulle lytte til dem. Han stod op og så rasende ud. Han sagde til As'ad: "O Abu Umamah, var det ikke for familieforholdet mellem os, havde du ikke behandlet mig således. Ville du opføre dig i vores hjemland på en måde, vi afskyr?" As'ad havde allerede sagt til Mus'ab: "O Mus'ab, ved Allah, lederen, der følges af sit folk, er kommet til dig. Hvis han følger dig, er der ikke to fra hans stamme, der ikke vil gøre det samme". Så Mus'ab sagde til ham: "Vil du ikke sidde ned og lytte efter? Hvis du kan lide, hvad du hører, så kan du acceptere det, og hvis ikke, så kan du lade det være". Og det syntes Sa'd var fair nok, og han stak så spyddet i jorden og satte sig ned. Mus'ab forklarede ham Islam og reciterede Qur'an for ham. Derefter sagde de, ifølge hvad der er berettet om dem: "Ved Allah, før han snakkede, kunne vi se Islam udstråle fra hans ansigt som et fredfuldt lys". Han sagde: "Sikke en vidunderlig og smuk tale dette var! Hvad skal man gøre for at komme ind i denne deen?"

De fortalte ham, at han skulle vaske sig selv og sit tøj og derefter bære vidne på sandheden og bede. Det gjorde han straks og tog så spyddet og vendte tilbage til sit folks mødested sammen med Usayd ibn Hudayr. Da de så ham komme, sagde de: "Vi sværger ved Allah, at Sa'd er kommet tilbage med et andet udtryk, end det han havde, da han forlod jer". Og da han nåede dem, stoppede han og sagde: "O Banu Abd al-Ashhal, hvordan vurderer i min autoritet blandt jer?" De svarede: "Du er vores leder, den mest aktive i varetagelsen af vores interesser, den bedste til at dømme og den bedste til lederskab". Han sagde: "Jeg vil ikke snakke til en mand eller kvinde blandt jer, førend I tror på Allah og Hans Sendebud". Som et resultat af dette blev alle mænd og kvinder blandt Banu Abd al-Ashhal muslimer. Mus'ab vendte tilbage til As'ad ibn Zurarahs hus, og han blev sammen med ham som

gæst og fortsatte med at kalde folket til islam, indtil enhver husstand blandt Ansar havde muslimske mænd og kvinder. Mus'ab ibn Umayr forblev i Madinah i et år blandt Aus og Khazraj og lærte dem deres deen og blev med stor glæde vidne til det voksende antal af hjælpere til Allahs autoritet og sandhedens ord.

Han, må Allahs tilfredshed være med ham, plejede at banke på folks døre i håb om at komme i kontakt med dem og sprede Allahs budskab. Han tog ud til markerne for at kalde bønderne til Islam. Han konfronterede også lederne og kaldte dem til Allahs Deen. Han udførte også nogle velovervejede planer, ligesom den han brugte med As'ad ibn Zurarah for at få adgang til folket og få dem til at tage imod sandhedens ord, indtil han opnåede at omdanne tankerne i Madinah på et enkelt år fra korrupt idoltilbedelse og ukorrekte følelser til Tawhid og Iman og islamiske følelser, der afskyede shirk, og fik dem til ikke at snyde og svindle.

Som et resultat af Mus'abs aktiviteter og dem, som havde tilsluttet sig Islam, blev Madinah omdannet fra en tilstand af shirk til en tilstand af Islam på et enkelt år.

Den anden 'Aqabah Bai'ah

Den første 'Aqabah Bai'ah var en glædelighed og en velsignelse. Dette på trods af, at der kun var et lille antal, der tilsluttede sig Islam, fordi en af Sendebudets ρ ledsageres anstrengelser, nemlig Mus'ab ibn Umayrs τ, var nok til at få dem til at omdanne Madinah (Yathrib) og ændre de eksisterende tanker og følelser i samfundet. På trods af det forholdsvis store antal folk, der tilsluttede sig Islam i Makkah, holdt Makkah folket sig stort set væk fra dem, for grupperne var ikke modtagelige overfor Islam, og samfundet var ikke påvirket af de islamiske tanker og følelser i modsætning til i Madinah, hvor størstedelen af Madinah folket tilsluttede sig Islam, og Islam havde en indvirkning på Madinah samfundets hjerte, og tankerne og følelserne blev påvirket.

Dette viser helt klart, at når individer tilslutter sig Islam, adskilt fra samfundet og folket, vil en frugtbar påvirkning af samfundet ikke finde sted, ej heller majoriteten af folket bliver påvirket, uanset hvor stærke disse individers Iman er. Dette viser også, at hvis det eksisterende forhold mellem folk bliver påvirket af nye tanker og følelser, vil det lede til den ønskede omdannelse og ændring, uanset hvor lille antallet af budskabets tilhængere er.

Dette viser også, at når samfundet insisterer på hedenskab, som det var tilfældet med Makkah samfundet, er det sværere at omdanne end et samfund hvori disse fejlagtige opfattelser ikke er dominerende, selvom disse opfattelser er til stede, som det var tilfældet med Madinah samfundet. Derfor blev Madinah samfundet mere påvirket af Islam end Makkah samfundet, og folk i Madinah indså falskheden af tankerne, de havde, og de havde søgt efter andre tanker og en anden livsstil, i modsætning til Makkah-samfundet, som var tilfreds med forholdene og

ivrigt efter at bevare det, specielt overhovederne af hedenskab, som Abu Lahab, Abu Jahl og Abu Sufyan.

Derfor tog det kun Mus'ab ibn Umayr et lille stykke tid, før han τ så Da'wahs fremgang i Madinah. Han blev ved med at kalde folk til Islam og kultivere dem med dens tanker og love, og han var vidne til den hurtige respons og til folks villighed til at acceptere Islam og deres entusiasme for at lære og tilegne sig viden om Islams love, hvilket gjorde ham velfornøjet. Ligeledes blev han vidne til forøgelsen i antallet af muslimer og Islams spredning, hvilket opmuntrede ham til at yde mere i Da'wah.

Da hajj-højtiden indtrådte, vendte han tilbage til Makkah og meldte tilbage til Profeten ρ, idet han gav en redegørelse om muslimerne i Madinah og deres store forøgelse og om Islam og dens hurtige udbredelse. Han beskrev, hvordan folk i Madinah samfundet kun snakkede om Allahs Sendebud ρ, og hvordan Islam var hovedemnet.

Mus'ab informerede Allahs Sendebud ρ om muslimerens styrke og deres afskrækkende mægtighed, som gjorde Islam til den dominerende magt i Madinah. Han informerede også om nogle muslimer, hvis tro var blevet stærkere, og hvis beslutsomhed i at bære Islams kald og beskytte Allahs Deen var blevet stærkere end nogensinde, og som ville komme til Makkah samme år.

Allahs Sendebud ρ var meget tilfreds med de nyheder, Mus'ab ibn Umayr τ bragte, og begyndte at tænke i lang tid og dybt i anliggendet og sammenlignede Makkah-samfundet med Madinah-samfundet.

Han ρ brugte tolv år i træk i Makkah på at kalde til Allahs Deen. Han kørte sig træt efter alle sine anstrengelser, ofrede al sin tid, udnyttende enhver mulighed og dojede hård modgang og alle typer af lidelser og undertrykkelse under hele forløbet. På trods af alt dette, forblev Makkah-samfundet stædigt som aldrig før, og Da'wah kunne aldrig komme igennem og få et gennembrud, pga. de samvittighedsløse hjerter og hensynsløse følelser hos Makkah-folket, hvis intetsigende sind ikke ville forlade fortiden. Makkah-samfundet var skånselsløst, og dets accept af Da'wah var forsvindende lille, pga. den dybt rodfæstede afguderiske polyteisme i folkets hjerte, idet Makkah var hovedcentret for shirk.

I Madinah var omstændighederne anderledes, for der var knapt gået et år, da en gruppe af Khazraj-stammen tilsluttede sig Islam, og den første 'Aqabah Bai'ah fandt sted. Året efter kom Mus'ab ibn Umayrs τ anstrengelser, hvilket var nok til at skabe en islamisk atmosfære i Madinah og bane vejen for folk til at tilslutte sig Islam med en utrolig hurtig fart. Allahs budskab i Makkah endte ved dem, som allerede havde konverteret til Islam som følge af den forfølgelse og undertrykkelse, der blev udøvet mod dem af Quraish. I Madinah, derimod, spredte Islam sig hurtigt, da muslimerne der ikke var udsat for forfølgelse fra jøderne og afgudsdyrkerne, hvilket kun kunne hjælpe Islam med at blive stærkt rodfæstet i folks hjerter og bane vejen for muslimerne.

Derfor blev det klart for Allahs Sendebud ρ, at Madinah var mere egnet end Makkah for at blive kilden til Islams lys. Han ρ tænkte så på at emigrere til Madinah og at lade sine Sahabah τ samle sig med deres muslimske brødre i Madinah for at søge tilflugt og sikkerhed og slippe for forfølgelse og tortur, som Quraish havde udøvet mod dem. Dette ville få dem til at koncentrere sig mere om Da'wah og bevæge sig mod dens praktiske fase, som er implementeringen af Islam og at bære budskabet med den Islamiske Stats mægtighed og autoritet, hvilket var den eneste årsag til emigrationen.

Det bør bemærkes, at Allahs Sendebud ρ aldrig tænkte på at emigrere fra Makkah alene på grund af de hindringer, som Da'wah mødte, uden at være standhaftig og tålmodig og uden at forsøge at overkomme disse hindringer. Han ρ holdt ud i ti år i Makkah med tankerne konstant fokuseret på Da'wah. Han ρ og hans følgesvende led under alle typer af grufuldheder og forfølgelse for Da'wahs skyld. Quraishs slette behandling og benægtelse svækkede aldrig hans beslutsomhed og udholdenhed, tværtimod styrkede de hans Iman på budskabet, som han blev sendt med fra sin herre, og sikkerheden på Allahs hjælp gjorde ham endnu mere tålmodig og beslutsom.

Ikke desto mindre indså Allahs Sendebud ρ efter disse forsøg, hvor hårdt og stædigt Makkah samfundet var, og hvor overfladisk, hensynsløst og vildledt det var. Dette betød, at chancen for succes var lille, og videreførelsen af Da'wah i byen kunne være spildte anstrengelser, og således blev det nødvendigt at bevæge sig væk fra et

sådant samfund og lede efter et andet. Profeten ρ tænkte derfor på at emigrere fra Makkah, og det var den eneste grund til at tænke på at flytte til Madinah, ikke lidelserne og ej heller forfølgelsen.

Ja! Sendebudet ρ beordrede sine følgesvende τ til at emigrere til Abessinien for at flygte fra forfølgelse, da det er tilladt for de troende at flytte væk fra steder med lidelse, hvis de forfølges pga. deres deen. Tortur rengør ens Iman, og undertrykkelse opflammer troværdigheden, og udholdenheden gør én mere urokkelig, og Iman motiverer de troende til at bagatellisere alle besværligheder, ofre rigdom, interesser, hvile og selv deres liv, fordi Iman på Allah I gør den troende klar til villigt at ofre sit liv for Allah I. Dog optager vedvarende tortur og ofring den troende med sabr (udholdenhed) over for smerte og dyb reflektering, som gør den troendes horisont bredere og opfattelsen af sandheden stærkere og dybere. Derfor var det nødvendigt for de troende at emigrere fra undertrykkelsesområdet.

Dette var situationen vedrørende de Sahabah, der emigrerede til Abessinien. Hvad angår emigrationen til Madinah, så skete den for at livliggøre deres budskab ved at implementere det i deres nye samfund og derefter sprede det over hele verden for at gøre Allahs ord det suveræne. Derfor overvejede Allahs Sendebud ρ at beordre sine følgesvende til at emigrere til Madinah, efter at Islam var kommet dertil og havde spredt sig der. Men inden han besluttede sig for at emigrere og slutte sig til dem i Madinah, skulle han først møde pilgrimmene fra Madinah, der kom til Makkah på pilgrimsfærd, og konferere med muslimerne blandt dem, for at undersøge, om de var rede til at beskytte Da'wah og se, hvor opsatte de var på at ofre sig selv for Islam.

Han ρ skulle være sikker på, at de var parate til at give ham lydighedsløfte om krig, et løfte om at kæmpe, hvilket ville danne grundstenen i den islamiske stat, og således ventede Allahs Sendebud ρ på pilgrimmene. Dette var budskabets tolvte år, år 622 e. Kr., og pilgrimmene var virkelig mange, 75 muslimer (73 mænd & 2 kvinder). Den ene kvinde var Nusaybah bint Ka'ab Umm 'Amarah fra bani Mazin ibn al-Najjar, og den anden var Asma bint 'Amr ibn 'Adi fra bani Salamah, også kendt som Umm Mani.

Allahs Sendebud ρ mødtes hemmeligt med de muslimske pilgrimme og fortalte dem om et andet lydighedsløfte, som ikke kun ville dreje sig om

at bære Da'wah og være udholdende mod aggressioner. Dette skulle være et løfte, som ville gå længere end det første. Dette skulle være et løfte, som skulle forme en styrke, der var i stand til at forsvare muslimerne og forme en kerne, som ville udgøre fundamentet i oprettelsen af en islamisk stat, som skulle praktisere Islam i samfundet og bære denne som et universelt budskab til hele menneskeheden og samtidig have en magt til at beskytte Islam. En magt, som ville fjerne alle materielle hindringer, som stod i vejen for budskabet og dets implementering.

Allahs Sendebud ρ talte til dem om løftet og fornemmede deres parathed, og han ρ aftalte at mødes med dem ved al-'Aqabah ved midnat midt på Tashriq-dagene. Han ρ sagde til dem: "I skal ikke vække nogen, ej heller vente på nogen fraværende". Da en tredjedel af natten passerede, listede de stille og roligt til mødestedet ved al-'Aqabah for at ingen skulle opdage noget, og de to kvinder var også med dem. De ventede på Allahs Sendebud ρ, indtil han kom med sin onkel al-'Abbas, som på dette tidspunkt var kafir, og som dukkede op for at garantere sin nevøs fremtidige sikkerhed. Han var den første, som tog ordet og sagde:

"O folk af Khazraj! I ved hvilken position Muhammad har blandt os. Vi har beskyttet ham fra vore egne, som har den samme holdning til ham, som vi har. Han lever i ære og sikkerhed blandt sit folk, men han afviste denne og besluttede sig for at vende sig til jer og forene sig med jer. Så hvis I tror, I kan holde, hvad I lovede ham og beskytte ham mod modstandere, så påtag jer den byrde I har lovet. Men hvis I tror, at I vil vende ryggen til ham og forlade ham, efter han er taget med jer, så forlad ham nu."

De svarede: "Vi har hørt, det du har sagt; tal du nu, o Allahs Sendebud, og vælg for dig selv og din Herre, det du ønsker". Allahs Sendebud ρ talte efter af havde reciteret Qur'an, priste Islam og sagde: "Jeg accepterer jeres troskab på det grundlag, at I beskytter mig, som I beskytter jeres kvinder og børn."

Al-Bara' rakte sin hånd frem for at afgive bai'ah og sagde: "Vi giver dig lydighed, O Allahs Sendebud, ved Allah vi er mænd af krig i besiddelse af våben, som er givet fra far til søn". Mens Al-Bara' talte afbrød Abu al-Haytham ibn al-Tayhan og sagde: "O Allahs Sendebud, vi har indgået

aftaler med andre mænd (altså jøderne), som vi vil bryde. Hvis vi gør dette, vil du derefter forlade os og vende tilbage til dit folk, hvis Allah I giver dig sejr?"

Allahs Sendebud ρ smilte og sagde: "**Nej, jeres blod er mit blod, det, der er helligt for jer, er helligt for mig; jeg er en af jer, og I er en del af mig. Jeg vil kæmpe imod dem, der kæmper mod jer og holde fred med dem, der holder fred med jer.**"

Al-Abbas sagde afbrydende: "O folk af Khazraj! Er I klar over, hvad I går ind til med denne ed til denne mand? Den indebærer at bekæmpe alle og enhver; så hvis I tror, at I vil komme til at forlade ham, hvis I kommer til at miste jeres ejendom og ser jeres kære blive dræbt, så gør det nu, for ved Allah, det vil bringe jer skam i denne verden og den næste. Men hvis I tror, at I vil være loyale over for jeres forpligtelse, til trods for at I mister jeres ejendom og jeres kære, så tag imod ham, for ved Allah, det vil profitere jer i dette og det næste liv."

De sagde, at de ville acceptere Allahs Sendebud ρ på disse betingelser og spurgte: "Hvad får vi for det, O Allahs Sendebud, til gengæld for vores loyalitet?" Allahs Sendebud svarede fast: "**Paradiset**". De rakte deres hænder frem, og Profeten ρ ligeså, og de svor ved at sige: "Vi giver bai'ah på at kæmpe i komplet adlydelse til Allahs Sendebud, i ve og vel, under lette og svære omstændigheder, og hvis vi lider undertrykkelse, og at vi ikke vil gå imod lederen over vore affærer og at tale sandt i alle tilfælde, og i Allahs tjeneste vil vi ikke frygte nogen." Efter at de havde givet deres løfte til Allahs Sendebud, sagde han ρ:

"Bring mig tolv repræsentanter fra jer, så de kan varetage deres folks affærer."

De kom med ni fra al-Khazraj og tre fra al-Aus. Derefter sagde Allahs Sendebud ρ til disse repræsentanter: "**I er beskytterne af jeres folk, ligesom Isa's, Maryams søns ρ, Sahabah (disciple), som var ansvarlige for ham, og som jeg er ansvarlig for mit folk.**" De sagde: "Ja", og tog så tilbage til deres senge og karavaner og vendte derpå tilbage til Madinah.

Derefter beordrede Allahs Sendebud ρ muslimerne til at emigrere fra Makkah til Madinah adspredt, og så begyndte de at emigrere, enten

individuet eller nogle gange i små grupper. Quraish havde på dette tidspunkt hørt om lydighedsløftet og prøvede på at forhindre muslimerne i at emigrere til Madinah. De stod selv mellem mand og kone for at stoppe emigrationen, men muslimerne fortsatte med at forlade Makkah og drage til Madinah, hvorimod Allahs Sendebud ρ forblev tilbage uden at indikere til nogen, om han ville forlade Makkah eller ej.

Der var dog tegn på, at han ρ også ville forlade stedet. Abu Bakr τ blev ved med at spørge Allahs Sendebud ρ om tilladelse til at emigrere indtil han svarede, "**Hav ikke travlt, det kan være at Allah vil give dig en at følge med.**" Abu Bakr vidste da, at Allahs Sendebud ρ ville emigrere. Quraish var meget bekymrede om indblandingerne af Sendebuddet ρ emigration, specielt da muslimerne i Madinah var mange og havde magten. Så deres position ville efterhånden blive stærkere ved emigrationen af muslimerne fra Makkah.

Quraish var klare over, at en anden endnu mere seriøs potentiel trussel over for dem var Allahs Sendebud ρ. Skulle han ρ forene sig med dem i Madinah, med den magt de var i besiddelse af, kunne det betyde enden for dem. Derfor tænkte de i meget lang tid om sagen angående at forhindre Allahs Sendebud ρ i at emigrere til Madinah. Quraish frygtede, at når muslimerne engang var blevet en magt, ville de komme efter dem og forsvare Allahs Sendebud ρ, hvis han besluttede sig for at blive i Makkah. Ved et sådant konfronterende dilemma besluttede de sig til sidst for at dræbe ham ρ med den hensigt at forhindre ham i at tilslutte sig muslimerne i Madinah og for at undgå alle fremtidige sammenstød med folk fra Madinah, Islam & Muhammad ρ.

Det er blevet reporteret i Seerah bøgerne i beretninger fra 'A'isah og Abu Umamah ibn Sahm, at der, da de 73 mænd forlod Allahs Sendebud ρ ved al-Aqabah efter at have givet ham beskyttelse og svoret deres støtte, blev sagt: prøverne og modgang over for muslimerne i Makkah forøgede ønsket om at forlade Makkah. Quraish fortsatte med at chikanere og skade muslimerne, de klagede til Allahs Sendebud ρ, og han sagde så "Jeg har fået vist hjemlandet, I skal emigrere til, vær parate."

Efter et par dage dukkede han ρ tilfreds op og sagde, “Jeg har fået at vide, at i kan emigrere til Yathrib, hvem der så end vil, kan gøre så.” Så begyndte deres forberedelser med at rømme byen. Da dette var gjort, forlod de byen i små grupper i al hemmelighed, hvorimod Allahs Sendebud ρ blev i byen og ventede på Allahs tilladelse til at emigrere. Abu Bakr blev ved med at spørge Allahs Sendebud ρ om tilladelse til at emigrere, og han ρ plejede at sige til ham **“Hav ikke travlt, det kan være at Allah skænker dig en ven at rejse med.”** Abu Bakr håbede på at denne ville være Allahs Sendebud ρ i egen høje person.

Da Quraish blev klar over Sahabahs emigration, vidste de, at Allahs Sendebud ρ havde besluttet sig for at bekæmpe dem, så de samlede sig i deres rådgivningskammer. Efter en lille debat var de enige om at dræbe ham. Så skilte de sig ad. Jibreel kom til Allahs Sendebud ρ og beordrede ham til ikke at sove på den seng, han plejede at sove i. Han ρ sov derfor ikke på den seng selvsamme nat. Det var da, at Allah I tillod ham at emigrere.

Tilstedeværelsen af de islamiske styrker i Madinah og folkets parathed til at modtage Allahs Sendebud ρ og etablere den Islamiske Stat var den eneste grund, der foranledigede hans emigration. Det ville være komplet fejlagtigt for hvem som helst at konkludere eller sågar overveje den mindste tanke om, at Muhammad ρ emigrerede fra Makkah på grund af frygt for, at Quraish skulle dræbe ham. Profeten ρ viste på intet tidspunkt det mindste tegn på overvejelse af den undertrykkelse og skade, han blev ramt af og var mere end glad for at ofre sit liv for Islam. Dette er et faktum.

Sendebudets emigration til Madinah var simpelthen den mest uselviske stræben. Det var for det islamiske kald og på grund af nødvendigheden af den islamiske stats etablering, for yderligere at understrege dette objektivt. Det er klart, at Quraish kom til den beslutning at dræbe ham for frygten for hans emigration til Madinah, hvor Profeten ville tilslutte dens beskyttelse og magt. Trods deres forsøg fejlede Quraish i at komme af med ham ρ.

Emigrationen som Quraish frygtede viste sig at være vendepunktet for den islamiske Da’wahs historie. Da’wah bevægede sig således fra konfrontation med samfundet til fasen med etablering af staten – en

stat der styrer med Islams autoritet, inviterer til den med stærke beviser og overbevisning ved magten, der ville beskytte den fra onde og undertrykkende magter.

Etableringen af den Islamiske Stat

Allahs Sendebud μ nåede endelig frem til Madinah og blev budt velkommen af et stort antal af dens folk, både muslimer, polyteister og jøder. De var alle ivrige efter at være vidne til hans ærbødige tilstedeværelse, og han blev hurtigt omringet af muslimer, der alle var ivrige efter at opvarte ham og tilbyde ham komfort og gæstfrihed. De var parate til at tilbyde sig selv til ham μ og til den Deen, han havde bragt til dem fra Allah. De var parate til at ofre deres liv for Islams budskab. Alle ville have, at han skulle bo med dem, men han μ lod sin hunkamel gå fri indtil den knælede ved hur markedet tilhørende sahl og Suhayl, sønner af 'Amr. Derefter købte Allahs Sendebud μ stedet og byggede en moske. Husene viste sig at være en let sag. De var meget enkle og billige at bygge. Moskeen omfattede en stor gård med mure sammensatte af sten og jord. En del af taget var dækket af palmer, og en anden forblev udækket. En del af moskeen fungerede som ly for de fattige, som ikke havde et hjem. Moskeen var aldrig tændt med lys på nær ved 'Isha'-bønnen med fakler af hø, som blev brugt for at oplyse den.

Allahs Sendebuds μ huse var lige så simple og enkle som selve moskeen, bortset fra, at de var mere lyse. Allahs profet μ boede hos Abi Ayub Khalid ibn Zayd al-Ansari, mens moskeen blev bygget, og han μ flyttede ind lige så snart de var parate. Han μ tænkte på det nye liv, han havde søgt, måden Da'wah havde bevæget sig fra den ene fase til den anden på, fra kultiveringsfasen til vekselvirkning med samfundet i det ikke-islamiske samfund til implementering-af-Islam-over-folk-fasen. Han μ tænkte på den nye æra, som var begyndt at bevæge ham væk fra kaldet til Islam og lidelse under aggression frem til fasen med styre, autoritet og den magt, der nu var i stand til at beskytte og forsvare det islamiske budskab. Allahs Sendebud μ beordrede opførelsen af

moskeen fra den første dag. Den blev benyttet til bøn (Salah), møder, konsultation, og den var et sted, hvor han varetog folks affærer og dømte mellem dem. Han ρ udpegede Abu Bakr og ‘Umar som hans to assistenter ved at sige “Mine to Assisterter på jorden er Abu Bakr og ‘Umar.” Må Allah være tilfreds med dem.

I respons samlede muslimerne sig rundt om Allahs Sendebud ρ , de kom altid til ham for retledning og rådgivning i alle anliggender. Således udførte Sendebudet ρ sin pligt som statens overhoved, dommer og hærfører. Han ρ varetog sit folks affærer, afgjorde deres uenigheder, udpegede ledere til hæren og sendte eventuelt delinger på militære kampagner og missioner uden for Madinah.

Allahs Sendebud ρ oprettede den Islamiske Stat, fra første dag han ankom til Madinah og begyndte at strukturere den ved at forme samfundet på et solidt fundament og samle de egnede styrker til at beskytte staten og sprede budskabet. Da dette blev gennemført, kunne han ρ fjerne de materielle hindringer, der stod i vejen for udbredelsen af Islam.

Opbygning af samfundet

Allah I har udstyret mennesket med overlevelsesinstinktet. Et af de karakteristiske træk ved overlevelsesinstinktet er, at det får folk til at samle sig og leve sammen. Så folks sameksistens er et instinktivt og naturligt, menneskeligt fænomen. At mennesker samler sig og lever i en gruppe betyder dog ikke, at de udgør et samfund. De forbliver blot en gruppe, medmindre de etablerer forhold, som garanterer dem fælles interesser og beskytter dem mod fælles trusler. Kun hvis sådanne fælles interesser, der bringer dem sammen, eksisterer, vil de kunne betragtes som et samfund. Disse forhold vil dog ikke gøre dem til et enkelt (homogent) samfund, medmindre deres syn på disse forhold er ensartet, hvilket sker ved enheden i deres tanker og deres enighed i eller tilfredshed med disse forhold og dermed enhed i deres følelser omkring disse forhold og deres måde at behandle problemer på (dvs. systemet).

Derfor er det essentielt at forstå de tanker og følelser, der dominerer et samfund, for at skabe en opinion i det, for disse alene (fælles tanker og følelser) distingverer og adskiller et samfund fra et andet. Lad os med dette udgangspunkt kaste lys over Madinah samfundet, da Allahs Sendebud ρ ankom dertil.

På dette tidspunkt levede der tre grupper i Madinah: muslimerne (Muhajireen og Ansar), som var den største gruppe, polyteisterne fra Aus og Khazraj, som ikke havde taget Islam til sig og den tredje gruppe jøderne, som selv var delt op i fire grupper: en i Madinah som var Banu Qaynuqa', og de tre andre var uden for Madinah, henholdsvis Banu Nadir, Khaybar og Banu Qurayzah. Selv før Islams ankomst var jøderne separerede fra Madinah samfundet, fordi deres koncepter og følelser var forskellige, og ligeså måden, hvorpå de afgjorde deres affærer. Resultatet af dette var, at jøderne aldrig var en del af det generelle Madinah samfund, selvom de levede i og rundt omkring byen.

Hvad angår polyteisterne, så udgjorde de en minoritet og blev overvældet af den islamiske atmosfære, der nu dominerede Madinah. Så deres tilbøjelighed til de islamiske tanker og følelser og Islams love var uundgåelig, selvom de ikke tilsluttede sig Islam. Muhajireen og Ansar var forenede af den islamiske aqedah. Islam harmoniserede dem, således at deres tanker og følelser var ens, samt organiserede deres liv og forhold på basis af Islam, hvilket ganske enkelt var det eneste naturlige og uundgåelige udfald.

Allahs Sendebud ρ begyndte at organisere muslimernes forhold på basis af den islamiske 'aqidah. Han ρ inviterede dem til at blive brødre – et broderskab, som skulle indebære en sanselig effekt i deres indbyrdes forhold, forretningsanliggender og livsaffærer. Det var med denne politik han ρ havde i sinde at indlede sit broderskab med 'Ali ibn Abi Talib τ. Hans onkel Hamzah τ blev bror til Sendebuddets ρ tjener Zayd τ, og Abu Bakr τ blev bror til Kharijah ibn Zayd. Allahs Sendebud ρ inviterede så Muhajireen og Ansar til at forme et lignende broderskab. 'Umar τ blev bror til 'Utba ibn Malik al-Khazraji, og Talhah ibn 'Ubaydullah med Abu Ayub al-Ansari og 'Abd ur-Rahman ibn 'Auf med Sa'd ibn ar-Rabi'.

Dette broderskab havde også dets materielle effekt, i og med at Ansar havde vist stor gavmildhed overfor deres brødre fra Muhajireen (emigranterne). Dette gjorde båndet mellem dem stærkere. Ansar tilbød dem penge, ejendom og delte sågar alt med dem. De handlede og dyrkede jorden sammen. Handlende blandt Muhajireen begyndte således at engagere sig i handel. 'Abd ur-Rahman ibn 'Auf solgte smør og ost og ligeså gjorde andre, der var forretningsferne.

Hvad angår dem, der ikke handlede, så dyrkede de jorden, som fx Abu Bakr og 'Ali τ som begge dyrkede jorden, de fik af Ansar. Allahs Sendebud ρ sagde: "**Hvem, der så end ejer et stykke jord skal dyrke den eller give den til sin broder**". Muslimerne arbejdede for at tjene deres levebrød. Der var dog en lille gruppe af muslimer, som ingen penge havde og heller ikke kunne finde noget hjem eller arbejde. De var nødlidende, der hverken var fra Muhajireen eller Ansar.

Disse var arabere som var kommet til Madinah og havde tilsluttet sig Islam. Allahs Sendebud ρ plejede dem og gav dem husly i den del af

moskeen, der var tildækket med loft eller moskeens "Suffah" på arabisk. Disse muslimer blev derfor kendt som Ahl as-Suffah, må Allah I være tilfreds med dem. De levede af de velhavende muslimer, som Allah I gavmildt havde forsørget. Ved at gøre dette lykkedes det Allahs Sendebud ρ at rodfæste muslimerne på et stabilt grundlag, samt også at rodfæste deres forhold på et solidt fundament med målbevidsthed. Allah Sendebud ρ etablerede således samfundet i Madinah på et solidt fundament, der stod i vejen for hedenskab og var i stand til at modstå sammensværgelser fra hyklernes og jødernes side. Den Islamiske Stat forblev forenet, og Allahs profet ρ følte nu tryghed for samfundet og dets enhed.

Hvad angår polyteisterne, formåede de ikke at udøve nogen vedvarende påvirkning på samfundet. Først underkastede de sig de islamiske love, og siden svandt de for endeligt at forsvinde.

Jøderne som skulle møde den samme skæbne, vedblev med at være et samfund adskilt og forskelligt fra andre samfund selv inden Islams ankomst: Da Islams autoritet blev etableret i Madinah, blev uenighederne dybere og det blev en nødvendighed at etablere forhold mellem muslimer og jøder på et specifikt grundlag. Allahs Sendebud ρ afgjorde muslimernes position overfor de andre medlemmer af samfundet. I lyset af dette skrev Allahs profet ρ et dokument vedrørende Muhajireen og Ansar hvori han lavede en aftale med jøderne ved at etablere dem i deres religion og gensidige forpligtelser, han ρ begyndte dokumentet som følger, "**I Allahs navn Ar-rahman Ar-rahim. Dette er et dokument fra Muhammad profeten, ledende forholdende mellem de troende muslimer fra Quraish og Yathrib, og dem der fulgte dem og sluttede sig til dem og kæmpede ved deres side. De er én adskilt ummah (foruden menneskeheden)**".

Han ρ nævnte så hvordan forholdende mellem de troende skulle indrettes, han nævnte også jøderne under sin tale. Angående forholdene mellem de troende, sagde han ρ: "**En troende skal ikke dræbe en troende på grund af en kafir, eller hjælpe en kafir frem for en troende. Allahs pagt blandt dem er én, den ringeste af dem må give beskyttelse til en fremmed på deres vegne. Troende er brødre for hinanden udover de udenforstående. Jøderne der følger os med hjælp og lighed, skal ikke behandles dårligt, ej heller skal deres fjender få hjælp. De troendes fred er udelelig. Ingen separat**

fred skal udføres, når de troende kæmper for Allahs skyld. Forholdene skal være lige for alle". Jøderne der blev nævnt i dette brev, var dem som ville være en del af den islamiske Stat. Det var således ikke adresseret jøde-stammerne, som levede uden for Madinah. Så hvis en jøde ville være en del af staten ville han så nyde de samme rettigheder og få den samme behandling, da han ville blive regnet for en fra Ahl adh-Dhimmah (pagt-folket/ikke-muslimere i den islamiske stat)

Hvad angår de jødiske stammer nævnt i dokumentet, og som der blev refereret til i den sidste del af, så inkluderede de jøderne fra Banu Auf og Banu an-Najjar og så videre. Deres position over for den Islamiske Stat blev ordnet af dokumentet. Det var klart afgjort, at deres forhold med muslimerne var baseret på de islamiske love, og at det var genstand for Islams autoritet og til for at beskytte statens interesser. Nogle af punkterne nævnt i dokumentet var:

1. Jødernes tætte venner er som dem selv. Ingen af dem skal gå ud af Madinah uden Muhammads ρ tilladelse.
2. Yathrib (Madinah) skal være et fredhelligt sted for folket af dette dokument.
3. Hvis nogle uenigheder eller kontroverslignende hændelser forårsager problemer, skal det refereres til Allah I og Allahs Sendebud ρ .
4. Quraish og deres hjælpere skal ikke få beskyttelse.

Det pålagde dem de betingelser, at de ikke måtte gå ud fra Madinah uden Profetens ρ tilladelse dvs. statens tilladelse. Det blev dem illegalt at overtræde Madinah området ved krig eller ved at hjælpe i en krig. De blev også forbudt at hjælpe Quraish eller dem som hjalp Quraish, og de blev bundet ved de betingelser, der ellers var i pagten, som at enhver uenighed, der måtte opstå om indholdet af dokumentet, skulle refereres til Allahs Sendebud ρ . Jøderne blev enige om de betingelser, der nævntes i dokumentet og alle de følgende stammer underskrev det: Banu Saida, Banu Jushm, Banu al-Aus og Banu Tha'labah. Banu Qurayzah, Banu an-Nadir og Banu Qaynuqa' underskrev ikke på dette tidspunkt, men gjorde så på et senere tidspunkt, og de underkastede sig alle villigt betingelserne fremlagt i dokumentet. Ved at underskrive dette dokument organiserede Allahs Sendebud ρ et sikkert forhold indenfor

den Islamiske Stat. Forholdene mellem staten og de jødiske nabostammer var også etableret på et sikkert, klart og specifikt grundlag.

Det var Islam, som var dommer og mægler. Det var på dette stadie at Allahs Sendebud μ blev sikker på at den Islamiske Stat nu var rettelig grundlagt og beskyttet fra pludselige hykleriske handlinger fra jøderne, så han μ påbegyndte opgaven med at fjerne alle hindringer, der stod i vejen for det islamiske budskab ved at forberede til kamp (militær).

Forberedelse af kamp-atmosfæren

Efter Allahs Sendebud ρ var blevet tryk ved, at det islamiske samfund nu var bygget på et solidt fundament og havde indgået traktater med de omkringliggende jødiske nabostammer, begyndte han at forberede jihad atmosfæren i Madinah, fordi det er den Islamiske Stats pligt at implementere hele Islam over alle de landområder, staten regerer, og sprede det islamiske kald uden for disse grænser. Udbredelsen af Islam er naturligvis ikke sammenlignelig med missionærarbejde. Det omfatter i stedet at kalde hele menneskeheden til Islam, kultivere dem med dets tanker og love og fjerne enhver form for materiel hindring, der måtte stå i vejen for det islamiske budskab gennem en materiel styrke (hær), som kan fjerne denne hindring.

Quraish havde hele tiden været en materiel hindring, der stod i vejen for det islamiske budskabs udbredelse. Derfor var det nødvendigt at forberede en styrke for at fjerne denne materielle hindring, som stod i vejen for Da'wah. Allahs Sendebud ρ begyndte at opbygge en hær til udbredelsen af Da'wah uden for Madinah. I første omgang tog han ρ bevidst velovervejede skridt ved at organisere tre militære ekspeditionsenheder bestående af Muhajireen med den hensigt at udfordre Quraish og skræmme hyklerne og jøderne inden i Madinah og i de omkringliggende områder, hvilket skete over en periode på fire måneder. Han ρ sendte sin onkel Hamzah ibn 'Abdul Muttalib τ som troppeleder med 30 riddere fra Muhajireen, og der var ingen fra Ansar (støtterne som hjælp profeten med at oprette den Islamiske Stat i Madinah) med.

Denne militære ekspedition mødte Abu Jahl ibn Hisham, der havde 300 riddere med sig ved kysten i nærheden af landområdet al-'Is. Hamzah τ var ved at bekæmpe ham, hvis ikke Majdi ibn 'Amru al-Juhani havde blandet sig og skilt de to parter ad. Derefter vendte de bort fra

hinanden, og Hamzah vendte tilbage uden kamp. Allahs Sendebud ρ sendte også Muhammad ibn 'Ubaydah ibn al-Harith τ på en militær ekspedition sammen med 60 riddere fra Muhajireen uden tilstedeværelsen af en eneste fra Ansar iblandt dem. Han stødte i Rabigh-dalen på 'Ikrimah ibn Abi Jahl, som ledte en hærdeling på over 200 riddere fra Quraish. Sa'd ibn Abi Waqqas fra muslimerne affyrede en pil mod fjenden, men det forløb endnu en gang uden kamp, og begge parter trak sig tilbage. Allahs Sendebud ρ sendte derefter Sa'd ibn Abi Waqqas sammen med 20 riddere mod Makkah. De vendte ligeledes tilbage uden at have kæmpet.

Disse militære ekspeditioner hjalp til med at skabe en krigsatmosfære inde i Madinah og samtidig også hos Quraish, hvilket var med til at skræmme livet af Quraish. Dette bevirkede, at Quraish for alvor begyndte at føle truslen fra Allahs Sendebud ρ, som de ikke tidligere havde gjort.

Han ρ stoppede ikke ved dette men tog i stedet selv ud for at kæmpe tolv måneder efter sin ankomst til Madinah, og Sa'd ibn 'Ubadah blev tilbage i Madinah som midlertidig regent. Profeten ρ tog ud som leder af en ekspedition, søgende efter Quraish og Banu Damrah, indtil han nåede Waddan. Han mødte ikke Quraish men mødte til gengæld Banu Damrah, som indgik en våbenhvile med ham.

Efter dette tog Sendebudet ρ ud for at deltage i angreb sammen 200 riddere fra både Ansar og Muhajireen som deres kommandant. De red indtil de nåede Buwat i nabolaget Radwa. De søgte efter en karavane bestående af 2500 kvæg, beskyttet af et hundrede kæmpere ledt af Ummayah ibn Khalaf. Men Sendebudet ρ nåede dog ikke at afskære karavanen, fordi den ikke red ad samme rute, som den plejede. Tre måneder efter tilbagevendelsen fra Buwat-ekspeditionen, blev Abu Salmah ibn 'Abd-al-Asad sat til at tage ansvaret over Madinah, hvorefter Sendebudet ρ foretog endnu et lignende togt i spidsen for 200 muslimer, som stoppede, da de nåede al-'Ushayrah i dalen Yanbu', hvor de gjorde hold under måneden Jumada al-Ula og ventede nogle dage til efter jumada al-Akhirah havde passeret. Dette var i det andet år efter hijrah. Han ρ ventede på en karavane ledt af Abu Sufyan, men han og muslimerne opnåede endnu engang ikke deres mål. Det var dog ikke udelukkende et spildt forsøg, fordi Allahs Sendebud Muhammad ρ

indgik en våbenhvile med Bani Mudlaj og deres allierede fra Bani Damrah.

Sendebudet ρ havde kun været i Madinah i godt og vel ti dage, da Kurz ibn Jabir al-Fahri angreb Madinahs græssende kameler. Allahs Sendebud ρ begav sig ud ledende efter Kurz, som var en af Quraish' allierede. Han ρ nåede ud til dalen i Safwan i nabolaget til Badr, men Kurz undslap ham dog og kunne ikke indhentes. Dette var det første angreb i Badr.

Dette er, hvorledes Sendebudet ρ begyndte med at udfordre Quraish med sin hær ved at drage omkring på den arabiske halvø og udsende militære ekspeditioner. Til trods for at ingen kamp fandt sted, opnåede Sendebudet ρ anselig nytte, som banede vejen for de store slag, da disse togter tjente som militære øvelser for muslimernes hær og forberedte dem til krig. De sendte også skælven ned over jøderne og hyklerne og skræmte dem fra overvejelsen om at forårsage problemer.

Allahs Sendebud ρ knækkede Quraish' overlegenhedsfølelse ved at afskrække dem og forøgede deres frygt for muslimerne. Han udformede og fremtvang en blokade mod Quraish' karavaner på deres vej mod ash-Sham (Levanten) ved at indgå aftaler med stammerne, som havde lejr mellem Madinah og det Røde Hav, såsom Banu Damrah, Banu Mudlaj og andre stammer.

Påbegyndelsen af kamp

Allahs Sendebud ρ fandt sig til rette i Madinah, hvor han med det samme gik i gang med at implementere Islam. Det var på dette tidspunkt, at åbenbaringen med lovgivning begyndte at blive nedsendt. Han ρ sikrede den Islamiske Stats mægtighed og opbygningen af det islamiske samfund på Islams grundpiller og dens systemer og skabte et broderskab blandt muslimerne. Derefter kom Islam - som et styre og en Shari'ah (lovgivning) - til livs i et samfund, der tilsluttede sig Islam og bar dens Da'wah (kald). Det var også der, hvor muslimernes antal, styrke, magt og beskyttelse blev forøget, hvorefter individer og grupper af jøder og afgudsdyrkere tilsluttede sig Islam.

Da Sendebudet ρ nu engang havde forsikret sig Islams og Da'wahs status i Madinah, begyndte han at tænke på at bære kaldet til Islam uden for Madinah på den arabiske halvø. Dog vidste han ρ , at Quraish usgjorde en stor hindring i vejen for Da'wah, en materiel hindring, hvor kaldet med bevis og argument ingen resultater gav. Disse materielle hindringer skulle derfor overvældes med materielle styrker. Allahs Sendebud ρ var ikke i stand til at fjerne denne materielle hindring, da han var i Makkah, fordi Islam ikke havde en stat, der besad den tilstrækkelige materielle styrke, der kunne tilintetgøre denne magt. Men efter grundlæggelsen af den Islamiske Stat, var han ρ i stand til at fjerne sådan en materiel hindring med den anseelige materielle styrke, der nu var til hans rådighed.

Det eneste han ρ skulle gøre var at forberede denne styrke, forberede krigsatmosfæren samt tilrettelægge en ny politik for Da'wah, eftersom årsagerne og midlerne til denne nye politik nu var til stede.

Han indledte derfor togter og ekspeditioner, hvor han personligt selv deltog i nogle af dem, for at udfordre Quraish og gøre dem bevidst om

muslimernes styrke. På den sidste ekspedition udgjorde 'Abdullah ibn Djahsh gnisten, der tændte op til Badr-slaget. Beretningen om denne ekspedition er som følger: Allahs Sendebud ρ sendte 'Abdullah ibn Djahsh ud med en gruppe af Muhajireen i løbet af Rajab-månedens i det andet år efter Hijrah.

Han ρ skrev et brev til ham og bad ham om ikke at læse det, førend han havde rejst i to dage, hvorpå han så skulle følge hans ordre (i brevet), samt at han ikke skulle lægge pres på nogen af hans følgesvende. Da 'Abdullah havde rejst i to dage, åbnede han brevet og læste det. Der stod: "Nu du har læst dette brev fra mig, fortsæt indtil du når Nakhlah mellem Makkah og Ta'if. Læg på lur efter Quraish og find ud af, hvad der er af nyt". Han meddelte sine følgesvende opgaven, som var tildelt ham og fortalte dem, at han ikke ville lægge pres på nogen af dem. De var alle enige om at fortsætte, og så begav han sig fremad med sine følgesvende. De vandrede alle sammen, bortset fra Sa'd ibn Abi Waqqas al-Zuhri og 'Utbah ibn Ghazwan, som skilte sig ud, da de tog ud for at lede efter deres kamel, som var væk. De blev senere taget til fange af Quraish.

'Abdullah ibn Djahsh slog lejr i Nakhlah på udkig efter Quraish, og mens de var der, passerede en af Quraish' karavaner med handelsvarer forbi dem. Dette var i slutningen af Rajab-månedens, hvilken var én af de hellige måneder for araberne. 'Abdullah og hans følgesvende rådførte sig med hinanden indbyrdes for at afgøre, hvad de skulle gøre, fordi de ikke blev beordret af Profeten til at gøre noget. De sagde til hinanden: "Ved Allah, hvis vi lader dem gå denne aften, vil de gå ind i al-Haram (det hellige område i Makkah), og så vil de være beskyttede der. Og hvis vi dræber dem, vil vi dræbe dem i den hellige måned".

Først var de ubeslutsomme omkring at bekæmpe dem, men til sidst besluttede de sig. En af muslimerne skød lederen af karavanen 'Amr ibn al-Hadrami og dræbte ham. Derudover tog muslimerne to fanger fra Quraish og tog karavanen og vendte tilbage til Madinah. Da Profeten ρ så dem, sagde han til dem: "**Jeg beordrede jer ikke til kamp i den hellige måned.**" Så han ρ holdt karavanen og de to fanger tilbage men nægtede at tage imod noget som helst af det.

Dette var konklusionen på 'Abdullah ibn Djahsh's ekspedition, som Allahs Sendebud ρ sendte ud på udkig efter Quraish, men som i stedet

havde kæmpet, dræbt og fanget nogle af deres mænd og taget karavanen som bytte under den hellige måned. Hvad var så Islams holdning til denne handling? Dette var hvad, der bekymrede Allahs Sendebud ρ, og det er derfor, han beholdt fangerne og byttet i suspension og ventede på Allahs afgørelse i sagen. Han ventede på, at Allahs vers om sagen skulle blive nedsendt. Quraish udnyttede denne begivenhed og brugte denne handling som middel til propaganda mod Muhammad ρ. De forkyndte overalt blandt araberne, at Muhammad og hans følgesvende havde brudt den hellige måned, udgydt blod, taget krigsbytte og fængslet mænd.

Der opstod diskussioner mellem muslimerne og Quraish i Makkah herom, hvor Quraish kritiserede muslimerne for denne handling og angreb Muhammad og hans Sahabah verbalt. Til gengæld svarede muslimerne i Makkah, at deres muslimske brødre gjorde dette (angreb karavanen) i Sha'ban-måned og ikke i Rajab, men det var ikke nok til at neddæmpe propagandaen. Jøderne deltog i denne propaganda og begyndte at sladre om 'Abdullah ibn Djahsh's handlinger.

Propagandaen mod muslimerne tog hårdt på dem. I mellemtiden forblev Allahs Sendebud ρ tavs. Han ventede på åbenbaring og Allahs dom i dette anliggende, indtil Allah I åbenbarede i Surat al-Baqarah:

(يَسْأَلُونَكَ عَنِ الشَّهْرِ الْحَرَامِ قِتَالٍ فِيهِ قُلْ قِتَالٌ فِيهِ كَبِيرٌ وَصَدٌّ عَن سَبِيلِ اللَّهِ وَكُفْرٌ بِهِ وَالْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَإِخْرَاجُ أَهْلِهِ مِنْهُ أَكْبَرُ عِنْدَ اللَّهِ وَالْفِتْنَةُ أَكْبَرُ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا يَزَالُونَ يَقَاتِلُونَكُمْ حَتَّى يَرُدُّوكُمْ عَن دِينِكُمْ إِنِ اسْتَطَاعُوا)

"De spørger dig om kamp i den hellige måned. Sig: Kamp i den er (en) alvorlig (sag). Men at holde (folk) borte fra Allahs vej og at fornægte Ham og den hellige moské og at drive dens beboere ud er (endnu) alvorligere over for Allah. Og bedenskab er værre end drab. Og de vil ikke ophøre med at bekæmpe jer, førend de bringer jer tilbage fra jeres deen, hvis de da formår (det)". (OQM. Al-Baqarah:217)

Da dette vers blev åbenbaret frydede muslimerne sig, og Allahs Sendebud ρ tog imod krigsbyttet og de to fangere. I disse vers var der hårdt svar på Quraish' propaganda. Qur'an besvarede Quraish' spekulation om kampen under den hellige måned med, at det er en stor synd, men at forhindre folk i at komme til Masjid al-Haraam (den

Hellige Moské), samt at drive dens folk ud derfra er endnu værre (af betydning) hos Allah I end at kæmpe og dræbe under den hellige måned. Hvad Quraish plejede at gøre med at tvinge muslimerne til at konvertere fra deres deen gennem tillokkelser, trusler, fristelser og tortur er sandelig værre end kamp og drab i den hellige måned og i de ikke-hellige måneder.

Quraish, som forsøger at føre propaganda og danne fjendebilleder mod muslimerne pga. deres kamp under den hellige måned, havde uden ophør bekæmpet muslimerne for at få dem væk fra deres deen (Islam). Derfor var der i muslimernes kamp mod Quraish i den hellige måned intet på dem (muslimerne), da det var Quraish, der begik disse større krænkelser i at stå i vejen for den islamiske Da'wah, holde folk væk fra Allahs vej, benægte Allah I, drive folket væk fra den Hellige Moské og tvinge muslimerne til at frafalde deres deen. Quraish fortjente derfor at blive bekæmpet både under den hellige måned og i de ikke-hellige måneder. Følgelig var kampen, som blev udført af 'Abdullah ibn Djahsh imod Quraish, ikke en skam over ham og ej heller skade for muslimerne.

Således blev 'Abdullah ibn Djahsh's ekspedition, hvor Waqed ibn 'Abdullah al-Tameemi skød karavanens leder og dræbte ham, et vendepunkt i Islams politik i Da'wah til Islam. Det var det første blod, der blev udgydt for Allahs skyld.

Kampen under de hellige måneder blev ved med at være forbudt, indtil kamp-versene, som beordrer til kamp til alle tider og steder, blev nedsendt. Forbudet mod kamp i de hellige måneder blev ophævet af de generelle kamp-vers.

Livet i Madinah

Islam har en specifik levemåde i livet produceret af samlingen af dens ideer om det, og som udgør den islamiske kultur, der er forskellig fra og modstrider alle andre kulturer i verden. Islams levemåde i livet karakteriseres ved tre punkter: det første er, at grundlaget, som den er bygget på, er den islamiske 'aqidah. Det andet er, at målestokken for handlinger i livet er Allahs forbud og påbud; med andre ord, livsforestillingen ifølge dens syn er Halal og Haram. Det tredje er, at meningen med glæde ifølge dens syn er at opnå Allahs tilfredshed. Med en anden formulering er det den permanente tryghed, hvilken udelukkende kan finde sted gennem opnåelse af Allahs tilfredshed I. Dette er Islams levemåde, og det er det liv, muslimerne lever i harmoni under og stræber efter, og hvis metode, de følger. For at de realisere sådant et liv, skal der nødvendigvis være en stat, der implementerer Islam og udøver dens love.

Da muslimerne flyttede til Madinah, begyndte de at leve ifølge et specifikt livsmønster, hvis fundament var den islamiske 'aqidah. De bærede Ayat (Qur'anens vers), der viser Allahs lov, hvad angår straf og transaktioner, begyndte at blive åbenbaret, udover Ayat angående 'ibadat (andagter), der ikke blev åbenbaret tidligere. Således blev Zakat (almissen) og Sawm (fasten) først til fard (obligatoriske) i det andet år efter Hijrah (Adhan ligeså). Madinah-folket begyndte alle at høre kaldet til Salah (bøn) fem gange om dagen af Bilal ibn Rabah, som reciterede kaldet med sin smukke og blide stemme, der gik med vinden i alle retninger, hvorefter muslimerne reagerede på det.

Sytten måneder efter Sendebudets ankomst til Madinah blev Qiblah (bederetningen) ændret mod Ka'bah. Derefter begyndte lov-vers at nedsendes lige efter hinanden i forbindelse med 'ibadat (andagter), mad og drikke, moral, transaktioner og straffe. Således blev vers vedrørende

forbud mod khamr (alkohol) og svinekød åbenbaret. Det samme med versene, der angår Hudud (de straffe, der er fastsat af Shari'ah, og som ikke må overlades til dommerens overvejelser), Dijnayat (de straffe, der angår fysisk skade på andre), handel. Forbud mod riba (rente/åger) m.m., blev også åbenbaret.

Generelt blev lov-versene for behandling af livets problemer åbenbaret efter hinanden, hvorefter Sendebudet ρ plejede at specificere og forklare dem. Han ρ plejede at opfylde folks interesser, tackle deres stridigheder, varetage deres affærer, administrere deres anliggender og behandle deres problemer med sine udtalelser, ved at tale til dem, og med sine handlinger, som han udførte, samt med sin tavshed om (anerkendelse af) det, der hændte foran ham, da hans udtalelser, handlinger og tavshed er Shari'ah (lovgivning), fordi han ρ ikke udtaler sig af egen lyst eller begær, men det er åbenbaring, der bliver nedsendt fra Allah I.

Livet i Madinah fortsatte på denne måde og i overensstemmelse med et specifikt syn, hvilket er Islams syn. Følgelig blev det islamiske samfund, der er enestående i alting, og som domineres af de islamiske tanker og de islamiske følelser, og hvori de islamiske systemer bliver praktiseret over folk i deres transaktioner og øvrige forhold, dannet. Allahs Sendebud ρ var meget tilfreds over at se Da 'wah nå sådan et stadie.

Samtidig blev muslimerne faste i deres deen (Islam) og begyndte at udføre Islams forpligtelser, både kollektivt og individuelt, uden at frygte skade eller forfølgelse. De var motiverede til at behandle deres problemer ifølge Allahs love, og i de sager de ikke kendte lovene for, vendte de tilbage til Sendebudet ρ. De foretog ikke noget som helst, stort eller småt, uden at kende Allahs ordre i det pågældende. Samtidig afholdte de sig fra det, som Allah I havde forbudt, således at de følte glæde og deres sjæle blev trygge. En del muslimer plejede at omgås Allahs Sendebud ρ for at lære Allahs love, tage imod de åbenbarede Qur'anvers og lære dem udenad og blive kultiveret af ham ρ. Udbredelsen af Islam forøgedes, og muslimerne blev stærkere og stærkere dag for dag.

Diskussion med jøder og kristne

Ikke-muslimerne begyndte at fornemme muslimernes styrke. De indså at deres styrke stammede dybt nede fra hjerter, der havde erfaring med at ofre sig for Islams skyld og lide alle typer af lidelser pga. den. Hjerter, der om morgenen ikke ventede på aftenen og om aftenen ikke ventede på morgenen. Endelig kom den dag, hvor disse hjerter nød glæden og synet af deres Deen (Islam), hvis sag blev erklæret, hvis love blev implementeret, og hvis ord blev højere og højere. Muslimernes fjender kunne ikke tåle dette. Utilfredsheden viste sine tegn hos muslimernes naboer, jøderne. De begyndte at frygte Islam og muslimerne, og de overvejede deres holdning til Muhammad ﷺ og hans tilhængere påny, især efter hvad de så mht. forøgelsen af muslimernes styrke og magt i Madinah, udover folks voksende accept af Islam. At nogle jøder konverterede til Islam forøgede jødernes vrede og frygt, for at Islam ville udstrække sig til deres rækker og herske over deres folk.

Derfor begyndte jøderne at rette angreb mod Islams livsanskuelse og love, hvilket udviklede sig til en argumentations-krig mellem dem og muslimerne. En krig, der indebar en endnu større lumskhed, og et dybere had end argumentations-krigen, der foregik mellem muslimerne og Quraish i Makkah. Sammensværgelser, hykleri og viden om de foregående profeters og Sendebudes liv udgjorde, under denne intellektuelle krig, et våben i jødernes hænder, som de brugte mod Muhammad ﷺ, hans budskab (Islam), og tilhængere af Muhajjireen og Ansar. Jøderne indsmuglede nogle af deres rabinere, der erklærede Islam, og andre der kunne sidde blandt muslimerne og fremvise sig som meget gudsfrygtige. Disse ville inden længe begynde at udtrykke deres tvivl og mistænksomhed samt stille Muhammad ﷺ spørgsmål, som de troede ville ryste muslimernes sjæle i deres Iman på Muhammad ﷺ og budskabet som han kaldte til. En gruppe af Al-'Aus og Al-Khazraj, som erklærede deres Islam hyklerisk, netop også for at stille mistænksomme

spørgsmål og stifte uenighed blandt muslimerne, tilsluttede sig til jøderne (i deres kamp mod Islam).

Diskussionen mellem jøderne og muslimerne nåede sin yderste grænse og førte i nogle tilfælde til fysiske overfald, trods aftalen mellem dem. For at man kan forestille sig hvor stivnakket og uforsonligt stridende jøderne var i diskussionerne, er det tilstrækkeligt at de fik Abu Bakr τ til at miste sin tilgivelse og stilhed, trods hans noble og skånsomme milde, moralske natur τ . Det blev berettet, at Abu Bakr τ , idet han kaldte til Islam, diskuterede med en jøde der hed Finhass. Så svarede Finhass med at sige: "O Abu Bakr, Ved Allah, det er ikke os der trænger til Allah, men det er Han der trænger til os. Vi beder ham ikke engang så meget som Han beder os. Faktisk er vi velhavende og behøver ikke Hans rigdom, men det er Han ikke. Hvis Han virkelig var rig og ikke behøvede vores rigdomme, så ville Han ikke låne vores formuer, som jeres følgesvend (dvs. Muhammad) påstår. Han forbyder riba (rente) for os, og samtidig giver Han os det. Hvis Han ikke behøvede os, så ville Han ikke give os riba (rente). Finhass pegede på Allah I's tale:

(مَنْ ذَا الَّذِي يُقْرِضُ اللَّهَ قَرْضًا حَسَنًا فَيُضَاعِفَهُ لَهُ أَضْعَافًا كَثِيرَةً)

"Hvem er det, som vil skænke Allah en god gave som Han vil mangfoldiggøre for ham mange gange?". (OQM. Al-Baqarah:245).

Abu Bakr τ kunne ikke udholde dette svar med tålmodighed. Han τ blev vred og slog jøden Finhass i ansigtet meget hårdt og sagde: "Ved den, i Hvis hånd min sjæl ligger, hvis aftalen mellem os og jer ikke fandtes, så ville jeg hugge hovedet af dig, du Allahs fjende".

Således blev diskussionen mellem muslimerne og jøderne hårdere, og tog flere stadier. Samtidig kom der en delegation på 60 kristne personer fra Najran (Yemen) til Madinah. Det siges, at delegationen kom til Madinah efter at de fik viden om uenigheden mellem muslimerne og jøderne, med det formål at forøge denne uenigheds skarphed, så den kunne udvikles til fjendskab hvorved kristendommen kunne spredes, samt både den gamle og den nye Deen (budskab) som konkurrerede mod kristendommen, ifølge deres påstand, ville opløses. Delegationen kontaktede Profeten ρ og jøderne. Profeten ρ anså dem (de kristne) og jøderne som Ahl Al-Kitab (Bogens folk). Således kaldte han dem alle til Islam og reciterede for dem Allah I's tale:

(قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا وَبَيْنَكُمْ أَلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ فَإِنْ تَوَلَّوْا فَقُولُوا اشْهَدُوا بِأَنَّا مُسْلِمُونَ)

"Sig: O I Bogens folk, kom til en ligelig overenkomst mellem os og jer: at vi ikke tilbeder andet end Allah, og ikke sætter noget som helst lige med Ham, og at ingen af os tager hinanden til herrer foruden Allah. - Men hvis de vender sig bort så sig: Bevidn I da, at vi er muslimer". (OQM. Al-Imran:64)

Da jøderne og de kristne spurgte ham, om dem han tror på af Sendebude, så reciterede han Allahs tale for dem:

(قُولُوا آمَنَّا بِاللَّهِ وَمَا أُنزِلَ إِلَيْنَا وَمَا أُنزِلَ إِلَىٰ إِبْرَاهِيمَ وَإِسْمَاعِيلَ وَإِسْحَاقَ وَيَعْقُوبَ وَالْأَسْبَاطِ وَمَا أُوتِيَ مُوسَىٰ وَعِيسَىٰ وَمَا أُوتِيَ النَّبِيُّونَ مِنْ رَبِّهِمْ لَا نُفَرِّقُ بَيْنَ أَحَدٍ مِنْهُمْ وَنَحْنُ لَهُ مُسْلِمُونَ)

"Sig: Vi har lavet Iman på Allah, og hvad der er åbenbaret os, og hvad der er åbenbaret Ibrahim og Isma'il og Ishaq og Ja'qoub og stammerne, og på det der blev givet Musa og 'Isa, og på det der blev givet (alle) profeterne fra vor Herre. Vi gør ikke nogen forskel på dem, og vi er Ham hengivne". (OQM. Al-Baqarah:136)

Dette gjorde, at de (kristne og jøderne) ikke kunne finde noget modsvar til Profeten ρ. Deres sjæle blev overvundet af beviset, og sandheden viste sig frem. Men til trods for dette blev de ikke troende, hvilket skyldtes at de hellere ville bevare deres status, hvilket nogle af dem selv erklærede.

Det blev berettet, at Abu Haritha som var iblandt Najran-delegationen, og den der havde mest viden og vis blandt Najran-folket, udtalte sig til én af sine kammerater om hans overbevisning vedrørende det Muhammad ρ kom med (dvs. Islams budskab). Da hans kammerat spurgte ham: "Hvad er det så, der forhindrer dig i at tro på ham, når du ved det (at han taler sandt)". Så svarede han med at sige: "Det, der forhindrer mig er, hvad disse folk (dvs. hans folk) gjorde os: de gav os en høj-status og ledelse og var gavmilde mod os, samtidig insisterede de på at være i modstrid med ham (Muhammad). Så hvis jeg gør det du siger, så vil de fratage os alt, hvad du ser (vi har). Dette tyder på, at

deres afvisning af Iman på Muhammad ρ ikke var andet end hovmodighed og stædighed. Følgelig kaldte Allahs Sendebud ρ de kristne til Mubalahah og reciterede Allahs I tale for dem:

(فَمَنْ حَاجَّكَ فِيهِ مِنْ بَعْدِ مَا جَاءَكَ مِنَ الْعِلْمِ فَقُلْ تَعَالَوْا نَدْعُ أَبْنَاءَنَا وَأَبْنَاءَكُمْ وَنِسَاءَنَا وَنِسَاءَكُمْ وَأَنْفُسَنَا وَأَنْفُسَكُمْ ثُمَّ نَبْتَهِلْ فَنَجْعَلُ لَعْنَةَ اللَّهِ عَلَى الْكَاذِبِينَ)

"Og den der strides med dig herom, efter at erkendelsen er kommet til dig, (til sådanne) skal du sige: Kom, lad os tilkalde vore sønner og jeres sønner, og vore hustruer og jeres hustruer, og vore folk (os selv) og jeres folk (jer selv), og så bede hengivet, og nedkalde Allahs forbandelse over løgnerne". (OQM. 'Al-Imran:61)

De førte rådslagning indbyrdes, hvorefter de erklærede at de ikke ville tage imod invitationen til Mubalahah, samt at de ville overlade ham alene med sin Deen (Islam), samtidig med at de beholdte deres religion. De bad ham ρ om at sende en mand sammen med dem, der skulle styre blandt dem i de sager, de strides om angående deres ejendomme, så sendte han ρ Abu 'Ubaydah ibn Al-Jarrah for at dømme blandt dem med Islam, i de sager de måtte strides om.

Således tilintetgjorde den islamiske Da'wahs styrke, styrken i den islamiske tanke og det skarpe bevis alle diskussioner, der opstod fremprovokeret af jøder, hyklere og de kristne, i takt med at alle de ikke-islamiske tanker forsvandt. Der stod intet andet end Islam tilbage, og dermed handlede al diskussion om forståelsen af dens love og at bære dens kald.

På denne intellektuelle side blev Islam rodfæstet, og på den regeringsmæssige side forblev dens domæne overlegen. Men trods dette skjulte jødernes og hyklernes sjæle had mod muslimerne, og de fortsatte med at bære afsky og modbydelse mod dem. Men rodfæstelsen af Islams Sultan (styre) i Madinah, og grundfæstelsen af det islamiske samfund i denne, herskede overalt.

De efterfølgende krigs-togter, og hvad de viste af muslimernes styrke, havde en effekt, der neddæmpede disse syge psyker, således at Allahs ord (Deen) blev suveræn, hvilket tvang Islams fjender i Madinah og de omkringliggende områder til at forholde sig tavse og underkaste sig Islams Sultan (autoritet).

Badr-slaget

Profeten ꝑ forlod Madinah, ledende sine Sahabah, den ottende Ramadan, det andet år efter Hijrah. Han ꝑ udpegede 'Amr ibn Ummu Maktoom som Imam for folk i Salah, og han udpegede Abu Lubabah som wali (guvernør) i Madinah. De var 350 mænd med halvfjerds kameler, hvor hver tre-fire mænd red på dem i rækkefølge. Profeten ꝑ og hans Sahabah, m Allah være tilfreds med dem, drog af sted for at søge efter Abu Sufyans karavane. De blev ved med at gå, medens de i skjul samlede oplysninger om karavanen, indtil de kom til en dal ved navn Thaferan, hvor de så opholdte sig.

Dér fik de meddelelsen om at Quraish var taget ud fra Makkah for at beskytte deres karavane. Her ændrede sagens natur sig. For det var ikke længere et spørgsmål om Abu Sufyans karavane, men et spørgsmål om at konfrontere Quraish eller ej.

Sendebudet ꝑ rådførte sig med muslimerne (Shura), idet han meddelte dem, hvad han fik af nyheder om Quraish. Abu Bakr og 'Umar ytrede deres meninger. Derefter rejste Al-Miqdad ibn 'Amr sig og sagde:

"O Allahs Sendebud, fortsæt mod det som Allah har vist dig, og vi er med dig. Ved Allah, vi vil ikke sige dig, som Israels børn sagde til Musa: Gå du og din Herre og kæmp, vi bliver her siddende. Men (vi siger) gå du og din Herre og kæmp, vi kæmper sammen med jer. Ved Allah, selv hvis du fik os til at gå helt til sejrens grundfæstning, så vil vi sammen med dig kæmpe til det sidste, uanset brutaliteten, indtil du opnår sejren".

Derefter forholdt muslimerne sig tavse. Allahs Sendebud ꝑ sagde: **"O folk, sig mig!"**. Med disse ord mente profeten Al-Ansar, der havde givet ham Bai'ah, den dag ved 'Aqabah, om at beskytte ham med det de

beskytter deres børn og kvinder. Han ρ frygtede at Ansar ikke ville støtte ham mod hans fjender, men kun mod dem, der angreb ham i Madinah. Da Ansar fornemmede at han ρ mente dem, så vendte Sa'd Ibn Mu'adh, der bar på Ansar's Rayah (flag), sig mod Allahs Sendebud ρ og sagde: "Det lyder som om du mener os, O Allahs Sendebud". Så sagde han ρ: **"Ja"**.

Så sagde Sa'd: **"Vi har lavet Iman på dig og på at du taler sandt, og har bevidnet at det, du kom med, er Al-Haqq (sandheden), hvorfor vi gav dig vores løfter og aftaler om at høre og adlyde. Så fortsæt, O Allahs Sendebud, mod det du vil, for vi holder med dig. Ved den der sendte dig med sandheden, selv hvis du fører os gennem havet, så vil vi gennemføre det sammen med dig, uden at en eneste mand træder tilbage. Vi har ingen uvilje mod, at du får os til at konfrontere vores fjende i morgen, da vi sandelig er selve tålmodigheden i kampen og selve sandfærdigheden i konfrontationen. Så må Allah lade dig se noget fra os, som du vil få meget glæde af. Så fortsæt med os, med Allahs velsignelse"**.

Før Sa'd var ved at slutte sin tale begyndte Profeten ρ's ansigt at skinde af glæde, og han sagde:

"Gå, og vær håbefulde, for Allah har lovet mig én blandt to (dvs. sejr eller martyrium). Ved Allah, jeg kan allerede nu se folkets (dvs. fjendens) nederlag".

Hele gruppen af muslimer tog så af sted sammen, indtil de kom til nærheden af Badr-området, hvor de opdagede at Quraish' karavane lå dem nær. Følgelig sendte Sendebudet 'Ali ibn Abi Taleb, Az-Zubayr Ibn Al-'Awvam og Sa'd ibn Abi Waqqas med en gruppe af Sahabah til Badr-vandet, hvor de forsøgte at opsnappe nyheder om Quraish til Profeten ρ. Sahabah vendte tilbage med to unge knægte, som gav informationer, hvorudfra Profeten kunne regne ud, at Quraish' antal lå mellem 900 og 1.000, samt at de højtstående blandt Quraish var med ude for at stoppe ham.

Han ρ indså at han stod foran folk, der var tre gange så mange som muslimerne i antal, og at der ventede ham en hed kamp. Følgelig meddelte Profeten muslimerne, at Makkah kastede sine elskede børn ud

mod dem, således at de uundgåeligt blev nødt til at forberede sig på det brutale.

Muslimerne samstemmende alle om at stå fast mod fjenden, hvorefter de opholdt sig ved Badr-vandet og byggede et kar som de fyldte med vand og så ødelagde de tilbageværende brønde for således at forhindre deres fjende i at drikke. Derudover byggede de et trætel, hvori Sendebudet ρ opholdt sig. Quraish rykkede frem til slagmarken i konfrontationen mod muslimerne.

Kampen indledtes med små sammenstød, hvormed Al-Aswad Ibn 'Abd Al-Asad Al-Makhzoumi bevægede sig ud fra Quraish' rækker og hen imod muslimernes rækker og forsøgte at nedlægge det vandkar de havde bygget, men Hamzah ibn Abd ul-Muttalib τ skyndte sig efter ham med et slag på hans ben, så han faldt ned på ryggen, medens det flød med blod fra benet. Hamzah fulgte så op på dette med et andet slag, der færdiggjorde ham totalt. Derefter trådte 'Utbah ibn Rabi'ah, hans broder Shiebah og hans søn Al-Walid frem fra Quraish, til hvem Hamzah ibn 'Abd Al-Muttalib, 'Ali ibn Abi Talib og 'Ubaydah ibn Al-Hareth trådte frem mod fra muslimernes side. Hamzah gav ikke Shiebah en chance, men slog ham straks ihjel. Det samme med 'Ali mod Al-Walid. Herefter hjalp de 'Ubaydah, mod hvem 'Utbah stod fast.

Dernæst gik folk på fremmarch og de to grupperinger mødtes om morgenen, fredag den syttende Ramadan, det andet år efter Hidjrah. Allahs Sendebud ρ stod foran muslimerne, hvor han irettesatte deres rækker og blev ved med at opildne dem til kamp, hvilket, udover hans blotte tilstedeværelse blandt dem, forøgede deres styrke.

Muslimerne gik stærkt i bevægelse, støvet rejste sig, atmosfæren blev helt fyldt med gejst og kampens hede blev heftigere og heftigere. Quraish-folkets hoveder fløj fra deres kroppe, og muslimernes Iman forstærkedes mere og mere, og samtidig råbte de: "Ahad, Ahad" (dvs. Allah er én, Allah er én).

Sendebudet ρ stod i midten af kampheltenes højlyd, tog nogle småsten og kastede det mod Quraish og sagde: "**Må ansigterne være grimme**". Derefter sagde han ρ til sine Sahabah τ: "**Hold fast**".

Det gjorde de så, indtil muslimerne sejrede. Dernæst flygtede Quraish uden alle deres dræbte og tilfangetagne. Dette var en overvældende sejr for muslimerne. De vendte tilbage til Madinah med forøget styrke.

Evakueringen af Bani Qainuqa'

Jøderne viste utilfredshed for Badr-kampen. Lige fra muslimerne fik sejr i Badr, forøgedes jødernes misfornøjelse og had til dem mere og mere. De begyndte at udtænke planer og intriger mod muslimerne, hvorved de brød aftalen, de havde indgået med muslimerne. Muslimernes reaktion var hård og kontant, og de begyndte at slå dem, hver gang de overskred grænsen.

Følgelig frygtede jøderne muslimernes hårdhed. Men i stedet for at dette afholdt dem, forøgedes deres skade mod muslimerne. Et eksempel på dette er en episode, der fandt sted på Bani-Qaynuqa' markedet. En muslimsk kvinde tog over til markedet med hendes smykker og satte sig ved en juvelers butik. En jødisk mand nærmede sig hende bagfra i skjul og tog fat i den nederste del af hendes klæde og satte det fast til hendes ryg med en nål. Da hun rejste sig blev hendes bagdel blottet, og så grinede jøderne hånende af hende. Hun tilkaldte hjælp, og en muslim i nærheden sprang frem til den jødiske juveler og dræbte ham på stedet.

Jøderne samlede sig og dræbte muslimen. Den muslimske martyrs τ familie, tilkaldte muslimerne for at straffe jøderne. Dette gjorde de så, og en kamp mellem dem fulgte således. Allahs Sendebud ρ havde bedt jøderne om at stoppe deres overgreb, men de viste tegn på oprør. Derefter tog han ρ sammen med muslimerne og omringede Banu Qaynuqa' fra hver side og belejrede dem i deres kvarter. Allahs Sendebud ρ besluttede sig for at dræbe dem alle, efter rådgivning fra

muslimerne. Dog var 'Abdullah Ibn Ubayy Ibn Salul (en af hyklernes ledere), som viste sig at være allieret med både muslimer og jøder, uenig. Han tog til Sendebudet ρ og tryglede ved at sige: "O Muhammad, vær skånsom over for mine allierede".

Først ignorerede Sendebuddet ρ ham, og han fortsatte med at trygle, men han ρ ignorerede ham stadig. Men han fortsatte med at trygle, indtil Allahs Sendebud ρ besluttede sig for at opfylde hans ønske for således at de skyldte Profeten barmhjertighed og gavmildhed. Allahs Sendebud ρ besluttede sig derfor for ikke at dræbe Banu Qaynuqa', på den betingelse, at de forlod Madinah som straf for deres ulydige opførsel. Jøderne bøjede sig og forlod Madinah med næsen mod nord, indtil de nåede Adhra'at i ash-Sham (Syrien området).

Eliminering af de interne uroligheder

Muslimerne indledte krigen mod Quraish, idet første gang de konfronterede dem var i Badr-kampen, hvor muslimernes sejr blev en grundfæstet én. Resultatet af denne sejr var, at Quraish fik en enorm rystelse, der medførte at de mistede deres bevidsthed, at Madinah blev rensset fra jødernes planer (sammensværgelser) og hykleri, hvormed en del af dem blev bortvist fra Madinah, og andre underskrev en fredsftale, desuden forøgede dette muslimernes styrke og magt. Til gengæld slappede Quraish aldrig af, da de efter Badr-kampen begyndte at forberede krigsmaterialer for at invadere muslimerne. Desuden var de hævnerrige efter en sejrsdag efter Badr.

Da kom Uhud-kampen, hvor Quraish blev sejrherre pga. de muslimske skytters ulydighed over for ledelsens (Profetens) befalinger. Muslimerne kollapsede i denne kamp. Quraish vendte hjem med en overordentlig glæde og afslappet psyke (i forhold til skammen fra Badr nederlaget).

Muslimerne vendte besejrede tilbage til Madinah, og nederlagets tegn var fremtrædende i deres ansigtsudtryk, på trods af deres forfølgelse af fjenden op til Hamra'a al-Asad efter kampen (omkring otte mil fra Madinah). Muslimernes nederlag forårsagede tilskyndelse til oprør blandt mange i Madinah og ligeledes blandt nogle arabiske stammer.

Efter Badr-kampen og muslimernes hårdhed mod dem underkastede jøderne og hyklerne (munafiqeen) sig muslimernes autoritet og bøjede sig for dem. Det samme gjorde de arabiske stammer uden for Madinah, hvis sjæle fyldtes med rædsel pga. muslimernes styrke. Alt dette ændrede sig efter Uhud-kampen. Araberne der levede uden for Madinah begyndte nu at tænke på at modstå og endda udfordre

Muhammad ρ. Ligeså gjorde jøderne og hyklerne som levede inden for Madinah. De begyndte således at provokere og udfordre muslimerne.

På grund af alt dette var Allahs Sendebud ρ meget ivrig efter at høre meddelelser vedrørende nyheder fra Madinah-folket, desuden nyhederne om de arabiske stammer, der befandt sig uden for Madinah, hvilket skulle muliggøre at tilbagebringe muslimerne status og respekten for dem i folks sjæle. Han ρ arbejdede på at eliminere nederlagets spor ved at knuse enhver, hvis sjæl udtrykte bagatellisering af eller skade mod muslimerne.

En måned efter Uhud-kampen fik Allahs Sendebud ρ nyheder om at Banu Asad ville angribe Madinah og stjæle en flok kvæg, som græssede rundt omkring byen. Så besluttede han ρ at angribe Banu Asad i deres fæstning, inden de overhovedet fik chancen til at angribe Madinah. Han ρ indkaldte Abu Salamah ibn 'Abd al-Asad og bandt Liwa'a for ham (udpegede ham som leder) for ekspeditionen bestående af 150 krigere, hvoraf en stor del var blandt muslimerne største krigshelte, fx Abu 'Ubaydah ibn al-Jarrah, Sa'd ibn Abi Waqqas, Usaid ibn Hudayr og andre, må Allah I være tilfreds med dem alle. For at bevare missionen som en hemmelighed og bibeholde overraskelseelementet mod fjenden, beordrede han ρ dem til at rejse om natten, gemme sig i løbet af dagen og tage en anderledes rute end den, de rejsende normalt vælger. Abu Salamah tog af sted, indtil han nåede Banu Asad.

Han og hans mænd omringede dem ved dagry og angreb, efter at han havde motiveret sine mænd til Jihad, hvormed de kæmpede indtil de besejrede Banu Asad, tog deres ejendele som krigsbytte og vendte tilbage til Madinah med hænderne fulde, hvorved de genskabte muslimerne magt og frygten for dem i folks sjæle. Der kom også nyheder til Allahs Sendebud ρ om at Khalid ibn Sufyan al-Hodhali havde slået lejr i Urnah eller Nakhla, hvor han så samlede og rekrutterede folk til at angribe Madinah. Så indkaldte Profeten ρ 'Abdullah ibn Anees τ og sendte ham ud med henblik på at spionere tilsigtende at få nyheden tydeliggjort. 'Abdullah τ tog af sted og mødtes med Khalid som spurgte ham: "Hvem er manden?" han svarede: "Jeg er 'Abdullah, en araber, som har hørt at du samler folk til at bekæmpe Muhammad, hvilket er årsagen til min tilstedeværelse." Khalid erkendte, at han rekrutterede folk til at angribe Madinah. 'Abdullah τ tog så

chancen, da de var fjerne fra folk, idet de vandrede i et stykke tid og sludrede. Da de så var isolerede fra andre folk, greb 'Abdullah τ fat om sit sværd og gjorde det af med ham med et enkelt hug. Han drog tilbage til Madinah og informerede Allahs Sendebud ρ omkring sagen. Banu Lihyan af Hodhayl droppede planen om at angribe Madinah, da Khalid døde.

På denne måde forsikrede Profeten ρ sig mod Khalids planer om angreb og hans samling af arabernes stammer.

Således behandlede Profeten ρ de arabiske stammer uden for Madinah. Skønt denne behandling var effektiv i at forhindre araberne i at angribe Madinah, stoppede dette ikke arabernes respektløshed over for muslimernes autoritet lige efter Uhud-kampen. En gruppe af folk fra en nabostamme til Hodhayl kom til Madinah og fortalte Allahs Sendebud ρ, at de var meget ivrige efter at lære Islam og bad ham om at sende dem en gruppe af hans Sahabah for at give dem forståelse i deen, recitere Qur'an for dem og lære dem Islams lovgivning. Han ρ sendte seks af sine Sahabah for at følges ad med dem.

De tog af sted, indtil de nåede Hodhayls brønde, et sted kaldt al-Rajii'. Mændene bedrog Sahabah og provokerede Hodhayl folket imod dem. De seks muslimer blev taget ved næsen og fandt sig selv omringet af folk med sværd som angreb dem. Muslimerne trak deres sværd og kæmpede, indtil der kun var tre af dem tilbage, som så blev omringet og ført som gidsler til Makkah med henblik på at sælge dem til Quraish. På vej til Makkah greb en af fangerne, Abdullah ibn Tariq τ, chancen - da de (gidselstagerne) var optaget - til at slippe fri fra lænkerne og formåede at få fat på sit sværd for at kæmpe, men blev dog overvældet og dræbt. De øvrige to blev solgt i Makkah.

Den ene af dem, Zayd ibn ad-Dathnah τ, blev købt af Safwan ibn Umayyah der ville dræbe ham som hævnakt for sin far Umayyah ibn Khalaf. Da Zayd τ blev bragt frem for at blive dræbt spurgte Abu Sufyan ham: "ved Allah, Zayd, ønsker du ikke at Muhammad var her hos os i stedet for dig? Så kunne vi hugge hans hovede af, mens du var sammen med din familie?" Zayd svarede: "Ved Allah, jeg ønsker ikke at Muhammad skalvære et andet sted, end hvor han er og at én eneste torn skulle skade ham mens jeg sidder med min familie." Abu Sufyan

var forbløffet og sagde: "Jeg har aldrig set en mand så elsket, som Muhammad er elsket af sine Sahabah." Zayd blev derefter dræbt τ.

Den anden sahabi, som blev bragt til Makkah, Khubayb ibn Adiy, blev fængslet, indtil de så hev ham frem for at korsfæste ham. Han spurgte dem om muligheden for at udføre Salah, og de gav ham lov. Han udførte hans Salah ved at udføre to fuldkomne Rak'at. Han vendte sig så mod folket og sagde, "Ved Allah, hvis ikke det var for, at I ikke skal tro, at jeg forlængede min bøn på grund af frygt for døden, så havde jeg gjort det." Så løftede de ham op på træstammen, og da de bandt ham, så han vredt på dem og råbte:

"O Allah, vi har meddelt Dit Sendebuds budskab, så meddel ham i dag, hvad vi bliver udsat for. O Allah, beregn deres antal og dræb dem en efter en, lad ikke én af dem slippe."

De tilstedeværende skælvde på grund af hans råb, og så dræbte de ham τ.

Allahs Sendebud ρ blev meget bedrøvet over de seks Sahabahs død, og det samme gjorde alle muslimer. Det, der forværede muslimerne sorg endnu mere var måden hvorpå Hodhayl udtrykte deres foragt og ligegyldighed over for muslimerne. Allahs Sendebud ρ tænkte meget på denne affære, og det var mens han var i dybe tanker omkring en mand benævnt Abu Bara' Amir ibn Malik (den legende med spydene) ankom til Madinah. Allahs Sendebud ρ inviterede ham til Islam. Han accepterede ikke, men viste heller ikke tegn på fjendskab mod Islam.

Han fortalte Sendebuddet ρ: "O Muhammad, hvis du sender nogle af dine Sahabah til Najd-folket og inviterer dem til din deen, håber jeg at de vil godtage den." Allahs Sendebud ρ frygtede at hans følgesvende ville blive dræbt af Najd-folket præcis som dem, der blev forrådt af Hodhayl. Så han afviste forslaget fra Abu Bara'. Dog overtalte Abu Bara' Profeten ρ, da han erklærede sig selv som vogter for dem og sagde til ham: "Send dem for at invitere dem til din deen, jeg vil være beskytter for dem." Abu Bara' var en mand, der nød lydighed fra folk. Desuden frygtede ingen, der var under hans beskyttelse, at blive forrådt.

Derefter sendte Allahs Sendebud ρ al-Mundhir ibn Amer sammen med fyre mænd, som var blandt de bedste Muslimer. De tog så af sted og

nåde til Ma'ounah brønden. Derfra sendte de et brev med et sendebud til Amer ibn Tufayl. Da budet nåede frem til ibn Tufayl, skyndte han sig at dræbe budet uden at åbne brevet og kaldte så Banu Amer for at bekæmpe muslimerne, men de nægtede at gøre hvad han ville have dem til, og de sagde, at de ikke ville gå imod deres løfte og Abu Bara's beskyttelse af muslimerne. Så appellerede Amer til andre stammer, som så omkringede muslimerne, mens de stod ved deres kameler. Da muslimerne indså dette, trak de deres sværd og kæmpede til sidste mand.

Alle blev dræbt på nær to. Allahs Sendebud ρ og muslimerne blev meget sørgmodige over disse martyrer.

Allahs Sendebud ρ gennemtænkte det hændte, og hvordan han skulle tackle disse arabere og genetablere muslimernes respekt. Madinah blev dog i sig selv påvirket af disse begivenheder, så han valgte først at ordne de interne vilkår, således at han, efter at være blevet tryk omkring stabiliteten i Madinah, ville bevæge sig mod at ordne araberne - og andre udenrigsaffærer. Internt skete der det, at Uhud-kampen sammen med Raji' og Bi'r Ma'ounah begivenhederne underminerede respekten for muslimerne i hyklernes og jødernes sjæle. De begyndte at planlægge sammensværgelser mod Allahs Sendebud ρ og ventede på muligheden for at gøre det af med ham.

Allahs Sendebud ρ afslørede deres intentioner gradvist, indtil deres sammensværgelse mod ham blev tydelige. Så sendte han ρ Muhammad ibn Maslamah τ over til dem og sagde til ham: "Gå til Bani an-Nadr jøderne og sig til dem: "Allahs Sendebud udsendte mig til jer for at bede jer forlade hans land, for I er gået imod løftet, i har indgået, ved at forsøge at forråde ham. I har ti dage til at forlade landet. Den af jer, som bliver set efter ti dage vil blive halshugget!".

Banu Nadir var forsvundet, havde det ikke været for tilskyndelse fra 'Abdullah ibn Ubayy om, at de skulle blive. Huyayy ibn Akhatab opmuntrede dem også, ved at få dem til at blive i deres fæstning.

Banu Nadir forblev i deres hjem, da deres ti dage var gået. Så Allahs Sendebud ρ bekæmpede dem, indtil de var trængt op i en krog, og de bad ham skåne deres liv og børn og lade dem beholde deres penge, når de skulle forlade byen. Sendebuddet godkendte dette på den betingelse,

at hver tredje af dem skulle få en kamel, der bar alt, hvad de ønskede af mad og drikke og ikke andet. Endelig tog de af sted og forlod alt hvad de ejede af jord, palmetræer og våben til muslimernes nytte. Profeten ρ fordelte deres ejendele blandt Muhajireen og undtog Ansar på nær to mænd, som var Abu Dujanah og Sahl ibn Hanif, fordi de ligesom Muhajireen var fattige.

Gennem denne ordning og udvisning af Bani an-Nadir færdiggjorde Allahs Sendebud ρ anliggendet mht. indenrigspolitikken og genskabte muslimernes høje respekt. Allahs Sendebud ρ satte fokus på udenrigspolitikken og udfordrede Quraish i “det andet slag ved Badr”, men de turde ikke dukke op. Dette var et år efter Uhud og Allahs Sendebud ρ huskede, hvad Abu Sufyan havde sagt: ”I dag var en gengældelse for Badr-dagen. Vores mødested er Badr næste år.” Profeten ρ lagde vægt på nødvendigheden af at møde Abu Sufyan. Så han ρ forberedte muslimerne til kamp. Sendebuddet ρ efterlod ’Abdullah ibn ’Abdullah ibn Salul som ansvarlig for Madinah og tog af sted med muslimerne indtil de nåede Badr.

De slog så lejr i ved Badr og ventede på Quraish parate til at kæmpe imod dem. Med Abu Sufyan som leder forlod Quraish Makkah med mere end to tusinde mænd, men de drog tilbage efter kort tid. Allahs Sendebud ρ forblev i Badr otte dage ventende på Quraish, men de dukkede aldrig op. Til sidst fik han viden omkring Quraish’ tilbagevenden til Makkah. Så tog han ρ og muslimerne tilbage til Madinah efter at have tjent rimelige penge gennem deres handel ved Badr. Muslimerne vendte sejrriige tilbage, selvom der ikke var kamp.

Inden længe angreb han ρ Ghatafan i Najed og de flygtede og lod kvinderne og penge være, som Muslimerne tog og vendte tilbage til Madinah. Så angreb Profeten ρ Dumat al-Jundal på grænsen mellem ash-Sham (Levanten) og Hijaz (den Arabiske Halvø). Hensigten var, at give de stammer, der plejede at angribe karavanerne en lærestreg. Men Dumat al-Jandal gik aldrig i konfrontation med ham ρ. De flygtede blot i panik og forlod deres ejendomme bag sig, som muslimerne så tog og returnerede til Madinah som sejrherre.

Med disse udenrigstogter og de interne ordninger, der fandt sted i Madinah, formåede Sendebuddet ρ at genetablere frygten for den

Islamiske Stat i arabernes og jødernes sjæle og udslette sporene af Uhud nederlaget totalt.

Ahzab-slaget

Slagene og de disciplinære aktioner, som Allahs Sendebud μ udførte i kølvandet på slaget ved Uhud, havde en stor effekt på udbredelsen af frygten for muslimerne og på grundfæstelsen af den Islamiske Stat, hvormed muslimernes indflydelse blev udvidet og deres autoritet mægtiggjort. Hele Den Arabiske Halvø blev ængstelig for den store magt, som muslimerne besad, og når araberne hørte, at en ny kamp blev igangsat mod dem af Allahs Sendebud μ , blev de skrækslagne og stak af, hvilket skete i Ghatafan og Dumat al-Jandal. Quraish frygtede nu en konfrontation med muslimerne som ved det sidste slag ved Badr.

Dette fik muslimerne til at nyde lidt stabilitet og gav dem lidt pusterum omkring livet i Madinah. Dette fik dem til at omorganisere deres tilværelse i lyset af Muhajireens nye tilstand, efter at de havde fået krigsbytte fra Banu Nadir og fordelt Banu Nadirs jorder, palmetræerne (dadeltræerne), huse og deres møbler mellem Muhajireen. Dette fik dem dog ikke til at holde fast ved det jordiske liv og derved afledes fra jihads kontinuitet, fordi jihad er en pligt til dommedagen. Det eneste, som var ændret, var deres levestandard, og tilstanden var nu mere stabil og sikker end tidligere.

På trods af at Allahs Sendebuds μ var tryk ved tilstanden i Madinah, tog han sig alligevel i agt for fjendens bedrag. Han sendte ofte sine spioner og agenter rundt omkring på Den Arabiske Halvø for at samle oplysninger om araberne og hvad, de planlagde, hvilket gjorde det muligt for ham at forberede sig på en konfrontation med fjenden, hvor han μ ville have kendskab til fjendens planer og midler og være klar til at konfrontere dem, især nu hvor antallet af muslimernes fjender var stort på Den Arabiske Halvø, efter at han μ havde fået en magt, alle araberne nærrede frygt for, og efter at han havde fordrevet Banu

Qaynuqa'-jøderne og Banu Nadir-jøderne fra Madinah og endda slået hårdt ned på stammer som Ghatafan, Hudhayl og andre.

Derfor var Profeten ρ påpasselig og fulgte med i nyt om araberne, indtil meddelelsen om, at Quraish, i ledtog med nogle stammer, samlede sig til en invasion af Madinah, nåede ham ρ. Han ρ begyndte derfor at forberede sig på sammenstødet med dem.

Jøderne fra Banu Nadir kom på ideen om at opildne araberne mod Profeten ρ for at hævne sig over at være blevet smidt ud af Madinah. For at iværksætte denne ide tog nogle Banu Nadir-jøder, heriblandt Huyay ibn Akhtab, Sallam ibn Abi al-Huqayq og Kinanah ibn Abi al-Huqayq, og med dem fra Banu Wa'il tog Haudhah ibn Qays og Abu 'Ammar, til Quraish i Makkah. Quraish spurgte Huyay om hans folk, og han sagde: "Jeg efterlod dem mellem Khaybar og Madinah tøvende og ventende på jer for at møde dem og marchere med dem hen til Muhammad og hans følgesvende." De spurgte ham også om Banu Qurayzah, og han sagde: "De blev i Madinah for at smede rænker mod Muhammad. De venter på, at I angriber Madinah, så de kan hjælpe jer (indefra)."

Quraish tøvede og vidste ikke, om de skulle angribe Madinah eller ej, fordi den eneste uenighed mellem dem og Muhammad var kaldet til Allah (dvs. Islam). Quraish spekulerede over, om Muhammad havde ret? Derfor spurgte Quraish jøderne: "I, o jøder, er de første af bogens folk og kender til vores uenigheder med Muhammad. Er vores deen den bedste eller er hans?" Jøderne svarede: "Det er helt klart jeres deen, som er bedst, og I er mere berettiget til sandheden end ham!"

Jøderne var folket, som kaldte til Tawhid (monoteisme) og kendte til, at Muhammads Deen var den sande, men deres glødende begær for at opildne araberne imod ham ρ fik dem til at begå den foragtelige synd at at erklære, at tilbedelsen af idoler var bedre end Tawhid, hvilket forbliver deres evige skændsel og skam. Men jøderne begik og vil begå lignende store fejl.

Da de blev forsikret om, at Quraish var overbeviste om jødernes holdning, tog jøderne til Ghatafan fra Qas Ghaylan, til Banu Murrarah og til Banu Fazarah, til Ashja'a, til Salim, til Banu Sa'd, til Asad og til enhver, som ønskede hævn over muslimerne. Jøderne blev ved med at

opildne de arabiske stammer til at tage hævn. De fortalte, at Quraish var i ledtog med dem i krigen mod Muhammad, alt imens de roste deres afgudsdyrkelse og gav dem løfter om sejr. Og således var jøderne i stand til at få araberne til at bekrige Sendebudet ρ. Et antal arabiske stammer samledes med Quraish for at invadere Madinah.

Quraish marcherede under Abu Sufyans lederskab. De var omkring 4.000 krigere, 300 til hest og 1.500 på kameler. Ghatafan marcherede under 'Uyayna ibn Hisn ibn Hudayfahs lederskab med et stort antal af krigere og 1.000 kameler. Ashja'a marcherede under Mis'ar ibn Rakhaylahs lederskab med 4.400 krigere, og Murrah marcherede under al-Hariths ibn 'Aufs lederskab med 400 krigere. Salim og Beer Ma'unas folk marcherede med 700 krigere. De samledes alle, og Banu Sa'd og Banu Asad sluttede sig til dem. Til sammen var de omkring 10.000 mænd, og denne samlede styrke marcherede som helhed mod Madinah under Abu Sufyans lederskab.

Da nyhederne nåede Sendebudet ρ, besluttede han sig for at befæste sig i Madinah. Salman al-Farisi τ kom med ideen om at grave en skyttegrav (eller voldgrav) rundt om Madinah for at forsikre sig derinde. Skyttegraven blev gravet, og Sendebudet ρ hjalp også til med at grave den. Han ρ gravede jord op og motiverede muslimerne til at fordoble deres kunnen, og grundet dette var skyttegraven færdiggravet allerede seks dage senere. Desuden blev murene på de huse, som vendte mod fjenden, befæstet, og husene, som lå bag skyttegraven (på den anden side af Madinah), blev evakueret. Kvinder og børn blev sat i befæstede huse i Madinah. 3.000 muslimer gik under Allahs Sendebuds ρ ledelse ud, med ryggen til Sala's bakke, og med skyttegraven mellem sig og fjenden. Her slog han ρ lejr, og hans røde telt blev rejst.

Quraish og deres allierede marcherede frem, mens de håbede på at støde på Muhammad ρ ved Uhud, men det blev ikke tilfældet. Så marcherede Quraish videre, indtil de nåede Madinah, og til deres store overraskelse så de skyttegraven. Dette nye forsvarsmiddel kom helt klart bag på Quraish og deres allierede. De slog lejr ved skyttegraven uden for Madinah for at tænke over deres næste træk. Abu Sufyan og de, der var med ham, indså hurtigt, at de skulle være der i lang tid, idet de ikke kunne storme skyttegraven.

Det var vinter, og vinden var meget hård og kold. Svækkelse udbredtes iblandt Quraish og deres allierede, og de ønskede at være hjemme. Huyay ibn Akhtab havde en anelse om dette, og derfor foreslog han, at Banu Qurayzah skulle overtales til at bryde den fredstraktat, som de havde indgået med Muhammad ﷺ og muslimerne, og derved samle stammen og slutte sig til de allierede. Han sagde til Quraish og deres allierede, at hvis Qurayzah gjorde dette, så ville muslimerne ikke kunne få forsyninger udefra, og dette ville gøre det muligt at komme ind i Madinah. Quraish og Ghatafan blev meget glade for ideen, og Huyay skyndte sig at mødes med lederen af Banu Qurayzah, Ka'ab ibn Asad. Da Ka'ab hørte, at Huyay kom, lukkede han porten til sin befæstning lige i ansigtet på ham.

Men Huyay blev udenfor, indtil Ka'ab lukkede porten op for ham, hvor han sagde til ham: "Ve dig, Ka'ab! Jeg har bragt dig en udødelig magt og uovervindelig hærske. Jeg er kommet med Quraish og deres leder og hærfører, og Ghatafan med deres leder og hærfører... De lavede en fast aftale og lovede mig, at de ikke bakker ud, før vi har udryddet Muhammad og hans mænd." Ka'ab tøvede lidt og nævnede Muhammads loyalitet og trofasthed. Han frygtede konsekvenserne af hvad, han gik ind til. Men Huyay blev ved med at opildne Ka'ab, og mindede ham om, hvordan Muhammad havde behandlet jøderne, og hvor stærke de allierede var.

Til sidst gav Ka'ab efter og accepterede hvad, Huyay bragte ham. Derfor brød han løftet og båndene til Muhammad ﷺ og muslimerne. Qurayzah sluttede sig derfor til de allierede uden at meddele det til Muhammad ﷺ. Denne nyhed nåede Muhammad og hans Sahabah, og dette rystede dem meget. De frygtede det værste, og derfor sendte Allahs Sendebud ﷺ Sa'd ibn Mu'adh, lederen af Aus, og Sa'd ibn 'Ubadah, lederen af al-Khazraj, sammen med Abdullah ibn Rawahah og Khawwat ibn Jubayr for at bekræfte, om nyheden var sand.

Han ﷺ sagde til dem, at de skulle give ham ﷺ et tegn, som han alene kunne forstå for ikke at underminere folkets moral, og i fald Banu Qurayzah (jøderne) stadig var loyale over for deres aftale, skulle de tale helt åbent foran folket. Så drog de af sted og fandt ud af, at Banu Qurayzah var endnu mere lumsk, end de havde hørt om dem. Da de forsøgte at overtale Qurayzah til ikke at bryde deres aftale, forlangte

Ka'ab, at deres brødre fra Banu Nadir skulle vende tilbage til deres hjem. Sa'd ibn Mu'adh, som var allieret med Qurayzah, forsøgte at overtale dem til at holde sig til deres aftale. De snakkede nedladende om Profeten ρ sigende: "Hvem er Allahs Sendebud? Vi har ingen aftale eller noget løfte med Muhammad." Udsendingene vendte tilbage og informerede Profeten ρ om begivenheden. Situationen var meget spændt, og der var udbredt frygt.

De allierede gjorde sig klar til kamp. Qurayzah spurgte de allierede om at få ti dage til at gøre sig klar, medens de allierede kæmpede mod muslimerne. Det gjorde de så. De dannede tre divisioner for at bekæmpe Profeten: Ibn al A'war al-Silm i divisionen, som rykkede mod Madinah fra dalen, 'Uyayna ibn Hisn-divisionen rykkede ind fra siden og Abu Sufyan-divisionen rykkede mod skyttegraven. Muslimerne blev grebet af panik og blev skrækslagne. De allieredes styrke var meget stor, og deres moral var høj. De rykkede mod skyttegraven og stormede den. En del riddere fra Quraish, heriblandt 'Amr ibn 'Abdu Wudd, 'Ikrimah ibn Abi Jahl og Dirar ibn al-Khattab piskede deres heste mod en snæver åbning, de havde fået øje på, og som de trængte igennem, og gik frem og tilbage mellem skyttegraven og Sala-bjerget. 'Ali ibn Abi Talib tog sammen med nogle muslimer ud for at holde stand ved åbningen. Så rykkede 'Amr ibn Abdu Wudd frem og udfordrede alle og enhver til at kæmpe imod ham. 'Ali accepterede udfordringen og udfordrede ham, men 'Amr svarede: "O min broders søn, jeg vil ikke dræbe dig." 'Ali svarede: "Ved Allah, jeg vil meget gerne dræbe dig." De kæmpede mod hinanden, og 'Ali dræbte ham. De resterende riddere flygtede og løb hurtigt mod skyttegraven. Dette fik dog ikke de allieredes moral til at dale, tværtimod steg moralen og deres iver efter at terrorisere muslimerne forøgedes. I mellemtiden begyndte fanatikerne fra Banu Qurayzah at forlade deres forter og rykke mod Madinah. Formålet var at terrorisere de omkringliggende huse. Pine, uro og terror forøgede sig i muslimernes område og herskede over dem, men Allahs Profet var hele tiden sikker på, at Allah ville give ham sejr.

Lettelsen kom i form af Nu'aym ibn Mas'ud. Han var konverteret til Islam, og hans folk anede intet om det. Han tog til Allahs Sendebud Muhammad ρ. Nu'aym foreslog Sendebudet ρ en måde, hvorpå han kunne vække usikkerhed og ramme viljen hos de vantro.

Derefter sendte Muhammad ρ Nu'aym med nøje instrukser til Banu Qurayzah, med hvem Nu'aym havde været gode venner i jahiliyyah-dagene. Han mindede dem om hans hengivenhed og de specielle bånd, der var mellem dem. Han understregede, at Quraish og Ghatafan måske ikke ville bære over med at vente så længe, og derfor ville svigte dem, gå tilbage og overlade dem alene i kampen mod Muhammad, og i så fald ville Muhammad vinde over dem.

Så foreslog han dem ikke at kæmpe sammen med de allierede, før de havde fået nogle gidsler fra de allieredes ledere, som så skulle være en slags sikkerhed for dem. Kun på denne måde kunne de bekæmpe Muhammad ρ med deres allierede for at gøre en ende på ham. Qurayzah mente, at det var et godt råd. Nu'aym tog derefter til Quraish og sagde, at jøderne fra Qurayzah fortrød, hvad de havde gjort med Muhammad (at de brød aftalen med ham), og at de nu ville stræbe efter at gøre Muhammad tilfreds ved at give ham nogle ledere fra Quraish, så han kunne hugge deres hoveder af. Han sagde til dem: "Hvis jøderne henvender sig til jer og forlanger gidsler, så send ikke en eneste mand til dem." Derefter tog han til Ghatafan og fortalte dem den samme historie, som han havde fortalt Quraish.

Arabernes mistanke til jøderne blev større, og Abu Sufyan sendte bud efter Ka'ab og informerede ham: "Vores ophold og belejring af Muhammad ρ har varet længe. Derfor mener jeg, at I skal gøre jer klar til kamp i morgen, og vi vil følge efter jer." Ka'ab svarede, at det var Sabbat, en dag, hvor de ikke lavede noget, ingen kamp og ikke noget arbejde. Abu Sufyan blev rasende og mindedes, hvad Nu'aym havde fortalt ham og troede virkelig på ham efter dette. Han sendte en udsending tilbage til Qurayzah for at sige, at de skulle holde Sabbat en anden dag, fordi det var meget væsentligt at bekæmpe Muhammad den følgende dag. Udsendingen fortalte dem også, at hvis Quraish og Ghatafan drog ud for at kæmpe, og de (Qurayzah) ikke var der, ville deres alliance blive afbrudt, og Quraish og Ghatafan ville endda gå til bekæmpe dem, før de bekæmpede Muhammad.

Da Qurayzah hørte Abu Sufyans udtalelse, besluttede de ikke at udskyde Sabbatten, og samtidig besluttede de at nævne gidsler, som de ville tilbageholde som en sikkerhed. Da Abu Sufyan hørte dette, var han slet ikke i tvivl om, at Nu'aym talte sandt. Han begyndte at overveje en ny strategi og forhandlede med Ghatafan, som viste sig usikre om hvorvidt de ville indlede kampen mod Muhammad eller ej.

Den aften og natten med sendte Allah I en hård vind, regn og en tordenstorm, som ødelagde deres telte, væltede deres kogegryder og skabte frygt i deres sjæle. De blev panikslagne og troede, at muslimerne ville udnytte situationen til at gribe ind og overrumple dem, mens de havde travlt med stormen. Så Tulayha stod op og råbte: "Muhammad er på vej mod jer, løb for jeres liv." Abu Sufyan sagde: "O Quraish! Stik af, for jeg smutter." Derefter tog de, hvad de kunne bære og stak alle sammen af. Ghatafan og de andre allierede gjorde ligeså. Om morgenen var de alle væk.

Da Muhammad ρ så dette, forlod han og muslimerne skyttegravene og vendte tilbage til Madinah. Allah I havde skånet muslimerne for at kæmpe. Nu hvor Allahs profet ρ var fri for Quraish, bestemte han sig for at gøre det af med Banu Qurayzah en gang for alle. De havde brudt traktaten og deltog i sammensværgelsen med de allierede for at udrydde muslimerne.

Derfor beordrede Muhammad ρ muadhin til at lave adhaan sigende: "Dem, der hører og vil være lydige (til Allah og Hans Sendebud) skal ikke bede 'Asr, før de når Banu Qurayzah. Allahs Sendebud ρ sendte 'Ali i fortrop med flaget, og muslimerne hastede med glæde og iver, indtil de nåede Banu Qurayzah, hvor de belejrede dem i femogtyve nætter. Jøderne sendte diplomater til Muhammad ρ, som sagde, at de gerne ville forhandle med ham ρ. Efter en del forhandlinger afgjorde Sa'd ibn Mu'adh dommen, som lød på, at mændene skulle bekæmpes, deres ejendom skulle deles, og kvinder og børn skulle tages som tjenere. Dommen blev udført, stammen blev udryddet, og Madinah blev rensset for dem.

Sejren over de allierede markerede slutningen på det sidste seriøse forsøg fra Quraish på at konfrontere Muhammad ρ, og tilintetgørelsen af Banu Qurayzah betød, at alle tre jødiske stammer, som oprindeligt levede omkring Madinah, og som havde traktater med Allahs profet ρ, som de alle brød, enten blev udryddet eller deporteret. Dette betød, at Profetens ρ og muslimernes overlegenhed over Madinah var absolut, og som et resultat af dette, fik araberne en meget stor frygt for muslimerne.

Hudaibiyah-traktaten

Seks år efter Sendebudets udvandring fra Makkah, følte han ρ sig tryk ved sin hær og sit islamiske samfund, og efter at muslimernes stat var blevet et frygtet element blandt alle arabere, tænkte han ρ på at tage et andet skridt for Da'wahs skyld med det formål at forstærke den Islamiske Stat og svække dens fjender.

Han ρ fik meddelt, at der havde fundet en hemmelig sammensværgelse sted mellem Khaybar (en jødisk stamme) og Makkah, som gik ud på at invadere muslimerne.

Han ρ lavede så en plan, hvorved han ville indgå en våbenhvile med Makkah-folket, hvilket ville resultere i, at han ville få adgang til araberne for derved at gøre det lettere at udbrede Da'wah på Den Arabiske Halvø, og endvidere at isolere Khaybar fra Quraish.

Han ρ kom frem til, at planen skulle være at besøge Allahs Hellige Hus (i Makkah), og binde sig til fredsplanen for derved at opnå sit mål. Han ρ indså, at hvis han undlod at bekrige araberne i de Hellige Måneder, så ville det bane vejen for denne plan. Han ρ var klar over, at Quraish' styrke begyndte at blive svækket, og frygten for muslimerne lagde sig over dem, og de var for alvor begyndt at tage sig i agt for ham ρ.

Han ρ tænkte derfor på at tage til det Hellige Hus som pilgrimsrejsende, således at hvis Quraish forhindrede ham heri, så ville

denne forhindring være et middel, der ville tjene den islamiske Da'wah blandt araberne og et propaganda-middel mod Quraish.

Derfor erklærede Allahs Sendebud ꝑ rejsen til Hajj i den hellige måned, Thul-Qi'da, og sendte en meddelelse til de ikke-muslimske arabiske stammer, hvor han inviterede dem til at deltage sammen med ham i rejsen til Allahs Hus, trygge og ukampvillige. Hans formål med dette var at give araberne besked om, at han tog på pilgrimsfærd, og ikke i krig, og at han ꝑ lod ikke-muslimske arabere, som ikke tilhørte hans deen (Islam) deltage med ham, fordi han ikke ville have kamp.

Alt dette var for at vinde den offentlige opinion til sin egen fordel, i tilfælde af at Quraish forhindrede ham i at udføre Hajj. Han ꝑ besluttede sig for fredsplanen og forbød muslimerne at tage våben med, udover sværdene i deres skeder, og meddelte dem, at han ville tage til Hajj, ikke kamp.

Sendebudet ꝑ forlod Madinah sammen med et tusinde og fire hundreder mænd, ridende i front på sin kamel, al-Qaswaa'. Med sig havde han halvfjerds lam, og han lavede Ihram (hensigten om at begynde 'Ibadah) til 'Umrah, for at folk skulle vide, at han ikke havde tænkt sig at kæmpe men udelukkende at besøge Allahs Hellige Hus.

Da han ꝑ havde forladt Madinah og havde rejst seks eller syv mil, nåede de til området, Thil-Haleefah, hvor muslimerne begyndte at gå til Umrah. De bevægede sig mod Makkah, og Quraish fik besked om deres komme for at lave Hajj og ikke for at kæmpe. De frygtede, at det var en fælde, Muhammad ꝑ havde lavet for at erobre Makkah, og Quraish overvejede situationen nøje og tog de nødvendige forholdsregler. Quraish besluttede at forhindre Muhammad ꝑ i at komme ind i Makkah, uanset hvad det ville koste.

Quraish gjorde en hær klar til at konfrontere muslimerne og til at forhindre dem i at komme ind i Makkah. De udpegede Khalid ibn Al-Walid og 'Ikrima ibn Abi Jahl som ledere for en stor hær, der bl.a. bestod af tohundrede krigere til hest.

Mushrikeens (afgudsdyrkernes) hær bevægede sig ud af Makkah og hen mod muslimerne, der kom til Hajj, for at hindre dem. Da hæren nåede til Thi Tiw'ah, slog de lejr.

Muhammad p fik besked om, hvad Quraish havde foretaget sig, at de havde forberedt en hær, der skulle forhindre ham i at udføre Hajj.

Da han p ankom til Asafan-landsbyen, to vejstrækninger fra Makkah, mødte han en mand fra Bani Ka'b-stammen. Allahs Sendebud spurgte ham om nyt omkring Quraish. Manden sagde: "Quraish har hørt om dit komme hertil, og de er taget ud med våben, og de er klædt i tigerskind. De slog lejr ved Thi Tiw'ah, sværgende ved Allah, at de aldrig vil tillade dig at komme ind i Makkah. De har Khalid ibn Al-Walid i deres rytteri, som er nået frem ved Kira'a Al-Gameem - et sted, der ligger otte mil fra muslimernes lejr i Asafan."

Da Sendebudet p hørte dette, sagde han: **"Hvad er der galt med Quraish? De er bidt af krig. Hvad ville det skade dem, hvis de lod mig alene med araberne (åbnede vejen for mig til araberne)? Hvis de (araberne) modsætter (afviser) sig mig, så er det lige det, som de (Quraish) vil. Og hvis Allah giver mig sejr over dem, så konverterer de (Quraish) enten til Islam i massevis, eller også kæmper de med styrke. Hvad tror Quraish egentlig? Ved Allah, jeg vil fortsætte med at føre jihad for det, som Allah har sendt mig med (dvs. Islam), indtil Allah enten gør det suverænt eller denne hals (dvs. Profetens hals) skæres over (dvs. han p dør)".**

Meningen er, at han p vil fortsætte med at føre jihad, indtil han får sejr eller dør.

Dér stod han p og tænkte på og genovervejede sin plan. Han havde lavet en fredsplan og havde ikke forberedt sig på kamp, men nu havde Quraish sendt en hær for at kæmpe mod ham, og han p ønskede ikke kamp. Skulle han p vende om, eller skulle han ændre fredsplanen til en krigsplan? Han p var bevidst om, at muslimerne med deres Iman var i stand til at konfrontere deres fjende og gå ind i en krig mod dem, hvis der alligevel blev krig, men han var ikke kommet for krig, og ej heller havde han p besluttet sig for at kæmpe. Han p var kommet i fred for kun at udføre Hajj. Selv hvis han skulle blive forhindre i at udføre Hajj, hvilket han p også var forberedt på, så ville han have, at det skulle være en fredelig forhindring, og ikke en militær. På samme måde ønskede han p heller ikke at komme ind i Makkah militært.

Denne fredsplan, som Sendebudet ρ havde lagt, havde til formål at danne en offentlig opinion blandt alle araberne omkring den islamiske Da´wah og dens høje niveau og at danne en offentlig opinion blandt Quraish, og også i Makkah, om denne Da´wahs højhed.

Derudover havde fredsplanen det formål at danne en offentlig opinion blandt araberne, Quraish og i Makkah om Quraish' fejl og vildledning, forbrydelser og fjendtlighed.

Han ρ ville vinde denne offentlige opinion for at skabe en atmosfære for Da´wah, da disse er blandt de største faktorer, der hjælper til med at udbrede Da´wah og giver sejr.

Derfor besluttede han ρ sig for fredsplanen, og ikke en krigsplan, fordi hvis han begyndte at kæmpe, så ville han modstride planen og miste chancen for at opnå det formål, han drog ud for. Derfor tænkte han meget over, hvad han ville foretage sig som det næste.

Han ρ var i sin tænkning mere vidtskuende, mere skarpsindig og mere præcis politiseret end et hvilket som helst andet menneske. Derfor besluttede han ρ sig for at fortsætte med fredsplanen, så hans hensigt, han drog ud for, ikke gik tabt, og så hans plan ikke gav bagslag ved at give Quraish en undskyldning for at indlede en hetz blandt araberne mod ham ρ, og den offentlige opinion ville da være til Quraish' fordel og ikke hans. Derfor sagde han ρ til folkene (de mødte): **"Hvem vil vise os en anden vej, end den de (Quraish) befinder sig på."** En mand iblandt dem førte dem ad en stenet vej mellem snævre bjergpas, som gav dem besværligheder, indtil de formåede at komme igennem og ud i en dal ved nedre Makkah ved et sted, der kaldtes al-Hudaybiyah, hvor de slog lejr.

Da Khalids og 'Ikrimahs hær fik øje på dem, blev de skrækslagne og vendte tilbage for at forsvare Makkah. De var blevet ramt af skræk og rædsel over, at muslimerne var kommet uden om dem og nu stod ved udkanten af Makkah. Mushrikeens (afgudsdyrkerne) hær stillede sig op inde i Makkah, mens Profetens ρ hær og dem, der var med ham, stillede sig op i Hudaybiyah. De to lejre stod nu over for hinanden med Quraish inde i Makkah og muslimerne i Hudaybiyah, mens de overvejede det næste skridt, der skulle tages over for modparten. Nogle

af muslimerne mente, at Quraish ikke ville lade dem udføre hajj, og at de forberedte sig på krig. Derfor var der ikke andet at gøre end at bekriige og besejre Quraish og derefter udføre hajj. Derved ville de gøre en ende på Quraish en gang for alle. Quraish overvejede selv at gøre sig klar til kamp mod muslimerne med al krigsmateriel og at bekriige muslimerne, selv om dette kunne betyde deres egen undergang. Men Quraish var meget påpasselige og tog alle forhold i betragtning over for muslimerne, og derfor forholdt de sig afventende for at se, hvilket træk muslimerne ville tage.

Men Allahs Sendebud holdt sig til sin fredsplan, som han havde planlagt, allerede da han ρ lavede ihram i Madinah, og dette gjorde profeten for at opnå det mål, han var kommet for. Derfor forblev han ρ i Hodaybiyah ventende på, at Quraish skulle tage deres første træk. Han ρ vidste, at Quraish rystede af skræk for ham, og at de ville sende forhandlere, der skulle forhandle med ham om hans ankomst til hajj, og derfor ventede han ρ tålmodigt på deres repræsentanter.

Quraish sendte så Budayl ibn Warqaa' med nogle folk fra Khuza'ah for at spørge Profeten ρ om, hvorfor han var kommet. Forhandlingerne varede ikke længere, før udsendingene blev overbeviste om at, muslimerne ikke var kommet for krig, men for at besøge Det Hellige Hus og ære de hellige steder. Delegationen vendte så tilbage for at overbevise Quraish om dette, men da de forsøgte at overbevise Quraish, blev de anklaget for at tage Muhammads parti, og man troede ikke på deres ord. Så Quraish sendte en ny delegation med Makras ibn Hafz i spidsen, og denne delegation vendte tilbage med samme svar. Så sendte Quraish lederen for al-Ahbash (abessinerne), al-Hulays ibn 'Alqamah, for at forhandle med Muhammad ρ. Quraish regnede med, at denne leder og hans folk kunne stoppe Muhammad, faktisk ønskede Quraish at opildne ham imod muslimerne, hvis han vendte tilbage uden resultater fra forhandlingen med Muhammad ρ, og derved ville hans had til Muhammad stige, og han ville være mere fastbesluttet på at forsvare Makkah. Da Muhammad hørte, at Hulays var på vej til muslimernes lejr, gav han ρ ordre til at sætte offerdyr foran Hulays for at demonstrere, at muslimernes hensigt var hajj og ikke krig.

Da Hulays nærmede sig muslimernes lejr, så han offerdyrene i udkanten af dalen, og da han så muslimerne, som lignede folk, der var klar til 'umrah og ikke krig, og da han fornemmede en atmosfære af tilbedelse

over muslimernes lejr, gjorde det dybt indtryk på ham. Han blev overbevist om, at muslimerne var kommet for tilbedelse og ikke krig, og han vendte derfor om igen, tilbage mod Makkah, uden overhovedet at have mødt Allahs Sendebud ρ. Hulays fortalte Quraish om hans observationer og bad dem om at give muslimerne tilladelse til at udføre hajj, og han blev meget vred og truede med, at han og hans folk ville forlade Makkah, hvis Quraish ikke gav Muhammad lov til at besøge Ka'bah. Quraish var dog i stand til at berolige ham, og de bad ham om tid til at tænke over sagen, hvilket han accepterede. Quraish sendte så 'Urwa ibn Mas'ud al-Thaqafi, efter at have forsikret ham om, at man havde tillid til ham og stolede på hans dom. 'Urwa tog til Allahs Sendebud ρ og forhandlede med ham om, at muslimerne skulle vende om igen, væk fra Makkah. 'Urwa benyttede sig af alle mulige måder for at overbevise profeten ρ, men alt mislykkedes, og han vendte tilbage til Makkah, overbevist om profetens synspunkt.

Han sagde til Quraish: "O Quraish, jeg har været hos Chosroes (Perserrikets konge) i hans kongerige, og Cæsar (Romerrigetets kejser) i hans kongerige, og Negus (Yemens konge) i hans kongerige, men jeg har aldrig set en konge i sit folk, som Muhammad blandt hans Sahabah. De vil aldrig svigte ham for noget som helst. Så find jeres egen holdning". Dette forøgede kun Quraish' fjendskab og stædighed, og forhandlingerne og diskussionerne blev lange, men uden resultat.

Profeten ρ overvejede så selv at sende en delegation til forhandling, fordi det kunne være at Quraish' repræsentanter frygtede ham, og at det kunne være, at Profetens ρ udsending kunne overbevise dem. Så han ρ sendte dem en gesandt, som var Kharash ibn Ummayyah fra Khuza'ah. Men Quraish skar halsen over på gesandtsens kamel og ville dræbe Profetens gesandt, hvis ikke ahbash-folket havde beskyttet ham. Quraish fjendskab steg yderligere, og om natten sendte de deres lømler hen til muslimernes lejr for at kaste sten på dem.

Muslimerne blev fortørnede over dette og overvejede at bekrige Quraish. Men Allahs Sendebud ρ fik dem dæmpet og beroliget. Så kom 50 mænd fra Quraish over til muslimernes lejr for at tæske dem og for at slå nogle af profetens Sahabah, men de blev fanget og bragt til profeten ρ, som tilgav dem og satte dem fri.

Denne handling havde en stor påvirkning på Makkah, og den bekræftede klart og tydeligt sandfærdigheden i Muhammads ρ ord om, at han ρ var kommet for at udføre hajj og ikke krig. I Makkah dannedes en offentlig opinion til Sendebudets fordel, og hvis nu Sendebudet kom ind i byen, og Quraish da ville forhindre ham, så ville opinionen vende sig mod Quraish, og byens folk og araberne ville være imod Quraish. Quraish stoppede så deres provokationer af muslimerne og begyndte at tænke over deres sag, og en tilbøjelighed til fred begyndte at vise sig.

Sendebudet ρ ønskede nu at sende en diplomat fra muslimerne for at forhandle med Quraish, og han ρ bad 'Umar ibn Al-Khattab om at tage derhen. Men 'Umar sagde til Profeten ρ: **“O Allahs Sendebud, jeg frygter for mit liv pga. Quraish, og i Makkah er der ikke længere nogle fra stammen Bani 'Adi ibn Ka'ab, som kan beskytte mig, og Quraish kender til mit fjendskab mod dem og min hårde behandling af dem. Men jeg anbefaler dig en mand, som er mere prist end mig, til denne opgave, nemlig 'Uthman ibn 'Affan.”**

Profeten hidkaldte da 'Uthman og sendte ham til Abu Sufyan. Så tog 'Uthman til Quraish og meddelte Profetens budskab til dem. De sagde til ham: “ Hvis du ønsker at lave tawaf omkring Det Hellige Hus, så gør det.” Hertil svarede 'Uthman dem: “Det kan jeg ikke gøre, før Allahs Sendebud gør det.” 'Uthman indledte da forhandlinger med dem om den sag, hvormed han var udsendt, men Quraish afviste den og diskussionen blev lang. Forhandlingerne fortsatte, og Quraish skiftede holdning fra at være kategorisk afvisende til at lægge en plan, der tilsigtede et kompromis mellem begge parters ønsker. Sammen med 'Uthman undersøgte de mulighederne for at etablere forhold mellem dem og Muhammad ρ, og de blev imødekommne over for 'Uthman og håbede, at han kunne finde dem en løsning på denne krise og det konstante fjendskabsforhold til Muhammad ρ.

Da 'Uthmans ophold trak i langdrag, og der ikke var spor af ham i Makkah, spredtes et rygte blandt muslimerne om, at Quraish havde bedraget 'Uthman og dræbt ham. Muslimernes bekymring øgedes, og Profeten havde en følelse af at Quraish havde dræbt 'Uthman. Muslimerne blev grebet af vrede og ophidselse, og enhver rakte ud efter sit sværd og gjorde sig klar til krig og kamp.

Først da genovervejede profeten ρ sin planlagte fredsplan, efter Quraish havde bedraget og dræbt ‘Uthman i den hellige måned, og dette til trods for han var en forhandlingsdiplomat, og derfor sagde han ρ: **“Vi vil ikke vende om, før vi tilintetgør folket (Quraish).”**

Han ρ kaldte sine Sahabah til sig under et træ, hvor han bad dem om at give ham Bai’ah (lydighedsløfte). Alle Sahabah gav ham Bai’ah på, at de ikke ville flygte, men kæmpe til døden. De var meget motiverede, fastbesluttede og oprigtige. Da Bai’ah var indgået, gav han ρ sig selv et håndtryk med sin ene hånd i den anden, som udtryk for afgivelse af Bai’ah på ‘Uthmans vegne, som om han var til stede. Denne Bai’ah kaldes Bai’at ar-Ridwan, som Allah I nedsendte følgende ord om:

(لَقَدْ رَضِيَ اللَّهُ عَنِ الْمُؤْمِنِينَ إِذْ يُبَايِعُونَكَ تَحْتَ الشَّجَرَةِ فَعَلِمَ مَا فِي قُلُوبِهِمْ فَأَنْزَلَ السَّكِينَةَ عَلَيْهِمْ وَأَثَابَهُمْ فَتْحًا قَرِيبًا)

“Allah blev sandelig tilfreds med de troende, der gav dig Bai’ah (løfte) under træet, og Han vidste, hvad der var i deres hjerter. Derfor sendte han beroligelse ned over dem og belønnede dem med en nær sejr.” (OQM. Al-Fath:18)

Da bai’ah var blevet fuldbyrdet, og muslimerne havde gjort sig klar til kamp og krig, hørte de, at ‘Uthman ikke var blevet dræbt. Det varede ikke længe, før ‘Uthman vendte tilbage og berettede Profeten om alt, hvad Quraish havde meddelt ham.

Fredsforhandlingerne blev genoptaget mellem Sendebudet og Quraish. Quraish sendte så Suhail ibn ‘Amr for at føre forhandlinger med Sendebudet om mere vidtgående anliggender end hajj og ‘umrah, nemlig forhandlinger om indgåelse af en våbenhvile mellem de to parter på den betingelse, at grundlaget for våbenhvilen var, at han ρ ikke kom ind i Makkah det år. Allahs Sendebud accepterede fredsforhandlingerne på det grundlag, fordi forhandlingerne opfyldte formålet, som han ρ tilsigtede med at besøge Det Hellige Hus, og derfor havde det ingen betydning om han ρ besøgte Det Hellige Hus dette år eller det næste år. Hvad Profeten ρ i virkeligheden ville var at isolere Khaybar (jødisk stamme i Madinah) fra Quraish og fjerne enhver hindring, som stod i vejen for udbredelsen af den islamiske Da’wah til araberne.

Dette var årsagen til, at han ρ ønskede at indgå en traktat med Quraish, hvorved der kunne etableres en våbenhvile mellem parterne. Og hvad angår hajj og 'umrah, så kunne han ρ jo altid udføre det på et senere tidspunkt.

Profeten ρ begyndte at føre forhandlinger med Suhail Ibn 'Amru, og der var lange diskussioner mellem dem om våbenhvilen og dens betingelser. Forhandlingerne var i flere omgange ved at bryde sammen, havde det ikke været for Profetens visdom, sprogfærdigheder og præcise politik ρ. Muslimerne sad omkring Profeten og lyttede med i disse forhandlinger, som de troede drejede sig om 'umrah, alt imens Profeten ρ betragtede det som forhandlinger om en våbenhvile.

Derfor irriteredes muslimerne over forhandlingerne, mens Profeten ρ glædede sig over dem, for han havde ført forhandlingerne hen på den kurs, han tilsigtede, uanset detaljerne og de midlertidige fordele eller ulemper. Der blev så indgået en aftale mellem de to parter om nogle bestemte forhold. Muslimerne følte sig provokerede over betingelserne og deres vrede blev vækket. De forsøgte at overbevise Profeten om at afvise betingelserne og påbegynde krig og kamp. 'Umar ibn Al-Khattab henvendte sig til Abu Bakr og sagde til ham: "Hvorfor skal vi acceptere noget, som er nedværdigende for vores Deen." 'Umar forsøgte at få Abu Bakr på sin side, så de sammen kunne tage hen til Profeten og overbevise ham ρ om ikke at acceptere disse betingelser. Men Abu Bakr prøvede at overbevise 'Umar om, at han skulle være tilfreds med det, som Profeten var blevet tilfreds med, men 'Umar blev ikke overbevist. 'Umar tog selv hen til Profeten, og talte med ham, mens han var vred og irriteret. Men 'Umars ord ændrede ikke på Profetens tålmodighed og beslutsomhed, og Profeten ρ sagde til ham: **"Jeg er Allahs tjener og Sendebud. Jeg vil ikke gå imod Hans ordre, og Han vil ikke lade mig gå fortabt."**

Da traktaten skulle skrives, hidkaldte Profeten ρ 'Ali ibn Abi Talib og sagde til ham: **"Skriv i Allahs navn Ar-Rahman Ar-Rahim."** Suhail sagde: "Dette kender jeg ikke til, men skriv: I Dit navn, o Min Herre." Så sagde Profeten ρ: "Skriv: I Dit navn, o Min Herre." Derefter sagde han ρ: **"Skriv: Dette er hvad, Muhammad, Allahs Sendebud, er blevet enig med Suhail ibn 'Amr om."** Da sagde Suhail: "Hvis jeg bevidnede, at du er Allahs Sendebud, så ville jeg ikke have bekæmpet

dig, men skriv dit navn og din fars navn.” Da sagde Profeten ρ: **“Skriv: Dette er hvad Muhammad ibn 'Abdullah er blevet enig med Suhail ibn 'Amr om.”**

Derefter blev traktaten mellem de to parter skrevet, og traktaten indeholdt følgende punkter:

1. Dette er en våbenhviletraktat mellem de to parter, og derfor skal der ingen krig eller kamp være mellem parterne.
2. Hvis nogle fra Quraish konverterer til Islam og kommer til Muhammad uden nogen tilladelse fra deres værger, skal han (Muhammad) bringe dem tilbage. Og hvis en muslim frafalder (Islam) og kommer til Quraish, da er de (Quraish) ikke forpligtede til at tilbagelevere vedkommende.
3. Hvis nogle blandt araberne ønsker at indgå en alliance med Muhammad, så kan de gøre det, og hvis nogle blandt araberne ønsker at indgå en alliance med Quraish, så kan de gøre det.
4. Muhammad og hans Sahabah skal trække sig tilbage fra Makkah dette år, på den betingelse, at de vender tilbage til byen året efter. De kan så træde ind i byen og opholde sig i tre dage, og de kan medbringe deres sværd i deres skeder og intet andet våben.
5. Traktaten er tidsbegrænset; ti år fra underskrivelsesdatoen.

Allahs Sendebud ρ og Suhail underskrev traktaten midt iblandt muslimernes ophidsede og vrede hær. Suhail rejste sig og vendte tilbage til Makkah og efterlod Allahs Sendebud ρ forstyrret og irriteret over muslimernes motivation, styrke og ønske om kamp. Profeten ρ tog ind til sin kone, Ummu Salamah, som ledsagede ham ρ og fortalte hende om muslimernes reaktion. Hun sagde til ham: **"O Allahs Sendebud, muslimerne vil ikke være ulydige mod dig, og de er ivrige mht. deres Deen, deres Iman på Allah og dit budskab. Klip dig skaldet og slag dit offerdyr, og du vil se muslimerne gøre det samme som dig, og vend så tilbage med dem til Madinah."**

Profeten ρ tog så ud til muslimerne, klippede sig skaldet som tegn på 'umrah, hvorefter han følte sig rolig og tilfreds. Da muslimerne så ham

ρ således i denne rolige tilstand, sprang de op, slagtede offerdyr og klippede sig skaldede eller noget af deres hår. Profeten ρ og muslimerne vendte tilbage til Madinah.

Undervejs blev surat al-Fath åbenbaret til Sendebudet ρ, og han reciterede den til dem fra start til slut, og alle blev overbevist om, at traktaten var en tydelig sejr for muslimerne. Muslimerne nåede Madinah, og Allahs Sendebud ρ begyndte at iværksætte sin plan om at gøre det af med Khaybar og udbrede det islamiske kald uden for Den Arabiske Halvø og grundfæste kaldet på Den Arabiske Halvø. Han ρ udnyttede våbenhvilen med Quraish til at tilintetgøre nogle af de militære lommer (mindre arabiske militser) og etablere udenlandske kontakter. Alt dette var ham ρ muligt at opnå takket være Hudaybiyah traktaten, og derved var Profeten ρ i stand til at iværksætte sin plan, som han havde lagt, da han besluttede sig for hajj.

Dette havde været en præcis iværksættelse, til trods for de besværligheder, som fulgte undervejs, og de hindringer, som stod i vejen, men han ρ opnåede de politiske mål, som han tilsigtede. Så Hudaybiyah traktaten var uden tvivl en tydelig sejr, og blandt dens resultater var følgende:

1. Sendebudet ρ opnåede en offentlig opinion, som støttede det islamiske kald, blandt araberne i al almindelighed og i Makkah og blandt Quraish i særdeleshed. Derved blev respekten for muslimerne forøget og respekten for Quraish formindsket.
2. Traktaten demonstrerede muslimernes tillid til Allahs Sendebud ρ og viste styrken af muslimernes Iman, deres modighed til at konfrontere farer, og at de ikke frygter døden.
3. Traktaten lærte muslimerne, at politiske manøvrer er en del af den islamiske Da'wah.
4. Traktaten fik muslimerne, som forblev i Makkah blandt mushrikeen, til at udgøre en lomme inden for fjendens fæstning.
5. Traktaten viste, at metoden i politik er af samme art som ideen i sandhed og udførelse, men midlet skal kombineres med skarpsindighed, hvilket sker ved at skjule midlerne og de virkelige mål for fjenden.

Khaybar-slaget

Allahs Sendebud ﷺ forblev i Madinah femten nætter, da han vendte tilbage fra Hudaibiyah. Her berordrede han muslimerne til at forberede et angreb på Khaybar, forudsat at kun dem, der havde været med ham ved Hudaibiyah, skulle deltage.

Før turen til Hudaibiyah var der blevet modtaget nyt om, at Khaybar-jøderne i hemmelighed konspirerede med Quraish om at angribe Madinah og gøre det af med muslimerne. Da han var klar over dette, gik Allahs Sendebud ﷺ efter en fredsplan, med hensyn til Quraish, for at sikre en våbenhvile med dem, således at han kunne koncentrere sig om bestræelserne på at ordne Khaybar. Så snart han havde færdiggjort sin fredsftale, som isolerede Khaybar-jøderne fra Quraish, vendte han sig mod Khaybar-jøderne og beordrede muslimerne at forberede hæren, blot et par dage efter hans tilbagevenden fra Hudaibiyah.

Allahs Sendebud ﷺ marcherede i spidsen for 1.600 muslimer, ledsaget af 100 ryttere, alle sikre på Allahs støtte. De nåede Khaybar efter tre dages march og tog Khaybar-folket på sengen, selvom muslimerne overnattede lige uden for deres fæstning. Morgenen gryede, og da Khaybars bønder kom ud til deres marker med deres spader og kurve og så muslimernes hær, vendte de om og flygtede, mens de skreg: ”Det er Muhammad med hans hær.” Da Allahs Sendebud ﷺ hørte dem, sagde han: **”Allahu Akbar! Khaybar er udslettet. Når vi ankommer til et folks område, er det en slet morgen for dem, der er blevet advaret.”**

Jøderne forventede at Allahs Sendebud ﷺ ville angribe dem. For da de hørte om Hudaibiyah-traktaten, anså de den som et svigt fra deres allierede, Quraish. Som svar på deres nye farlige situation, havde nogle

af dem foreslået at forme en alliance med Jøderne fra Wadi al-Qura og Tayma' for at angribe Madinah. På denne måde ville de ikke behøve at være afhængige af arabiske stammers lommer, især nu hvor Quraish havde underskrevet en aftale med Allahs Sendebud ρ. Andre legede med ideen om at lave en pagt med Allahs Sendebud ρ, i håb om at dette ville udviske hadet mod dem. Således mindede de hinanden om disse forslag, da de følte faren nærme sig. De var klar over, at Allahs Sendebud ρ vidste besked om deres konspiration med Quraish, og at han nok ville angribe dem. Men de blev overrumplet, før de kunne iværksætte deres planer og var i stedet nødt til at kalde på hjælp fra Ghatafan. De forsøgte at styrke deres position og modstå angrebet, men den muslimske hær var hurtig, og deres forsvar smuldrede.

Til sidst blev de desperate og bad om fred med Allahs Sendebud ρ, mod at han skånede deres liv. Allahs Sendebud ρ accepterede, og han tillod dem at forblive i deres hjem. Da deres land og haver blev hans under erobringsloven (hukm shar'i), tillod han dem at leve og arbejde der, mod at de årligt gav ham halvdelen af deres afgrøder og frugter. De accepterede hans betingelser. Allahs Sendebud ρ vendte så tilbage til Madinah og blev der, indtil han tog af sted på 'Umrat ul-Qada'.

Ved at fjerne Khaybars politiske autoritet og ved at underkaste dem muslimernes autoritet, sikrede Allahs Sendebud ρ den farefulde nordlige vej til Sham-området, ligesom han havde sikret den sydlige region efter Hudaibiyah-traktaten. Denne handling banede vejen for udspredningen af Islams budskab på Den Arabiske Halvø og udenlands.

Udsendinge til de omkringliggende lande

Så snart Allahs Sendebud ρ havde tryghed I sindet angående budskabets etablering på hele Hijaz (Den Arabiske Halvø), udvidede han sin Da'wah til udspreddning af Islam hinsides Hijaz, fordi Islam er en universel Deen til hele menneskeheden, og fordi han ρ var sendt til hele verden. Allah I siger i Surat al-Anbiya':

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ)

"Og Vi har ikke sendt dig som andet end en barmhjertighed til al-'Alamin (Alverden)" (OQM. Al-Anbiya':107)

Allah I siger også i Surat Saba':

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ)

"Og Vi har ikke sendt dig som andet end bringer af godt nyt og en advarer til hele menneskeheden" (OQM. Saba':28)

Og Allah I siger i Surat at-Taubah:

(هُوَ الَّذِي أَرْسَلَ رَسُولَهُ بِالْهُدَىٰ وَدِينِ الْحَقِّ لِيُظْهِرَهُ عَلَى الدِّينِ كُلِّهِ وَلَوْ كَرِهَ الْمُشْرِكُونَ)

"Det er Ham, som har sendt Sit sendebud med Retledningen og sandhedens Deen, for at gøre den suværen og alle andre deen, selv om Musbrikeen måtte hade det" (OQM. At-Taubah:33)

Allahs Sendebud ρ etablerede udenlandsk kontakt, så snart han havde sikret og styrket staten og den islamiske Da'wah i Hijaz. Han ρ startede med at sende udsendinge ud. Han ρ anså udenrigspolitikken omfang som værende enhver del af halvøen, som ikke var under hans styre. Da hele Hijaz var faldet under hans styre, blev udenrigspolitikken at tage sig af ethvert land uden for Hijaz, såsom Perserriket og Romerriket. Nu hvor han ρ havde underskrevet Hudaibiyah-traktaten og Khaybar-autoriteten var elimineret, kom hele Hijaz næsten under hans styre, da Quraish ikke længere havde styrken til at stå i vejen for ham. Allahs Sendebud ρ sendte derfor udsendinge ud. Han gjorde dog ikke dette, før han havde sikret, at hans autoritet indenrigs var stærk nok til at understøtte hans udenrigspolitik.

Da de var vendt tilbage fra Khaybar, sagde Allahs Sendebud ρ en dag til sine Sahabah: **”Åh folk! Allah har sandelig sendt mig som en barmhjertighed til alle (hele menneskeheden), så gør ikke forskel med mig, som Al-Hawariyyun gjorde forskel med 'Isa, søn af Maryam.”** Sahabah spurgte så: **”Og hvordan gjorde Hawariyyun forskel, o Allahs Sendebud?”** Han ρ sagde: **”Han ('Isa υ) kaldte dem til det, jeg har kaldt jer til. Den, der så blev sendt til et nært sted accepterede, men den, der blev sendt til et fjernt sted, blev modvillig i ansigtet og tyngedes.”**

Han ρ fortalte dem så, at han ville sende udsendinge til Heraklius (Roms kejser), Chosroes (Persiens kejser), al-Muqawqis (kongen af Egypten), al-Harith al-Ghassani (kongen af Hirah), al-Harith al-Himayri (kongen af Yemen) og til an-Najashi (kongen af Abessinien) for at kalde dem til Islam. Sendebudets Sahabah reagerede som han ønskede, og et sølvsegl blev lavet til ham med ordene ”Muhammad Allahs Sendebud” indgraveret. Han sendte så sine udsendinge med de breve han havde skrevet og inviterede lederne til Islam. Hans brev til Heraklius blev tildelt Dahiah ibn Khaleefah al-Kalbi, det til Chosroes blev givet til 'Abdullah ibn Hudhayfah as-Sahmi, og brevet til an-Najashi blev pålagt 'Umar ibn Umayyah ad-Damri. Skrivelsen til al-Muqawqis fik Hatib ibn Abi Balta'a, brevet til kongen af Oman blev tildelt 'Amr ibn al-'Ass as-Sahmi, og brevet til kongen af al-Yamamah gik til Sulait ibn 'Amr. Kongen af Bahrains brev fik al-'Ala' ibn al-Hadhrami, al-Harith al-Ghassanis blev tildelt Shuja' ibn Wahab al-Asadi, og al-Muhajir ibn Umayyah al-Makhzumi fik brevet til al-Harith al-Himayri.

Udsendingene tog af sted på samme tid, hver af dem til hvor Allahs Sendebud ρ havde sendt dem, hvor de leverede budskabet og så vendte tilbage. De fleste af de ledere Allahs Sendebud ρ havde adresseret svarede nogenlunde positivt, og nogle svarede negativt og uforskammet. Hvad angår de arabiske ledere, så svarede kongerne af Yemen og Oman uforskammet, kongen af Bahrain reagerede positivt og omfavnede Islam, og kongen af Yamamah svarede, at han var parat til omfavne Islam, hvis han ville blive udpeget som regent, så Allahs Sendebud ρ forbandede ham. Hvad angår de ikke-arabiske ledere, så blev Chosroes, den persiske monark, rasende og rev brevet i stykker, da det blev læst op for ham. Han skrev til Badhan, hans guvernør i Yemen, og bad ham om hovedet på den mand i Hijaz.

Da Allahs Sendebud ρ hørte dette, sagde han: **“Må Allah ødelægge hans kongedømme.”** Men da Chosroes’ brev nåede hans guvernør Badhan i Yemen, undersøgte han (Badhan) Islam og erklærede sig muslim. Han forblev som Profetens ρ guvernør over Yemen, selvom han ikke var Yemens konge, al-Harith al-Himayri. Hvad angår al-Muqawqis, kopternes leder (Egypten), så var hans svar imødekommende, og han sendte en gave til Profeten ρ. An-Najashi svarede også positivt, og det siges, at han blev muslim. Hvad angår Heraklius, så tildelte han ikke denne invitation nogen opmærksomhed, han påtænkte heller ikke at sende en hær, og han sagde intet. Da al-Harith al-Ghassani bad om tilladelse til at lede en hær for at straffe ”denne påståede profet”, svarede Heraklius ham ikke men indkaldte ham til al-Quds (Jerusalem).

Som et resultat af disse breve, begyndte araberne at indtræde Allahs Deen i massevis, og deres forsamlinger og menigheder hastede til Sendebudet ρ for at erklære deres Islam. Hvad angår ikke-araberne, så forberedte Sendebudet ρ sine styrker for at erklære Jihad mod dem.

Slaget ved Mu'tah

Som følge af svarene fra kongerne uden for den Arabiske Halvø, efter at udsendingene havde meddelt deres kald og var vendt tilbage, begyndte Sendebudet ρ at forberede hæren til jihad uden for den Arabiske Halvø.

Han begyndte at følge med i nyhederne om romerne og perserne. Og siden han (dvs. den Islamiske Stat) grænsede op til romerne, samlede han konstant oplysninger om dem. Han ρ regnede med, at hvis først det islamiske budskab var nået ud over den Arabiske Halvø, ville det sprede sig meget hurtigt, fordi folk allerede havde hørt om det.

Derfor mente han, at Sham-landene (Syrien, Jordan, Palæstina og Libanon) udgjorde dette kalds første udvej. Da han ρ sikrede sig mod (trusler fra) Yemen gennem Chosroes' guvernør i Yemen, der havde underkastet sig til budskabet, begyndte han ρ at tænke på at udsende en hær til Sham for at kæmpe mod romerne.

I måneden Jumada al-Ula, i det 8. år efter hidjrah, dvs. blot få måneder efter Hudaybiyah-aftalen, forberedte han 3000 krigere blandt de bedste muslimske helte og udpegede Zayd ibn Harithah som deres hærfører. Han ρ sagde til dem: **“Hvis Zayd bliver ramt, skal Ja'far ibn Abi Talib have kommandoen, og hvis han bliver ramt, skal 'Abdullah ibn Ruwahah overtage kommandoen.”**

Hæren blev sendt af sted og Khalid ibn al-Walid, som blev muslim efter Hudaybiyah-aftalen, var iblandt dem. Allahs Sendebud ρ marcherede med dem til udkanten af Madinah og gav dem besked på ikke at dræbe kvinder, børn, de handicappede og mindreårige drenge, ej heller ødelægge huse eller nedfælde træer. Bagefter bad han ρ sammen med

de andre muslimer for hæren, sigende: **"Må Allah være med jer, forsvare jer og bringe jer tilbage til os i god behold."**

Hæren marcherede frem og dens amir'er (ledere) lagde en plan om, at det skulle være en hurtig krig, således at de overraskede Sham-folket, præcis som Profeten ρ plejede at gøre i sine slag.

Hæren tog så af sted for at udføre dens plan. Men da de nåede frem til Mu'an, fik de at vide, at Heraklius' guvernør over Sham-området, Malik ibn Zafilah, havde samlet en hær bestående af 100.000 krigere fra arabiske stammer, og at Heraklius var kommet med endnu 100.000 krigere for at bekriige muslimerne. Nyheden kom som et chok for muslimerne, og de slog lejr i Mu'an i to nætter for at tænke over, hvad de nu skulle gøre mod så stor en hær og så mægtig en styrke. Den herskende holdning blandt dem var, at man skulle sende besked om fjendens store antal til Allahs Sendebud ρ, så han enten kunne sende dem forstærkning eller beordre dem til noget andet.

Men 'Abdullah ibn Ruwahah sagde til dem: **"O folk! Ved Allah, det der ubehager jer, er det, I er kommet for! Nemlig martyrium. Vi kæmper ikke mod fjenden med et bestemt antal, krigsstyrke eller mangfoldighed, men vi kæmper mod dem med den Deen, som Allah I har beæret os med. Så kom! Begge muligheder er gode, sejr eller martyrium."**

En Iman-entusiasme spredte sig i hele hæren. De marcherede derfor frem, til de nåede landsbyen Masharif, hvor de stødte på romernes hære. Muslimerne trak sig tilbage til en landsby kaldet Mu'tah, hvor de befæstede sig. Her begyndte slaget mellem dem og romerne.

Det var et af de voldsommeste slag nogensinde. Død og blodbad var dominerende, fordi slaget blev udkæmpet mellem kun 3000 mu'mineen (troende), der søgte martyrdøden, og mellem 100.000 og 200.000 kuffar, der var samlet for at tilintetgøre muslimernes hær. Kampene mellem de to parter var voldsomme, og Zayd ibn Harithah kæmpede, mens han holdt Sendebudets fane. Han gik med fuld styrke lige ind i fjendens hær, uden et sekund at frygte den død, som stod over for ham, da det var martyrium for Allahs skyld.

Derfor kæmpede han modigt og tappert. Hans heltemod var utænkeligt, og han fortsatte med at kæmpe indtil hans krop blev sprættet op af fjendens spyd. Så overtog Ja'far ibn Abi Talib fanen. Han var en modig

og flot mand på 33 år. Han kæmpede ligeledes heltemodigt. Da fjenden så omringede hans hest, sprang han af den, lammede den og løb ind i hjertet på fjenden, angribende dem med hans sværd, indtil en romer huggede ham midt over, hvorved han faldt død om.

'Abdullah ibn Ruwahah overtog så fanen, mens han red frem med sin hest. Han tøvede lidt, men han gik frem og kæmpede, indtil han blev dræbt. Så tog Thabit ibn Al-Aqra fanen til sig og sagde: **"O muslimer! Foren jer om en mand iblandt jer."** De samlede sig så om Khalid ibn Al-Walid. Han overtog så fanen og dermed kommandoen og organiserede muslimerne, indtil han samlede deres rækker. Han formåede at begrænse kampene til nogle få skærmydelser, indtil natten faldt på.

Begge hære holdt sig væk fra hinanden indtil morgenen. I løbet af natten lagde Khalid en fuldkontrolleret plan, der gik ud på, at han trak sig tilbage uden kamp efter at have indset den store forskel i størrelsesordenen mellem fjendens hær og sin egen. Ifølge planen placerede han et stort antal af hæren bagerst og beordrede dem til at larme og støje om morgenen, for at fjenden skulle tro, at der var ankommet forstærkning fra Profeten ρ.

Derved blev fjenden forskrækket og afholdt sig fra at angribe muslimerne. Romerne var faktisk glade for, at Khalid ikke angreb dem. Lige efter trak muslimerne sig tilbage fra slagmarken og vendte tilbage til Madinah, ifølge den plan, som Khalid havde lagt, hverken som sejrherre eller besejrede. De havde udført en stor og betydelig heltegerning.

Hver enkelte hærfører og krigshelt fra krigen havde hele tiden vidst, at de ville møde døden, og enhver så døden komme dem i møde, men alligevel førte de kampen og blev dræbt. Dette er fordi, Islam beordrer muslimerne til at kæmpe for Islam skyld, indtil han dræber (sejrer) eller bliver dræbt, samt at denne kamp er en succesrig handel, da den er jihad for Allahs skyld.

(إِنَّ اللَّهَ اشْتَرَى مِنَ الْمُؤْمِنِينَ أَنفُسَهُمْ وَأَمْوَالَهُمْ بِأَنَّهُمْ لَهُمُ الْجَنَّةُ يُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ فَيَقْتُلُونَ وَيُقْتَلُونَ وَعَدَا عَلَيْهِ حَقًّا فِي التَّوْرَةِ وَالْإِنْجِيلِ وَالْقُرْآنِ وَمَنْ أَوْفَى بِعَهْدِهِ مِنَ اللَّهِ فَاسْتَبْشِرُوا بِبَيْعِكُمُ الَّذِي بَايَعْتُمْ بِهِ وَذَلِكَ هُوَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ)

"Allah har sandelig købt de troendes liv og ejendomme, mod at de skal have paradiset, (for) de kæmper for Allahs skyld, så de dræber og bliver dræbt. Det er et sandt løfte, som Han (Allah) har gjort bindende for Sig i Toraben og Evangeliet og Qur'anen. Og hvem er bedre til at holde sit løfte end Allah? Så glæd jer over den handel, som I har lavet. Og dette er den største succes." (OQM. At-Taubah:111)

Derfor kæmpede disse, på trods af den død, som ventede dem. Dette er fordi, at muslimerne kæmper, når kampen er uundgåelig, uanset om døden ser ud til at indtræffe eller ej. Og ligeledes fordi tingene i kamp og jihad ikke måles i fjendens antal eller udstyr, og ej heller i hvor lille eller stor mængde. Tingene måles tværtimod i det resultat, der bliver realiseret, og hvad der forventes af succes, uanset hvad det kræver af ofre.

Muslimerne møde med romerne i Mu'tah forpligtede dem til kamp. Hærførerne var således forpligtede til at føre den kamp, som de selv kom for, selv hvis døden gik dem i møde. Således må muslimerne slet ikke frygte døden. Muslimerne må heller ikke tage noget som helst i betragtning andet end at kæmpe for Allahs skyld.

Allahs Sendebud μ var klar over, at hans udsendelse af denne hær til romerne for at angribe dem ved deres grænser var meget farlig. Men at løbe en sådan risiko var uundgåelig for at skræmme romerne, da det ville vise, hvordan de troende kæmper, og hvordan deres dødbringende mod er, uanset hvor beskedent deres antal var.

Det var uundgåeligt at løbe denne risiko, for at han μ kunne bane vejen for muslimerne til jihad for at udbrede Islam og implementere den i landområder, der lå omkring dem. Skridtet viste sig at være vellykket, fordi det blev en indledning til slaget ved Tabuk, hvor romerne fik et smerteligt slag, der skræmte dem fra at stå imod muslimerne senere hen, og indtil Sham blev åbnet (erobret og indtaget af Islam).

Åbningen af Makkah

Da muslimerne vendte tilbage fra Mu'tah, hvor mange af dem var blevet dræbt, regnede Quraish med, at muslimerne var blevet udslettet. Så Quraish supplerede deres allierede, Banu Bakr, med våben og ansprede Banu Bakr mod Khuza'a (Profetens allierede). Banu Bakr invaderede Khuza'a og påførte dem blodsudgydelser, hvilket fik Khuza'a-stammen til at flygte til Makkah. 'Amr ibn Salem Al-Khuza'i hastede af sted til Madinah og fortalte Sendebudet p alt, hvad der var sket, og bad ham om støtte. Så sagde Allahs Sendebud til ham: **"Du får støtte, 'Amr ibn Salem!"**. Sendebudet mente ikke, at Quraish' brud på aftalen kunne gengældes med andet end erobring af Makkah.

Hvad Quraish angår, så frygtede de ophævelse af aftalen. De sendte derfor Abu Sufyan til Madinah for at bekræfte aftalen og forlænge perioden for aftalen. Abu Sufyan tog af sted uden ønske om at møde Sendebudet p. Han tog i stedet hjem til sin datter, Ummu Habibah, Profetens kone. Da han gik ind til hende og skulle til at sætte sig på Profetens sengetøj, foldede hun det sammen. Da han spurgte hende, om hun gjorde det for sin fars skyld eller for sengetøjets skyld? svarede hun: **"Nej, men det er Allahs Sendebuds sengetøj, og du er en uren mushrik (afgudsdyrker), og jeg kan ikke lide, at du sidder på det"**. Derpå sagde Abu Sufyan: "O min datter, ved Allah, noget ondt må have ramt dig efter mig", hvorefter han gik ud i vrede.

Senere talte han til Muhammad p om aftalen og forlængelsen af den. Profeten svarede ham ikke. Så gik han over og talte med Abu Bakr, for at han kunne tale med Profeten p, men Abu Bakr afviste ham. Dernæst gik han hen til 'Umar ibn Al-Khattab, som svarede ham hårdt og sagde: **"Vil du have mig til at bede Allahs Sendebud om at tilgive jer? Ved Allah, hvis jeg ikke fandt andet end sandkorn, så ville jeg**

bekæmpe jer med det". Så gik Abu Sufyan ind til 'Ali ibn Abi Talib, hvor Fatimah ('Alis kone og Profetens datter) var til stede. Abu Sufyan fremlagde 'Ali sagen, han var kommet for, og bad ham om at mægle og bede Sendebudet om tilgivelse. 'Ali forklarede ham blidt, at ingen kan få Muhammad ρ væk fra noget, som han har besluttet. Så bad Abu Sufyan Fatimah om at lade hendes søn, Al-Hasan, som stadig var lille, erklære sin beskyttelse af nogen mod andre. Hun sagde: "Ved Allah, min søn er ikke gammel nok til at beskytte nogen, og ingen kan beskytte nogen mod Allahs Sendebud ρ."

Abu Sufyan befandt sig i en meget svær situation. Han vendte så tilbage til Makkah og fortalte sit folk, hvad han var blevet udsat for i Madinah.

Hvad Sendebudet ρ angik, så beordrede han folk til straks at forberede sig og ledte dem mod Makkah. Han ρ ønskede at overraske Quraish på en uforventet måde, således at de ikke kunne modstå ham, og dermed ville han undgå at blod blev udgydt. Muslimernes hær bevægede sig fra Madinah i retningen mod Makkah og nåede frem til Marr Al-Dhahran, kun 20 km fra Makkah.

Hæren talte 10.000 mand, hvilket Quraish ikke havde den mindste anelse om, men Quraish havde forventet Muhammads invasion og diskuterede indbyrdes, hvad de skulle stille op. Abu Sufyan gik uden for Makkah for at finde ud af, hvor holdbar den fare, Quraish fornemmede, var. Der mødte han Al-'Abbas (Profetens onkel) – som var blevet muslim - ridende på profetens muldyr og på vej mod Makkah med det formål at meddele Quraish, at de skulle bede Allahs Sendebud ρ om sikkerhed, fordi de ikke ville kunne modstå ham. Så da Al-'Abbas mødte Abu Sufyan sagde han til ham: **"Her er Allahs Sendebud med hæren. Sikken morgen for Quraish; ved Allah, hvis han invaderer Makkah med magt, førend de (Quraish) kommer hen til ham og beder ham om sikkerhed, så er konsekvensen Quraish' endegyldige udslettelse"**. Så sagde Abu Sufyan: "Hvad er så udvejen, jeg ofrer min far og mor for din skyld (arabisk talemåde)"?

Al-'Abbas lod ham stige op på den bagesrte del af Profetens muldyr og tog ham med. Da de kom forbi 'Umar ibn Al-Khattabs bål, så 'Umar Profetens muldyr og genkendte Abu Sufyan og regnede ud, at Al-'Abbas havde tænkt sig at beskytte ham. 'Umar ibn Al-Khattab skyndte sig hen til Profetens telt og bad ham om at hugge hovedet af Abu Sufyan. Så sagde Al-'Abbas: "O Allahs Sendebud, jeg har givet manden

min beskyttelse”. Her opstod der en hård diskussion mellem Al-’Abbas og ’Umar. Derefter sagde profeten ρ: **“Gå du Abbas med ham (dvs. Abu Sufyan) til dit telt og kom med ham hen til mig i morgen”**.

Da morgenen kom, blev Abu Sufyan ført til Profeten, hvor han erklærede sin tro på Islam. Derefter talte Al-’Abbas til Profeten og sagde til ham: “O Allahs Sendebud, Abu Sufyan er den type mand, der kan lide at vise sig frem, så giv ham noget (han kan være stolt af). Allahs Sendebud ρ sagde: **“Ja, den, der kommer ind i Abu Sufyans hus vil være i sikkerhed, og den, der lukker sig inde i sit hus vil være i sikkerhed, og den, der kommer ind i moskéen vil være i sikkerhed”**”.

Allahs Sendebud ρ gav ordre om at tilbageholde Abu Sufyan ved den snævre sti i dalen ved bjergpasset, der førte til Makkah, for således at muslimernes soldater kunne marchere forbi ham, så han kunne se dem og meddele det til sit folk på basis af et klart bevis, og for at der ved hans hurtige tilbagevenden til Quraish ikke skulle opstå frygt, der kunne resultere i nogen som helst form for modstand.

Sendebudet ρ gjorde alle sine forberedelser og tog alle sine forholdsregler ved hans indtræden i Makkah. Efter at høre fra forskellige muslimske stammer var marcheret forbi Abu Sufyan, vendte han tilbage sit folk og råbte så højt han kunne: **“O Quraish, her er Muhammad kommet til jer med en styrke, som I ikke kan klare, så den, der kommer ind i Abu Sufyans hus vil være i sikkerhed, og den, der lukker sig inde i sit hus vil være i sikkerhed og den, der kommer ind i moskéen vil være i sikkerhed.”** Her holdt Quraish inde med at gøre modstand. Sendebudet trådte ind i Makkah og fortsatte med at tage alle sine forholdsregler. Han gav ordre til at dele hæren op i fire bataljoner og beordrede hæren til ikke at kæmpe og udgyde blod, medmindre de var tvunget til det, og hvis det var nødvendigt. Bataljonerne marcherede ind i Makkah, og ingen mødte nogen modstand, undtagen Khalid ibn Al-Walids bataljon, som mødte lidt modstand, der blev nedkæmpet.

Allahs Sendebud ρ opholdt sig på Makkahs højeste sted, hvor han forblev et lille stykke tid, for derefter at forsætte indtil han nåede Ka’bah, som han gik rundt om syv gange. Derefter kaldte han efter ‘Uthman ibn Talha, som åbnede Ka’bah. Der stod han ρ foran dens dør, og folk samlede sig om ham. Her holdt han følgende tale:

“La ilaha illa Allah wahdah (Der er ingen, der må tilbedes foruden Allah alene). Han har ingen partnere. Han holdt Sit løfte og gav Sin tjener sejren og besejrede al-ahzab (de allierede mushrikeen-stammer) alene. Enhver post, blod eller ejendom, der bliver krævet, ligger under mine to fødder, undtagen posten til Huset (dvs. posten til at varetage Ka’bah og besidde dens nøgle) og ansvarligheden for vandforsyningen til hajj (dvs. posten til at forsyne pilgrimme med vand). Den, der utilsigtet og ved en fejltagelse bliver dræbt med pisk eller stok, skal der bøde for det med hård diyyah (dvs. blodpenge): Hundrede kameler, herunder fyre ufødte kamelunger. O Quraish, Allah har sandelig fjernet jahiliyyahs (dvs. den hedenske tilstands) solidaritet og dens forfædre-stolthed fra jer. Alle folk stammer fra Adam og Adam er fra jord.” Så reciterede han følgende Qur’anen-vers:

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنَّا خَلَقْنَاكُمْ مِنْ ذَكَرٍ وَأُنْثَىٰ وَجَعَلْنَاكُمْ شُعُوبًا وَقَبَائِلَ لِتَعَارَفُوا إِنَّ أَكْرَمَكُمْ عِنْدَ اللَّهِ أَتْقَاكُمْ إِنَّ اللَّهَ عَلِيمٌ خَبِيرٌ)

“O I mennesker, Vi har visselig skabt jer af et han- og hunkøn og gjort jer til folkeslag og stammer, for at I må kende hinanden. Sandelig, den mest beærede blandt jer hos Allah er den blandt jer, der har størst taqwa. Allah er sandelig Alvidende og kender alt.”
(OQM. Al-Hujurat:13)

Derefter spurgte han ρ dem: **“O Quraish, hvad tror I, jeg vil gøre ved jer?”** Så sagde de: **”Alt godt, du er en gavmild bror og sønnen af en gavmild bror”**. Her sagde han ρ: **“Gå, I er fri”**.

Med disse ord blev Quraish og hele Makkah-befolkningen givet amnesti. Sendebudet ρ gik ind i Ka’bah og så billeder af engle og profeter hænge på dens vægge. Disse billeder blev udryddet på Profetens ordre. Han så en due-statue lavet af træ, som han slog i stykker med sin hånd og kastede på gulvet. Derefter begyndte han at pege på alle idolerne med en stok i sin hånd, samtidig med at han reciterede verset:

(وَقُلْ جَاءَ الْحَقُّ وَزَهَقَ الْبَاطِلُ إِنَّ الْبَاطِلَ كَانَ زَهُوقًا)

“Og sig: Sandheden er kommet, og falskbeden er forsvundet, thi falskbeden vil altid forsvinde.” (OQM. Al-Israa':81)

Idolerne blev væltet, og Al-Bayt Al-Haram (dvs. Ka'bah) blev rensset for dem. Han opholdt sig femten dage i Makkah, hvor han organiserede byens affærer og leverede forståelsen af Deen (Islam) til dens befolkning.

Makkah blev erobret, og derved blev hovedkilden til modstanden mod den islamiske Da'wah tilintetgjort. Dermed blev den tydelige sejr fuldendt. Der var ikke længere nogen modstand tilbage, andet end enkelte enklaver i Hunain og At-Ta'if, som det var forventet at få tilendebragt uden det store besvær.

Hunain-Slaget

Da Hawazin-stammen fandt ud af, hvad muslimerne fik realiseret ved åbningen af Makkah, frygtede de at blive invaderet af muslimerne, og at disse ville bryde ind i deres huse. Hawazin overvejede derfor at modstå muslimerne og forberedte sig på dette. Malik ibn ‘Auf An-Nadri samlede Hawazin og Thaqif-stammen og ledte dem til Awtas-dalen, hvor de slog lejr. Femten dage efter åbningen af Makkah, fik muslimerne dette at vide, og gjorde sig klar til at konfrontere Hawazin og Thaqif.

Men Malik slog ikke lejr i Awtas-dalen. Han beordrede i stedet folk at gå til Hunain-højderne ved dalens sti. Der organiserede han sine folk grundigt og gav ordre om, at slå hårdt ned på muslimerne med samlet styrke, så snart de kom ned i dalen, således at muslimernes rækker ville bryde sammen, hvormed de ville blive forvirrede, komme til at angribe hinanden og dermed lide slemt nederlag. Malik forberedte sin plan grundigt og detaljeret og ventede på muslimernes ankomst.

Det tog kun få dage, før muslimernes hær ankom. Allahs Sendebud ρ ledte titusind kampklare mænd, som havde deltaget i åbningen af Makkah, samt totusind fra Quraish, der havde erklæret Islam. Denne massive hær med rigeligt antal af folk marcherede mod slagmarken. Om aftenen ankom de til Hunain, hvor de opholdt sig indtil lige før fajr (daggry).

På dette sene tidspunkt af natten bevægede hæren sig, og Allahs Sendebud ρ sad på sit hvide mulddyr i den bagerste del af hæren. Muslimerne gik ned til dalen, hvor de med ét fornemmede angrebet fra de fjendtlige stammer, idet Malik ibn ‘Auf beordrede sine mænd til at

angribe muslimerne. Maliks mænd angreb hårdt og med samlet styrke muslimerne, som blev ramt af en masse spyd. I fajrs halvmørke blev muslimerne overrasket af pile, der regnede ned over dem fra alle sider.

Den muslimske hær var chokeret over det pludselige angreb, og panikken begyndte at sprede sig i rækkerne. De begyndte mållose og skrækslagne at trække tilbage. Frygten for fjenden styrede dem fuldstændigt. De strømmede forbi Sendebudet ρ, som stod i hærens bagerste del, uden at standse eller sænke farten. Til sidst var der kun Allahs Sendebud ρ og Al'Abbas tilbage. Resten af hæren var så godt som besejret og løb for livet.

Allahs Sendebud ρ blev stående, hvor han var, omringet af sin familie og en meget lille gruppe af Ansar og Muhajireen. Han begyndte at kalde på sine flygtende mænd, sigende: **“Hvor skal I hen, O folk?”**, men folk overhørte råbet.

De nægtede at vende sig hen mod ham, da frygten for døden havde overtaget deres fonuft. Hawazins og Thaqifs mænd forfulgte dem, kastede spyd efter dem og dræbte alle dem, de formåede at fange.

Muslimerne tog ikke imod Sendebudets ρ kald, de vendte sig derimod bort i flugt og overhørte hans ord. Da oplevede Sendebudet ρ et af de vanskeligste og mest afgørende tidspunkter i sit liv.

Hans reaktion i denne frygtelige og yderst vanskelige situation var vidunderlig og enestående. Hele hæren flygtede, hans Sahabah og dem, der havde erklæret Islam for nylig, uden forskel. Han kaldte dem til at vende om, men de hørte intet af det han sagde.

Dem der nyligt havde erklæret Islam begyndte at vise glæde for Sendebudets nederlag til en sådan grad, at Kalda ibn Hanbal sagde: “Så har trolddom vist sin ugyldighed i dag”, Shaibah ibn 'Uthman ibn Abi Talha sagde: “I dag får jeg min hævn over Muhammad, i dag dræber jeg Muhammad”, Abu Sufyan sagde: “Deres (dvs. muslimernes) flugt når helt ud til havet”. for disse og andre, der kom med sådanne udtalelser, som befandt sig i muslimernes hær og var indtrådt Islam i Makkah, og som var kommet for at deltage i kamp på Sendebudets ρ side, blottede nederlaget, hvad der lå i deres indre.

I modsætning til disse, hvis onde intentioner blev åbenlyse, var der trofaste Sahabah, der flygtede. Derfor var der intet håb om at vinde slaget.

Sendebudets stod derfor i en svag position. I dette vanskelige øjeblik besluttede Sendebudet ρ at vedblive med at kæmpe. Han ρ red fremad mod fjenden på sit hvide mulddyr. Ved siden af stod hans onkel Al-'Abbas ibn Abdul-Muttalib og Abu Sufyan ibn Al-Harith ibn Abdul-Muttalib. Hvad angår Abu Sufyan ibn Al-Harith så holdt han fast ved sit æsel og forhindrede det i at gå frem.

Sendebudets ρ onkel, Al-'Abbas, begyndte at råbe efter folk med sin kraftige stemme, der kunne høres i hele dalen, og kaldte dem til at vende tilbage: **“O Ansar, O I fra As-Samura. Muhammad er sandelig i live, så kom!”**. Al-'Abbas gentog råbet, indtil det gav genlyd fra alle dalens sider. Da de flygtende muslimer hørte ham, huskede de Allahs Sendebud ρ og deres jihad med ham.

Konsekvenserne af deres nederlag - som ville være, at polyteisterne overvandt dem, og at polyteismens sejrede - blev vagt i deres sind. De blev bevidste om, hvad dette nederlag indebar af tilintetgørelse for Islam og muslimerne, så de råbte ad hinanden fra alle sider, svarende på Al-'Abbas' udråb.

Muslimerne vendte dermed tilbage til kampen og overkom dens vanskeligheder med en sjælden standhaftighed og et beundringsværdigt mod. De begyndte at samle sig omkring Allahs Sendebud ρ, hvor deres antal begyndte at forøge sig. De indtrådte i kampen og rivaliserede med fjenden, mens kampens flammer ophededes. Da blev Sendebudet ρ mere og mere tryk og tog nogle småsten og smed i ansigtet på fjenden, mens han sagde: **“Må ansigterne være grimme”**.

Muslimerne drog motiverede frem mod fjenden og ignorerede døden for Allahs skyld. Kampen blev hårdere, og Hawazin og Thaqif indså, at de blev udsat for udryddelse, så de flygtede, tomhændede og besejrede, hvormed de efterlod deres børn og kvinder som ghanimah (krigsbytte) for muslimerne. Muslimerne fulgte efter dem, tog masser af dem som gidsler og dræbte et stort antal af dem. De forfulgte dem indtil de nåede Awtas-dalen, hvor de dræbte de sidste af dem og besejrede dem endeligt. Polyteisternes leder Malik ibn 'Auf flygtede til At-Ta'if og

søgte beskyttelse der. Derved skænkede Allah I al-mu'mineen (dem, der har Iman) en mægtig sejr. Derom blev følgende af Allahs I tale nedsendt:

(لَقَدْ نَصَرَكُمُ اللَّهُ فِي مَوَاطِنَ كَثِيرَةٍ وَيَوْمَ حُنَيْنٍ إِذْ أَعْجَبَتْكُمْ كَثْرَتُكُمْ فَلَمْ تُغْنِ عَنْكُمْ شَيْئًا وَصَافَتْ عَلَى كُمُ الْأَرْضُ بِمَا رَحُبَتْ ثُمَّ وَلَّيْتُم مُّدْبِرِينَ)

“Allah har allerede givet jer sejr på mange slagmarker, og (også) ved Hunain, da jeres store antal gjorde jer stolte, men det nyttede jer intet, og jorden blev jer trang i (al) dens vidde, og så vendte I jer om i flugt.”
(OQM. At-Taubah:25)

Muslimerne tog masser ghanimah (krigsbytte), som de talte op til toogtyve tusind kameler, fyrre tusind geder og fyrre tusind sølvgram. Et enormt antal af polyteisterne blev dræbt, og seks tusind af Hawazins børn og kvinder blev taget som krigsfanger og overført af vagter til Al-Ji'ranah-dalen.

Hvad angår de dræbte muslimer, så blev de ikke talt, men de var mange. Nogle Seerah-bøger nævner, at to muslimske stammer blev udryddet, samt at profeten ρ udførte salah over dem. Allahs Sendebud ρ efterlod ghanimah og krigsfanger i Al-Ji'ranah og belejrede At-Ta'if, hvor 'Auf ibn Malik søgte beskyttelse efter sit nederlag. Han ρ kontrollerede sin belejring over byen. Men At-Ta'if, der tilhørte Thaqif-stammen, var en velbefæstet by, og dens befolkning havde erfaring med belejningskrig og var i besiddelse af store rigdomme. Thaqif var erfarne bueskytter og begyndte at ramme muslimerne med deres pile, hvorved de dræbte en del af dem.

Det var ikke let for muslimerne at indtage fæstningerne. Derfor slog de lejr langt fra fjenden. Muslimerne opholdt sig ventende på, hvad Allah I vil gøre ved dem og deres fjende. Profeten ρ søgte hjælp fra Banu Daws for at bombardere At-Ta'if med katapulter. Banu Daws kom til Profeten fire dage senere med deres udstyr, hvorefter muslimerne førte angreb mod At-Ta'if-byen og bombarderede den med katapulten, mens de sendte vogne (som udgjorde et dække) mod byen, hvormed en del af muslimerne trængte frem og marcherede mod At-Ta'ifs bymur for at sætte ild til den. Men pludselig blev de overrasket af glødende metaller, som blev kastet ned over dem og brændte deres vogne. Muslimerne fejlede dermed i at trænge ind i fæstningen, så de begyndte at nedhugge

vindruemarkerne og brænde dem af for at tvinge Tha'qif til at kapitulere, men de nægtede hårdnakket.

De hellige måneder (al-ashhur ar-hurum) begyndte, og den første dag i Dhul-Qi'dah trådte ind. Allahs Sendebud ρ vendte tilbage fra At-Ta'if til Makkah og slog lejr ved al-Ji'ranah, hvor muslimerne havde efterladt deres ghanimah (krigsbytte) og deres sabiy (krigsfanger). 'Auf ibn Malik kom til Sendebudet på grundlag af Sendebudets løfte om, at hvis 'Auf ibn Malik kom til ham og erklærede Islam, så ville Sendebudet ρ give ham hans ejendom og familie tilbage. Herudover ville han give ham ethundrede kameler.

Malik kom og erklærede sin Islam og tog hvad Sendebudet havde lovet ham. Folk frygtede derfor at deres andel af ghanimah ville blive reduceret i tilfælde af, at Sendebudet blev ved med at give dem, der kommer til ham fra Hawazin. Så de forlangte, at ghanimah skulle deles imellem dem og insisterede på, at enhver fik sit eget krigsbytte.

De hviskede til hinanden indbyrdes omkring ghanimah, indtil deres hvisken nåede Sendebudets ρ ører. Han tog et hårstrå fra en kamel i nærheden og holdt det imellem sine to fingre, løftede det og sagde:

“O folk, ved Allah, jeg har ikke fået noget fra jeres fay (krigsbytte opnået uden kamp) ej heller dette hårstrå, undtagen khums (en femtedel), og selv khums får I tilbage, så giv alt hvad I tog tilbage, for bedrageri vil være skam, ild og vanære på Opstandelsesdagen”.

Han ρ gav ordre til, at enhver skulle tage, hvad han selv tog af det han fik som krigsbytte, således at ghanimah blev delt retfærdigt. Derefter udregnede han khums (en femtedel), lagde den til side til sig selv og fordelte resten mellem sine Sahabah. Derefter gav han ρ ud af sin khums til dem, der for få dage havde været i voldsomt fjendskab mod ham, udover deres andel. Så gav han ρ Abu Sufyan og hans søn Mu'awiyah, Al-Harith ibn Al-Harith, Al-Harith ibn Hisham, Suhail ibn 'Amr, Huwaytib ibn 'Abdul-'Uzza, Hakim ibn Huzam, Al-'Alaa ibn Al-Jariyah Al-Thaqafi, Uayna ibn Husn, Al-Aqra'a ibn Habis, Malik ibn 'Auf Al-Ansari og Safwan ibn Umayyah hundreder af kameler udover deres egne andele for at venliggøre deres følelser for Islam og muslimerne.

Han gav andre, der var mindre i status end disse, halvtreds kameler mere end deres andel. Han opfyldte for enhver af disse, al-mu'allafatu qulubuhum (dem, hvis hjerter er blevet gjort venlige), deres behov. Den dag var han ρ, i sin fordeling af rigdomme, på højdepunktet af tilgivelse og gavmildhed og i den yderste grad af skarpsindighed og politisk bevidsthed.

Men nogle muslimer opfattede ikke hans ρ visdom bag denne gavmildhed og fordeling af ghanimah. Det, som han ρ gjorde, fik al-Ansar til at snakke frem og tilbage indbyrdes omkring det, Allahs Sendebud ρ gjorde, hvorefter nogle sagde til andre: "Ved Allah, (det er fordi) Allahs Sendebud mødte sit folk (dvs. Quraish)". Dette ramte mange af dem i deres indre. Så meddelte Sa'd ibn Ubadah profeten ρ, hvad der blev sagt. Så sagde Allahs Sendebud ρ: "**Hvor står du selv i forhold til dette?**" Så sagde han: "Jeg er én af mit folk." Så sagde profeten ρ til ham: "**Saml dit folk for mig ved dette hegn.**" Sa'd samlede dem, hvorefter Allahs Sendebud ρ sagde til dem: "**O I Ansar folk, hvad er det jeg fik meddelt af jeres tale og kritik I gemmer mod mig inderst inde i jer selv. Kom jeg ikke til jer, da I var vildledte, hvorefter Allah rettede jer, og fattige, hvorefter Allah gjorde jer rige, og fjender, hvorefter Allah skabte venlighed imellem jeres hjerter?**" De svarede: "Jo, Allah og Hans Sendebud har vist deres nåde."

Så sagde han ρ: "**Vil I ikke besvare mig O I Ansar folk?**" Så sagde de: "Hvad skal vi besvare dig med O Allahs Sendebud; Allah og Hans Sendebud har vist deres nåde."

Så sagde han ρ: "**Ved Allah, hvis I ønskede det, så ville I besvare, og så ville I dermed tale sandt og blive anerkendt: (I ville sige) Du kom til os, efter at du var blevet afvist, og vi troede på dig, og du blev svigtet, hvorefter vi støttede dig; og (du kom til os) udvist, hvorefter vi gav dig husly; og i nød, hvorefter hjalp vi dig.**

Fik I det dårligt i jeres indre, O I al-Ansar folk, grundet noget råddent fra det jordiske liv, som jeg ønskede at gøre nogle folks hjerter venligt med, for at de bliver muslimer, mens jeg overlod jer til jeres (stærke) Iman.

Er I ikke, O Ansar folk, tilfredse med, at folk går med geder og kameler, mens I vender tilbage med Allahs Sendebud til jeres telte? Ved Den, i Hvis hånd Muhammads sjæl ligger, hvis hijrah (udvandringen fra Makkah til Madinah) ikke havde fundet sted, så ville jeg være en mand fra al-Ansar, og selv hvis folk gik en vej og al-Ansar gik i en anden vej, så ville jeg følge Ansars vej. O Allah, vær barmhjertig ved al-Ansar, al-Ansars børn og al-Ansars børnebørn.”

Så snart han ρ blev færdig med at tale begyndte al-Ansar at græde til en sådan grad, at deres skæg blev våde. De sagde: Vi er tilfredse med Allahs Sendebud ρ som vores andel og lykke, derefter vendte de tilbage til deres telte. Senere vandrede Allahs Sendebudρ, sammen med hæren, ud af al-Ji'ranah til Makkah, iført ihram for at udføre 'umrah. Da han havde færdiggjort sin 'Umrah, udpegede han 'Utaib ibn Usayd som guvernør over Makkah, og han udpegede Mu'adh ibn Jabal til at blive der og kultivere folk og lære dem Islam. Han ρ vendte tilbage til Madinah med al-Ansar og al-Muhajireen.

Tabuk-Slaget

Allahs Sendebud ρ fik meddelt en nyhed fra de romerske lande, om at de forberedte en hær for at angribe den nordlige del af den arabiske halvø så hårdt, at folk ville glemme muslimernes imponerende og taktiske tilbagetrækning ved Mu'tah. Han ρ besluttede at modstå denne styrke selv og forberedte en plan for at tilintetgøre denne styrke og udslette enhver ambition, romernes ledere måtte have om at invadere eller plyndre muslimerne. Det var i slutningen af sommeren, heden var stærk, og der var tørke. Afstanden fra Madinah til Sham-landene er lang og hård, hvilket kræver udholdenhed af de rejsende. Da forholdene var således, måtte han ρ gøre folk klar over dette og ikke skjule det for dem.

Han måtte åbent gøre dem bevidste om, at han havde besluttet sig for at gå mod romerne for at bekæmpe dem, hvilket var modsat de planer, han ρ havde lagt i sine forrige slag, hvor han plejede at skjule sin plan og den retning, han bevægede sig i. I mange tilfælde plejede han at dirrigere sin hær i en anden retning end den, han sigtede mod for at vildføre fjenden, således at nyheden om hans bevægelse ikke ville blive afsløret. Denne gang erklærede han, fra den første dag, at han ville bekæmpe romerne ved deres landegrænser. Derfor sendte han bud til alle stammerne, hvori han beordrede dem til at forberede sig for således at forberede den allerstørste hær han kunne. Han sendte bud efter de rigeste blandt muslimerne og beordrede dem til at give ud af det, Allah I havde givet dem af Sin gavmildhed for at kunne samle en hær med rigeligt antal og udstyr. Han ρ gik i gang med at opmuntre muslimerne til at tilslutte sig denne hær.

Muslimerne besvarede kaldet på forskellig vis. Dem, der havde omfavnet Islam med hjerter fulde af retledning og lys modtog hurtigt

og stærkt motiverede Sendebudets kald, heriblandt var fattige, der ikke engang havde et ridedyr. Der var også rige, som lagde deres ejendom frem med egne hænder og gav dem ud for Allahs skyld med tilfredshed og tryghed og ofrede sig selv med ønsket om at opnå martyrium for Allahs skyld. Men dem, der indtrådte Allahs deen via fristelse og frygt; fristelser i form af krigens ghanimah (krigsbytte) og frygt for muslimernes styrke, opførte sig tungt, søgte efter undskyldninger og begyndte at hviske til hinanden indbyrdes, hånende Sendebudets ρ invitation til dem om at drage ud til dette fjerne slag i den brændende hede. De begyndte at sige til hinanden: I skal ikke tage til kamp under heden. Så blev Allahs tale nedsendt:

(وَقَالُوا لَا تَنْفِرُوا فِي الْحَرِّ قُلْ نَارُ جَهَنَّمَ أَشَدُّ حَرًّا لَوْ كَانُوا يَفْقَهُونَ # فَلْيَضْحَكُوا قَلِيلًا وَلْيَبْكِوْا كَثِيرًا جَزَاءً بِمَا كَانُوا يَكْسِبُونَ)

“...Og de sagde: I skal ikke tage til kamp under heden, sig: helvedets ild er hedere, hvis de forstår. Så lad dem le lidt og græde meget som en straf for det, de foretog sig.” (OQM. At-Tawbah:81-82)

Allahs Sendebud ρ sagde til Al-Jadd ibn Qays fra Banu Salamah stammen:

“O du Jadd, har du mulighed for at bekæmpe de gule folk (dvs. romerne) i år?”

Så sagde han: ”O Allahs Sendebud, du må hellere fritage mig for det og ikke udsætte mig for prøve, der vil få mig på afspor, ved Allah, mit folk kender ikke til nogen, der er mere tiltrukket af kvinder end mig, derfor er jeg bange for, at jeg ikke vil være tålmodig, når jeg få øje på kvinderne af de gule folk.”

Dér vendte Allahs Sendebud ansigtet væk fra ham og følgende vers blev nedsendt om ham:

(وَمِنْهُمْ مَنْ يَقُولُ ائْذَنْ لِي وَلَا تَنْفِيْ اِلَّا فِي الْفِتْنَةِ سَقَطُوا وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيْطَةٌ بِالْكَافِرِيْنَ)

“Iblandt dem er der dem, der siger til dig: Fritag mig og udsæt mig ikke for prøve, der får mig på afspor; Sandelig, de er kommet ind i en prøvelse. Og helvedet omgiver visselig kuffar.” (OQM. At-Taubah:49)

Hyklerne standsede ikke ved at afholde sig fra at drage ud til kamp men begyndte at opfordre folk til at afholde sig fra kamp. Så besluttede Sendebudet ρ at slå hårdt ned på dem. Han ρ fik at vide, at der var nogle folk, der samlede sig i jøden Suwaylims hjem og passificerede folk og såede svigt og tilbageholdenhed fra kamp i deres sjæle. Så sendte han ρ Talhah ibn 'Ubaydullah til dem med nogle Sahabah under hans kommando, som brændte Suwaylims hus. En af de flygtende sprang ud fra huset og brækkede sit ben, mens andre undslap flammerne og flygtede.

Dette var en lærestreg, hvorefter ingen turde begå den samme handling. Den beslutsomhed og hårdhed, som Sendebudet ρ udviste havde en betydningsfuld effekt i at udstyre hæren, til sådan en grad, at en mægtig hær, hvis antal nåede op på tredivetusind muslimer, blev samlet. Denne hær blev kaldt for "al-'Usrah" (krise-hæren), grundet de enorme udgifter, som udstyrelsen af hæren krævede, og fordi den blev pålagt at møde en enorm fjende i den værste hede, samt at gennemgå en kamp fjernt fra Madinah.

Hæren blev samlet, og mens Sendebudet ρ var på vej tilbage fra sin organisering af Madinahs affærer, ledte Abu Bakr folk under salah (bøn) i hans ρ fravær. Han ρ udpegede Muhammad ibn Maslamah som sin stedfortræder (guvernør) over Madinah og udpegede 'Ali ibn Abi Talib som sin stedfortræder over sin familie og beordrede ham til at tage sig af dem. Ydermere udstedte han ρ de ordrer, han ρ besluttede sig for og organiserede, hvad han ønskede. Derefter vendte han ρ tilbage til hæren og overtog dens ledelse, hvorefter han gav ordre til, at hæren skulle bevæge sig og opstillede hæren foran Madinah. Kvinder klatrede op på husenes tage for at se denne mægtige styrke af mujahideen.

Hæren bevægede sig gennem ørkenen mod ash-Sham, uden bekymring for varme, tørst og sult, for Allahs skyld. Synet af hærens styrke og mod, da den bevægede sig i retning mod fjendens land med titusind

ryttere i spidsen, indgød mod i nogle sjæle, der havde holdt sig tilbage fra at tilslutte sig til hæren, så de fulgte efter den - og sluttede sig til den.

Hæren drog af sted med Tabuk som mål, hvor romernes hær havde slået lejr og forberedte sig på at invadere muslimerne. Da de fik meddelt nyheden om muslimerne hær, dens styrke og høje antal samt genkaldte muslimerne krigsførelse i Mu'tah, og hvordan deres modighed var, trods det, at hæren dengang ikke havde dette enorme antal og disse effektive våben, blev de skrækslagne. Og det gav dem kuldegysninger, at Sendebudet ρ selv ledte hæren. Romerne foretrak derfor at trække deres hær tilbage inden for Sham-landene for at beskytte sig bag deres fæstninger. De forlod Tabuk og alle Sham-landenes ørkengrænser. De var forfærdede og trak sig dybt tilbage til det indre af landene. Da Sendebudet ρ fik nyheden om romernes tilbagetrækning at vide og fik meddelt, at de var blevet ramt af skræk, drog han videre indtil han nåede Tabuk, besatte – og slog lejr i denne.

Han ρ valgte ikke at forfølge romerne inden for Sham-landene på dette tidspunkt. Han opholdt sig i Tabuk næsten en måned, hvorunder han konfronterede dem, der ønskede at udfordre - eller modstå ham blandt regionens folk. Han ρ sendte brev til stammernes ledere og lederne af de områder, der var loyale overfor romerne. Han ρ sendte brev til Yuhanna ibn Ru'mah, lederen af Aylah-området, Jarba'a- og Adhrah-folket, om at bøje sig - ellers ville han invadere dem. De accepterede at bøje sig, fremlagde lydighed, sluttede fred med Sendebudet ρ og gav ham jizyah.

Derefter vendte han ρ tilbage til Madinah, hvor han fandt ud af, at hyklerne havde udnyttet hans fravær fra Madinah til at sprede deres løgne og grundfæste deres styrke for at stikke muslimerne i ryggen. Nogle af dem byggede en moské i nærheden af Thu Awan, en by ca. en times rejse fra Madinah.

I denne moské plejede nogle hyklere at søge ly og forsøge at forvrænge Allahs ord fra deres rigtige mening, samt at skabe splid blandt mu'mineen på en skadelig og hedensk måde. Denne gruppe, der byggede moskéen, bad før Tabuk-slaget Sendebudet ρ om at bede i den, hvor han dengang udskød det til han vendte tilbage. Efter at han ρ vendte tilbage og opdagede hyklernes handlinger og fik åbenbaring omkring moskéen og den virkelige hensigt bag etableringen af den, gav

han ρ ordre til at brænde moskéen og førte en hård kurs mod hyklerne. Dette statuerede et eksempel, der forfærdede hyklerne i en sådan grad, at de blev passificeret og ikke igen turde forfalde til et sådan foretagende.

Med Tabuk-missionen blev muslimernes autoritet over den arabiske halvø sikret og Allahs ord spredt over hele landet, Sendebudet ρ sikrede sin dominans, og der var ikke længere nogen til at udfordre den.

Arabernes stammer sendte delegationer i massevis til Sendebudet ρ, sværgende troskab og lydighed og erklærende Islam.

Statens hersken over Den Arabiske Halvø

Angrebet på og overtagelsen af Tabuk gjorde det muligt for Profeten μ at sikre statens grænser, hvilket gjorde, at fjenderne tog staten seriøst. Dette udgør også et eksempel for alle hans μ efterfølgere at imitere for at bære Islams budskab til verden.

Så snart Allahs Sendebud μ vendte tilbage fra Tabuk, kom hele den sydlige del af halvøen, folk fra Yemen, Hadramaut og Oman, og erklærede deres Islam for ham μ . De underkastede sig den Islamiske Stats styre og autoritet.

I det niende år efter Hijrah strømmede udsendinge til Sendebudet μ for at erklære Islam for dem selv og deres folk. Dette markerede den Islamiske Stats totale dominans over Den Arabiske Halvø. Den eneste tilbageværende interne trussel var polyteisterne, som havde fået lov til at fortsætte med at tilbede deres idoler og udføre pilgrimsrejser til Allahs hellige hus, som følge af den aftale Sendebudet μ havde indgået med dem. Aftalen fastslog, at folk ikke måtte forbydes at besøge det hellige hus (Ka'bah), ej heller måtte de udsættes for skade i de hellige måneder.

Denne tilstand måtte dog ikke vare ved, for hvordan kunne det hellige hus udgøre et samlingssted for folk af forskellige trosretninger, den ene i modstrid med den anden? Hvordan ville det være muligt for to modstridende overbevisninger at finde sammen om Allahs hus, når den ene af disse overbevisninger havde ført til ødelæggelsen af den andens idoler? Og hvordan kunne tilhængerne af den modstridende tro blive overladt til deres egne anordninger, når resten af samfundet havde underkastet sig den Islamiske Stats autoritet og Allahs I enhed? Polyteismen var tydeligvis blevet en anakronisme og en fare for samfundets enhed og måtte derfor udryddes. Angående polyteisterne så åbenbarede Allah I Surat at-Taubah til Sendebudet μ efter angrebet på

Tabuk og mens Abu Bakr ledte Hajj. Allahs Sendebud ρ hidkaldte 'Ali ibn Abi Talib og bad ham slutte sig til Abu Bakr i Makkah, hvor han så skulle tale til folk med den nye åbenbaring. 'Ali tog så dertil, og med Abu Hurayrah ved hans side rejste han sig reciterede fra Qur'an:

(بَرَاءَةٌ مِنَ اللَّهِ وَرَسُولِهِ إِلَى الَّذِينَ عَاهَدْتُمْ مِنَ الْمُشْرِكِينَ)

"Fritagelse (fra alle forpligtelser er erklæret) fra Allahog Hans sendebud til dem af mushrikeen med hvem, I har indgået en pagt."
(OQM. At-Taubah:1)

Indtil han nåede til, hvor Allah I siger:

(وَقَاتِلُوا الْمُشْرِكِينَ كَافَّةً كَمَا يُقَاتِلُونَكُمْ كَافَّةً وَاعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ مَعَ الْمُتَّقِينَ)

"Og kæmp mod alle mushrikeen, som de kæmper mod jer alle, og vid at Allah er med dem der har taqwa" (OQM. At-Taubah:36)

Da 'Ali var færdig med at recitere disse vers, holdt han inde i et øjeblik og råbte så: **"O folk, sandelig, ingen kafir (vantrø) vil indtræde paradiset, ingen mushrik (polyteist) udføre hajj efter dette år, og ingen skal gå om Huset (Ka'bah) nøgen. Efter dette er der ingen pagt, undtagen for den, der har en aftale med Allahs Sendebud ρ gældende i en specifik periode."** 'Ali erklærede disse fire ordre og gav så folk fire måneder til at vende tilbage til deres hjem. Aldrig siden det år har en polyteist været på pilgrimsrejse, ligesom ingen nogensinde efter dette har gået om det hellige hus nøgen.

Allahs ophøjede ord omsluttede nu hele Den Arabiske Halvø gennem den nyligt etablerede islamiske stat, som var, og forblev, baseret på den islamiske 'aqidah åbenbaret af Skaberen, Allah I. Med åbenbaringen af Surah Bara'ah (Taubah), den sidste surah, var afskaffelsen af polyteismen på Den Arabiske Halvø og funderingen og etableringen af den Islamiske Stat fuldkommengjort. Alle tanker i modstrid med Islam var udslettet, og alle andre autoriteter end den Islamiske Stat var tilintetgjort. Det solide grundlag for at bære Islams budskab til resten af menneskeheden var lagt.

Den Islamiske Stats struktur

Allahs Sendebud ρ regerede over både muslimer og ikke muslimer, og han organiserede deres affærer fra den første dag, han satte sine fødder i Madinah. Da den Islamiske Stat var grundlagt, satte han ρ i gang med at forme et islamisk samfund, hvori folkets velfærd blev realiseret komplet. I sin funktion som statsmand underskrev han ρ aftaler med jøderne, med Banu Dhamrah og med Banu Madlaj. Han indgik senere aftaler med Quraish og Aylah-folket, al-Jarba' og Uzrah. Han ρ gav også sit samtykke til, at ingen ville blive forhindret i at udføre pilgrimsrejse, og ingen skulle frygte noget i de hellige måneder. Som fører af hæren planlagde og udførte Sendebudet ρ mange militære missioner og kampagner. Han sendte Hamzah ibn 'Abd ul-Muttalib, Muhammad ibn 'Ubaydah ibn al-Harith og Sa'd ibn Abi Waqqas i angreb mod Quraish. Han ρ sendte Zayd ibn Harithah, Ja'far ibn Abi Talib og 'Abdullah ibn Ruwahah med autoritet til at kæmpe mod romerne, ligesom han gjorde med Khalid ibn al-Walid, da han sendte ham for at lede kampen mod Dumat al-Jandal. Han ρ ledte selv hæren i talrige aktioner, hvor voldsomme slag blev udkæmpet.

Desuden udpegede Sendebudet ρ en wali (guvernør) i hver provins og en 'amil (underguvernør) i hvert område. Han ρ udpegede for eksempel 'Utab ibn Usayd som wali i Makkah kort efter dets åbning, og da Badhan ibn Sasan omfavne Islam, blev han udpeget som wali over Yemen. Mu'adh ibn Jabal al-Khazraji blev udpeget som wali over al-Janad, og Khalid ibn Sa'id ibn al-'As blev udnævnt til 'amil over San'a. Allahs Sendebud ρ udnævnte også Zayd ibn Lubaid ibn Tha'labah al-Ansari som wali af Hadramaut, Abu Musa al-Ash'ari som wali af Zabeed og Aden og 'Amr ibn al-'Ass som wali af Oman. På

hjemmefronten blev Abu Dujanah udpeget som 'amil i Madinah. Allahs Sendebud ρ udvalgte dem, der var bedst egnede til den givne stilling. Dem der kunne fylde hjerterne med Iman hos dem de, regerede. Han ρ spurgte dem om de metoder, de ville iværksætte, når de styrede. Det er blevet berettet, at Allahs Sendebud ρ spurgte Mu'adh ibn Jabal al-Khazraji, før han sendte ham til Yemen: **"Hvad vil du styre med?"** Som svar sagde han: **"Med Allahs bog."** Han ρ sagde: **"Og hvis du ikke finder (dommen) der?"** Han sagde: **"Så vil jeg styre med Allahs Sendebuds Sunnah"** Så sagde han ρ: **"Og hvis du ikke finder (dommen) der?"** Mu'adh svarede: **"Så vil jeg udøve min egen ijthad."** Til dette sagde Allahs Sendebud ρ **"Priset være Allah for at have ledt Allahs Sendebuds sendebud til det, som Allah og Hans Sendebud elsker."** Det er også blevet berettet, at Allahs Sendebud ρ, da han udnævnte Abban ibn Sa'id til wali af Bahrain, sagde: **"vær god og gavmild mod 'Abd Qays folket."**

Sendebudet ρ udnævnte de mest eksemplariske muslimer som guvernører. I de fleste tilfælde pålagde han wali'erne ρ indsamlingen af finanser, og han beordrede dem at bringe gode nyheder til folk og kultivere dem med Qur'an og give dem forståelse af Deen. Han ρ gav wali'en besked på at være mild og imødekommende over for folk, når det gjaldt sandheden og hård og urokkelig, når det kom til enhver uretfærdighed eller elendighed. De blev formanet at forbyde folk at referere til stammerne og klanerne, hvis der var uenigheder mellem dem, således at deres eneste reference var Allah I.

Sendebudet ρ instruerede sine guvernører i at tage en femtedel af krigsbyttet, at indsamle hvad der var blevet foreskrevet muslimerne af sadaqah og at meddele de jøder og kristne, der villigt havde omfavnet Islam, at de nu var troende, der nød de samme rettigheder og var underlagt de samme forpligtelser som enhver anden muslim. Wali'en blev beordret at forhindre enhver form for overgreb mod kristne og jøder. Allahs Sendebud ρ sagde til Mu'adh, før han sendte ham til Yemen: **"Du vil komme til folk, der er Bogens Folk. Lad din første opgave være at invitere dem til at tilbede Allah. Hvis de laver Iman på Allah, så meddel dem, at Han har pålagt dem Zakah, som tages fra de rige blandt dem og gives til de nødlidende. Hvis de adlyder, så tag da fra dem og varetag deres penge, og frygt**

Allah og den undertryktes (anklagende) bøn, for der er intet slør mellem den og Allah.”

Allahs Sendebud ρ plejede at sende 'Abdullah ibn Ruwahah til Khaybar-jøderne for at beskatte deres afgrøder og frugter og indsamle deres afgifter. De klagede til Profeten ρ over 'Abdullah ibn Ruwahahs vurdering, og de forsøgte engang at bestikke ham ved at tilbyde ham nogle af deres kvinders smykker, ”dette er til dig, så vær os mild i din opkrævning”, sagde de. 'Abdullah svarede: **”Åh jødiske folk! I er for mig de mest forhadte af Allahs skabninger. Dette får mig dog ikke til at behandle jer uretfærdigt. Det I har tilbudt mig som bestikkelse er forbudt, og det tager vi ikke imod.”** De kommenterede: ”Med dette blev Himlene og Jorden opført.”

Allahs Sendebud ρ fulgte op på guvernørerne og de administrativt ansvarlige og overvågede deres arbejde. Han ρ lyttede til rapporter om dem. Han fjernede al-'Ala ibn al-Hadrami, 'amil af Bahrain, fordi en delegation fra 'Abd Qays klagede over ham. Han ρ tjekkede administratorernes indsamlinger og vurderede deres indkomster og udgifter. I et bestemt tilfælde, udpegede han ρ en mand til at indsamle Zakah, og da manden vendte tilbage, sagde han: ”Dette er til dig, og dette er blevet givet til mig som en gave.” Da Sendebudet ρ hørte dette sagde han: **”Hvad er der med den mand? Vi udpeger ham til at arbejde på det, Allah har betroet os, og så siger han, dette er til dig, og dette er en gave til mig! Kan han ikke sidde i sin fars og mors hus og se om han får nogen gaver? Hvis vi udpeger nogen til at udføre et arbejde og betaler ham for det, så vil alt, hvad han tager ved siden af, være uretmæssigt.”**

Sendebudet ρ udpegede dommere til at afgøre folks uenigheder. Han ρ udpegede 'Ali som dommer i Yemen og 'Abdullah ibn Nawfal som dommer i Madinah. Han udnævnte også Mu'adh ibn Jabal og Abu Musa al-Ash'ari som dommere, også i Yemen. Han ρ forhørte sig hos dem: **”Hvad vil I dømme ifølge?”** De svarede: **”Hvis ikke vi finder dommen i Bogen eller i Sunnah, vil vi udføre Qiyas og handle efter det, der er tættest på sandheden.”** Profeten ρ godkendte denne metode. Profeten ρ nøjedes dog ikke med blot at udpege dommere. Han etablerede tribunaler (madhalim), der beskæftigede sig med klager i forbindelse med dommere og guvernører. Han ρ udpegede Rashid ibn

'Abdullah som Amir for retsvæsnet og klage-tribunalerne og med beføjelser til at kontrollere og have opsyn med sagerne bragt for disse tribunaler.

Allahs Sendebud ρ organiserede alle aspekter af folks affærer. Han udpegede registratorer, som fungerede som ledere af statens departementer. 'Ali ibn Abi Talib var traktatskribent, al-Harith ibn 'Auf var ansvarlig for Sendebudets segl, Mu'ayeb ibn Abi Fatimah var sekretær i forbindelse med krigsbytte, Hudhayfah ibn Al-Yaman havde ansvaret for taksering og opkrævning af afgrøder og frugter over hele Hijaz, Zubayr ibn al-'Awwam var sekretær i forbindelse med sadaqah, al-Mughira ibn Shu'bah var pålagt opgaven at nedskrive alle lån, aftaler og transaktioner, og Sharkhabeel ibn Hasanah var ansat som skribent af alle breve, som blev sendt til diverse konger. Profeten ρ udpegede en sekretær eller direktør for hvert departement uanset antallet af departementer. I disse sager rådførte han ρ sig i vid udstrækning med sine sahabah, især dem der udviste en høj grad af forståelse og dyb tænkning, og som besad stor hengivenhed til Islam. Der var syv sådanne sahabah fra Ansar og syv fra Muhajireen. Nogle af disse var Hamzah, Abu Bakr, Ja'far, 'Umar, 'Ali, ibn Mas'ud, Salman, 'Ammar, Hudhayfah, Abu Dharr, al-Miqdad og Bilal. Han ρ rådførte sig også med andre, men de ovennævnte sahabah, var dem, han rådførte sig mest med. I alt udgjorde de Majlis al-Ummah (Ummah-rådet).

Allahs Sendebud ρ pålagde muslimer og ikke-muslimer skatter på jord og visse ejendomme, frugt og kreaturer. Disse bestod af Zakah, 'Ushr (en tiendedel af bestemte afgrøder), Fay (krigsbytte opnået uden kamp), Kharaj (jordskat) og Jizyah (betales af ikke-muslimske borgere i staten). Anfal og krigsbytte tilhørte statskassen. Zakah blev fordelt blandt de otte kategorier af mennesker, som er berettiget til det gennem Qur'an, og ingen andre. Zakah blev aldrig drænet for at dække statslige udgifter, da disse blev dækket af Fay, Kharaj, Jizyah og krigsbytte. Disse var tilstrækkelige til at dække statens udgifter og finansiere krige. Staten var aldrig i pengeød.

Dette er hvordan Allahs Sendebud ρ grundlagde den Islamiske Stats system og struktur. Han etablerede selv alt dette og fuldendte det i hans levetid ρ. Han var statsoverhoved, han havde assistenter, guvernører, dommere, en hær, sekretærer og et Shura-råd. Denne struktur skal følges og adopteres, når den Islamiske Stat implementeres. Oplysninger

angående alle disse detaljer i den Islamiske Stats struktur er blevet overleveret fra generation til generation gennem Tawatur (absolut bekræftet beretning eller vidnesbyrd). Allahs Sendebud ρ besad posten som statsoverhoved fra den allerførste dag, da han ρ ankom til Madinah og indtil hans død ρ. Abu Bakr og 'Umar var hans to assistenter. Sahabah var, efter hans død, enige om forpligtelsen i at udpege en Khalifah til at efterfølge ham som statens overhoved, og ikke som profet, for han ρ var sandelig profeternes segl.

Således etablerede han ρ et komplet styresystem i løbet af hans levetid. Han ρ efterlod den styreform og den statslige struktur, som er kendt af og øjensynlig for enhver.

Jødernes holdning til den Islamiske Stat

Jøderne var ikke nogen alvorlig udfordring for Sendebuddet ρ. Anderledes forholdt det sig med araberne, hvoraf især Quraish udgjorde en markant udfordring. Derfor indgik Sendebuddet ρ aftaler med jøderne, som indebar, at de skulle underkaste sig hans autoritet og forpligte sig til at afholde sig fra enhver støtte til hans fjender. Men da jøderne så, at den Islamiske Stat blev stærkere, og at muslimernes autoritet ekspanderede, begyndte de at bagvaske og sprede propaganda mod muslimerne.

Da muslimerne vandt slaget ved Badr, begyndte jøderne at føle sig truet. De begyndte derfor at føre propaganda imod muslimerne og lave sammensværgelser imod Sendebuddet ρ. Nyheden om jødernes planer nåede imidlertid Sendebuddets og muslimernes ører. Dette medførte at muslimerne og jøderne fik et hadefuldt og mistroisk forhold til hinanden, hvorfor begge parter blot ventede på det rette øjeblik for et angreb på modparten.

Jødernes arrogance voksede til sådan en grad, at Abu 'Afaq fra Banu 'Umar ibn Auf, en af de jødiske stammer, reciterede vanærende digte om Muhammad ρ og muslimerne. Asma' bint Marwan begyndte at vanære Islam, fornærme Profeten ρ og opildne folk imod ham. En anden jøde, Ka'b ibn al-Ashraf, vanærede muslimske kvinder og tog endda til Mekka for at recitere propagandadigte og skabe fjendtlig stemning imod Muhammad ρ.

Disse begivenheder blev for meget for muslimerne, hvilket førte til, at ovennævnte jøder blev dræbt, som et eksempel for deres ligesindede. Trods deres frygt forøgede jøderne dog deres fornærmelser. Derfor advarede Sendebuddet ρ dem om konsekvenserne, hvis ikke de afholdt sig fra at fornærme og skade muslimerne. Han bad dem også om at

overholde fredsaftalen, hvis de ville undgå at blive udsat for det samme som Quraish. Jøderne tog imidlertid ikke Profetens trussel alvorligt og svarede ham med dette: ”O Muhammad! Du lader til at tro, at vi er (som) dit folk. Lad ikke dig narre af, at du mødte et folk (dvs. Quraish), der ingen viden har om krig, hvorfor besejrede du dem. Ved Allah, hvis vi bekriger dig, så vil du finde ud af, at vi er de rigtige mænd!”. Profeten ρ stod nu uden nogen anden mulighed end at bekæmpe dem. Muslimerne drog derfor af sted og belejrede Bani Qainuqa’ i deres eget område i femten dage i træk. Muslimerne forhindrede jøderne i at komme ud af deres fæstninger og forhindrede ligeledes enhver i at bringe dem forsyninger udefra.

Det endte med, at jøderne ikke havde andre alternativer end at bøje sig for Muhammads ρ autoritet og underkaste sig hans dom. Han ρ tillod dem derpå at forlade Madinah. Jøderne forlod deres eget område og slog sig ned i Wadi al-Qura i et stykke tid. Senere tog de alt, hvad kunne få med sig og drog mod nord, indtil de nåede frem til Adhra’at ved al-Sham’s grænse (nuværende Syrien). Fordrivelsen af Bani Qainuqa (som udgjorde ryggraden af de jødiske stammer) svækkede jødernes styrke på den Arabiske Halvø, og fik de resterende jøder til at underkaste sig muslimernes autoritet, idet de frygtede at lide samme skæbne.

Da jøderne genvandt deres styrke, vendte de tilbage til deres gamle vaner. Muslimerne blev besejret i Uhud-slaget, hvilket genopblussede jødernes had. De begyndte at lægge planer imod Sendebuddet og besluttede sig til sidst for at myrde ham ρ. Profeten ρ fornemmede deres sande intentioner, og besluttede sig for at lokke dem til at røbe deres plan. Derfor gik han ρ over til Banu Nadir sammen med ti af de mest fremtrædende muslimer, heriblandt Abu Bakr, ‘Umar og ‘Ali. Jøderne udtrykte falsk glæde og velvilje over Profetens ρ besøg.

Under besøget lagde han ρ mærke til jødernes mistænksomme opførsel. Han ρ var opmærksom på, at en af jøderne bevægede listede sig ud af hans ρ synsvinkel. Samtidig indtrådte en anden jøde huset, som profeten var på besøg i, ad en dør, han ρ sad med ryggen til. Da han ρ fornemmede, at der var forræderi under opsejling, rejste han ρ sig op og bad sine Sahabah om at vente, indtil han ρ vendte tilbage. Derefter forlod han stedet. Jøderne blev forvirrede af Profetens ρ handling og fornemmede, at de snart ville blive afsløret. De begyndte derfor at flegle

for muslimerne for at opnå deres velvilje. Sendebuddets Sahabah ventede på ham ρ, men besluttede sig efter et stykke for at gå efter ham. Da de fik at vide, at nogen havde set ham gå ind i Madinah-moskèen, tog de derover. Efter at de var nået over til Profeten ρ, fortalte han dem om sine mistanker mod jøderne. Det endte med, at han sendte Muhammad ibn Maslamah til Bani al-Nadir med en besked om, at de skulle forlade landet. Han ρ gav dem en ti dages frist, hvorefter han belejrede dem og drev dem ud. Nogle af dem tog til Khaybar-stammen, mens andre rejste til Adhra'at i al-Sham-regionen.

Dermed blev Madinah rensat for jødernes ondsindede planer og handlinger. Der var kun én jødisk stamme tilbage i Madinah efter disse uroligheder, og det var Bani Quraidhah. De brød ikke aftalen med muslimerne, og netop derfor gjorde Profeten dem ikke noget. Bani Quraidhah viste venlighed overfor muslimerne, fordi de havde overværet hvad Bani Qainuqa'a og Bani al-Nadhir var blevet udsat for. Bani Quraidhah frygtede muslimernes styrke og holdt derfor lav profil. Det varede dog kun indtil de så al-Ahzab (Quraish og deres allierede blandt de arabiske stammer) og fik chancen for at alliere sig med dem.

Da al-Ahzab marcherede frem mod Madinah for at udrydde muslimerne, lyttede Bani Quraidhah til Huya' ibn al-Akhtab og brød deres aftale med muslimerne. De begyndte at forberede sig på at angribe muslimerne indefra. Endnu engang viste jøderne en voldsom forræderiskhed mod muslimerne ved at bryde fredsaftalen. Efter de allieredes (al-Ahzab) tilbagetrækning fra Madinah belejrede Profeten ρ Bani Quraidhah i femogtyve døgn. Under belejringen var jøderne under stort pres, og ingen af dem turde forlade fæstningen.

Da Bani Quraidhah indså at deres fæstning ikke ville beskytte dem meget længere, sendte de besked til Sendebuddet ρ, om at han skulle sende Abu Lubabah ind til dem, så de kunne rådslå sig med ham.

Abu Lubabah var fra Aws stammen, som i jahiliyyah (tiden før Islam) var allieret med Bani Quraidhah. Da de så ham komme, rejste mændene sig i respekt for ham. Kvinderne og børnene begyndte at græde, så han fik medlidenhed med dem. De spurgte ham, om han mente, at de skulle bøje sig for Muhammads dom. Han svarede: ”ja!”, og pegede med sin hånd mod sin hals for at indikere at dommen var drab. Da Abu Lubabah forlod Bani Quraidhah, fremlagde Ka'b ibn Asad nogle tilbud

for dem, som de afviste. Så sagde Ka'b til dem: "I har ikke andre muligheder end at bøje jer for Muhammads dom." Derefter sendte Bani Quraidhah en besked til Muhammad ρ, hvori de tilbød at udvandre til Adhra'at og efterlade deres ejendomme. Muhammad ρ afviste tilbuddet og insisterede på, at de underkastede sig hans dom. Bani Quraidhah bad al-Aws stammen om at mægle fred for dem med Muhammad. Da al-Aws kom til Sendebuddet ρ med dette forslag sagde han ρ: **"O Aws, bliver I tilfreds med, at én blandt jer dømmer dem?"** De sagde: ja. Derefter sagde Sendebuddet ρ: **"Fortæl dem, at de skal vælge den, som de ønsker"**.

Jøderne valgte Sa'd ibn Mu'adh.

Sa'd tog et løfte fra begge parter om, at de ville rette sig efter – og acceptere hans dom. Da de (muslimerne og jøderne) gav ham deres løfte, beordrede han Bani Quraidhah til at komme ud af deres fæstning. Han bad dem (jøderne) derefter om at nedlægge våbnene, og Bani Quraidhah rettede sig efter hans afgørelse. Sa'd proklamerede dernæst denne dom: Alle kampdytige mænd skulle dræbes og deres ejendomme skulle fordeles. Kvinderne og børnene skulle tages som tjenerne.

Da Sendebuddet ρ hørte denne dom sagde han, **"Ved Ham, i hvis hånd Muhammads sjæl ligger, Allah og muslimerne anerkender din dom, og jeg vil eksekvere den."**

Derefter gik Sendebuddet ρ til Madinahs marked og beordrede folk til at grave nogle grave. Da Sahabah blev færdige med det, hentede de jøderne i flokke. De huggede derefter deres hoveder af og be gravede dem. Profeten ρ delte Bani Quraidhahs ejendom, kvinder og børn imellem muslimerne. Desuden tog han ρ al-Khums (en femtedel til sig selv) og beholdte en del af krigsbyttet, som han sendte med Sa'd ibn Zaid al-Ansari til Najd for at købe heste og våben, for således at forøge muslimernes militære styrke.

Dermed tilintetgjorde han ρ Bani Quraidhah, men der var stadigvæk en jødisk stamme på den Arabiske Halvø. Tilbage var Khaybar, som var den stærkeste af de jødiske stammer. Khaybar ingen fredsaftale med Sendebuddet ρ. Desuden tog de del i en sammensværgelse sammen med Quraish mod Sendebuddet ρ før indgåelsen af Hudaibayah-

aftalen. Khaybars blotte tilstedeværelse udgjorde en trussel mod den Islamiske Stat.

Lige så snart Sendebuddet ρ gennemførte Hudaibiyah-aftalen (med Quraish), forberedte han sig på at erobre Khaybar og beordrede folk til at gøre det samme. Et tusind og sekshundrede muslimer, heraf hundrede ryttere, alle med fuld tillid til Allahs sejr, drog af sted for at kæmpe. De kom til Khaybar og stod foran deres fæstninger med fuldt udstyr og var parate til at storme dem. Bag fæstningerne drøftede jøderne situationen indbyrdes. Salam ibn Ashkam anbefalede jøderne at beskytte deres ejendomme og familier i fæstningerne al-Watih og al-Salalem og opbevare deres ammunition i Na'em fæstningen. De jødiske krigere forskansede sig i Nuta't fæstningen, mens Salam ibn Ashkam opmuntrede og motiverede dem.

Muslimerne og jøderne stødte sammen omkring Nuta't fæstningen i et hårdt slag. Kampen var meget hård og halvtreds muslimer blev såret. Jødernes leder, Salam ibn Mashkam, døde og kommandoen blev overdraget til al-Hareth ibn Abi Zeinab. Han ledte jøderne ud af Na'em fæstningen og bekæmpede muslimerne, men Banu al-Khazraj tvang ham til at vende tilbage til fæstningen.

Muslimerne intensiverede deres belejring af Khaybars fæstninger, men jøderne modstod med al deres styrke. Slaget varede i flere dage, og det fik Sendebuddet ρ til at sende Abu Bakr τ derover, for at han skulle erobre Na'em fæstningen. Abu Bakr kæmpede bravt, men vendte tilbage uden sejr. Næste dag sendte Profeten ρ 'Umar ibn al-Khattab τ, men det lykkedes heller ikke for ham. Til sidst sagde Sendebuddet ρ: **”I morgen vil jeg give rayah (jihad-banneret) til en mand, der elsker Allah og Hans Sendebud og til hvem, Allah vil skænke sejr, og som ikke flygter”**.

Han ρ kaldte på 'Ali ibn Abi Talib τ og sagde til ham: **”Tag denne rayah og gå med den, indtil Allah skænker dig sejren”**.

'Ali tog af sted med rayah, og da han nærmede sig fæstningen, kom nogle jøder ud og kæmpede mod ham. En jøde slog 'Ali, så han tabte sit skjold. 'Ali tog fat i fæstningens dør og brugte den som skjold i stedet for. Han slap ikke døren, før han fik stormet fæstningen.

Derefter lagde han døren ned, så den blev brugt som en bro, der hjalp muslimerne over til jødernes højborg.

Efter erobringen af Na'em fæstningen stormede muslimerne de resterende fæstninger, indtil de nåede frem til de sidste, al-Watih og al-Salalem. På dette tidspunkt opgav jøderne og overgav sig. De gik med til at indgå en fredsftale på betingelse af, at Muhammad ρ beskyttede deres blod. Sendebuddet ρ accepterede deres forslag, men Khaybars jord blev Profetens ρ ejendom efter krigen. Han lod jøderne blive boende på jorden på betingelse af, at de dyrkede jorden, og at de lod ham få halvdelen af jordens høst. Khaybar accepterede Profetens ρ betingelser.

Da Fadak-jøderne fik at vide, hvad Khaybar var blevet udsat for, blev de skræmt. De indgik en fredsftale med muslimerne mod, at de betalte halvdelen af deres ejendomme. Sendebuddet forberedte sig derefter på at vende tilbage til Madinah via Wadi al-Qura'. Undervejs tog han ρ imod jizyah fra Tayma' jøderne uden at kæmpe mod dem.

Dette var enden på al jødisk autoritet på Den Arabiske Halvø, og efter disse begivenheder underkastede jøderne sig Profetens autoritet. Profeten ρ ekspanderede sin autoritet, så den dækkede hele halvøen. På denne måde opnåede Sendebuddet ρ stabilitet og sikkerhed på den Arabiske Halvø.

Den Islamiske Stats kontinuitet

Lige efter Sendebuddets og død indgik Sahabah ijma' (konsensus) om at give Bai'ah (lydighedsløfte) til en stedfortræder (khalifah) i statspræsidium. Muslimerne fortsatte derefter med at udpege en leder af staten indtil året 1342 e. Hijrah, året 1924 e. Kr. Denne leder er gennem historien blevet betegnet med følgende titler: Khalifah, Amir ul-Mu'mineen, Imam og Sultan.

Ingen kan blive khalifah uden først at have modtaget Bai'ah, en regel som blev fulgt igennem hele den islamiske stats periode. Det var derimod implementeringen af Bai'ah, der varierede. Nogle khalifah'er modtog Bai'ah direkte. Andre ved at den daværende khalifah gav en 'ahd (løfte om overdragelse) til en person uden for sin egen familie, sin søn eller en anden blandt sine slægtninge. Andre udpegede flere kandidater, hvoraf én senere blev valgt og givet Bai'ah. Fælles for alle disse var, at ingen kunne arve eller overtage khalifah-posten uden en gyldig Bai'ah. Med andre ord var det altid, og udelukkende, Bai'ah, som gav adgang til khalifah-posten.

Også måden, hvorpå Bai'ah blev givet varierede. Bai'ah blev givet af Ahl al-Hal wal-Aqd (folks repræsentanter og opinionsledere), andre gange af selve folket (direkte) og i nogle tilfælde af Shaikh ul-Islam (den øverste muslimske retslærde). Der var tilfælde, hvor Bai'ah blev misbrugt. Det var dog stadig en gyldig Bai'ah og ikke blot en 'ahd, der gjorde personen berettiget til khalifah-posten.

Hver khalifah plejede at udpege medhjælpere (mu'awinoon), som i nogle perioder kaldtes for wuzara'. Khalifah'en plejede også at udpege wolah (guvernører), den øverste dommer (Qadi al-Quda), hærens ledere og administratorerne af statens departementer.

Dette var måden, hvorpå statens struktur var opbygget igennem hele dens historie. Denne struktur ændrede sig ikke, før de vantro (kuffar) kolonisatorer (dvs. kolonimagterne) tilintetgjorde den osmanniske stat og delte den islamiske verden op i småstater.

Adskillige interne begivenheder fandt sted i den Islamiske Stat igennem dens historie. Disse begivenheder skyldtes generelt set ikke eksterne faktorer, men derimod misforståelse af Islam grundet de herskende omstændigheder på daværende tidspunkt. De, der senere tolkede situationen, forsøgte at ændre status quo ifølge deres egen holdning. De bestræbte sig hver især på at komme frem til den korrekte holdning for derved at rette op på tilstanden og problemerne. Alle disse forskellige holdninger betragtedes dog stadig som værende islamiske, hvilket vil sige, at uenighederne i disse var i spørgsmål om detaljer og ikke i de islamiske fundament og principper.

Netop derfor finder vi, at der var uenighed om kravene til Khalifah'en som person, men ikke om selve Khalifah-posten. Ligeledes var der uenighed omkring, hvem der skulle besidde Khalifah-posten, men ikke omkring selve statsformen. Striden var altså begrænset til at omhandle detaljer og havde derfor intet at gøre med de grundlæggende idéer. Ingen blandt muslimerne var uenige omkring Qur'an og Sunnah, men deres forståelse af disse varierede. Muslimerne blev endvidere aldrig uenige om udpegelsen af en Khalifah, men derimod om, hvem der skulle besidde posten. De blev heller ikke uenige om, at de var forpligtede til at implementere hele Islam samt at levere den til resten verden.

Alle muslimer rettede sig efter dette grundlag, praktiserede Islams love og kaldte folk til Allahs deen (Islam).

Det er rigtigt, at nogle af dem mispraktiserede nogle af Islams love, hvilket oftest skyldtes misforståelse og i enkelte tilfælde uislamiske hensigter, men alle implementerede Islam og intet andet. De plejede alle at etablere deres relationer med andre stater, folkeslag og nationer på basis af Islam og leveringen af den islamiske da'wah (det islamiske kald) til verden. Derfor forhindrede de interne uenigheder aldrig ekspansionen af de islamiske erobringer eller udbredelsen af Islam. Den Islamiske Stat vedblev med at erobre andre lande, med det formål at sprede Islam, fra dens opståen og indtil det 11. århundrede e. Hijrah, svarende til det 17. århundrede e. Kr. Den Islamiske Stat erobrede

Sham (Syrien, Palæstina, Jordan og Libanon). Den erobrede Persien, Indien, Kaukasus og nåede helt til Kina, Rusland og det Kaspiske Hav i øst. Staten erobrede også Egypten, Nordafrika og Spanien i vest. Ligeledes erobrede den Islamiske Stat Anatolien, Balkan samt Syd- og Østeuropa, indtil muslimerne nåede Det Sorte Hav, Krim og det sydlige Ukraine. Statens hære nåede helt til Wiens porte i Østrig. Den Islamiske Stat opholdt ikke med at ekspandere og levere den islamiske da'wah før svagheden spredte sig i den og misforståelsen af islam blev åbenlys. Statens svækkedes da hastigt indtil den begyndte at adoptere regler og lovgivning fra andre systemer, som er islam fremmede, i den tro, at de ikke modstred Shari'ah. Herefter blev staten sluttelig tilintetgjort.

Den Islamiske Stats fremgang og velfærd hang sammen med dens intellektuelle styrke samt kreativiteten og den Ijtihad, som fandt sted i den. I det første århundrede e.H. ekspanderede Staten hastigt i takt med erobringerne, og Ijtihad nåede uanede højder, idet Staten stod over for nye problemstillinger i de erobrede områder. Implementering af shari'ah-lovene over disse nyopståede problemstillinger, som fremkom i Persien, Irak, Levanten, Egypten, Spanien, Indien og andre steder, fremmede befolkningerne i disse landes indtræden i Islam. Således fortsatte muslimerne med at udfolde deres kreativitet og udføre Ijtihad indtil det femte århundrede e.H., hvor kreativiteten og udførelsen af Ijtihad aftog, hvilket resulterede i svækkelse af Staten entitet.

Det var i denne svækkelsesperiode, at korstogene fandt sted, og optog muslimernes opmærksomhed, indtil Allah skænkede dem sejr. Dernæst kom Mamlukerne til magten, og da de ikke gav intellektuelle anliggender den nødvendige opmærksomhed, forøgedes den intellektuelle svækkelse, som blev efterfulgt af den politiske svækkelse. Da den Islamiske Stat senere blev invaderet af tartarerne, som smed masser af enestående islamiske værker i Tigris-floden, blev store dele af den intellektuelle arv tilintetgjort. Den intellektuelle svækkelse, som alle disse faktorer resulterede i, bidrog til, at Ijtihad stagnerede og til sidst helt ophørte.

Undersøgelsen af de nyopståede spørgsmål og problemstillinger blev derefter begrænset til udstedelse af fatawa'er og mistolkning af de islamiske tekster (Qur'an og Sunnah). Som et resultat styrtdykkede Statens intellektuelle og politiske niveau. Derefter kom Osmannerne og overtog magten i den Islamiske Stat. De koncentrerede sig i særdeleshed om den militære styrke og erobring af nye områder.

Osmannerne erobrede Istanbul og Balkan og angreb Europa med en sådan styrke, at de blev den førende stat på verdensplan. Dette hævede dog ikke det intellektuelle niveau. Denne militære magt blev ikke understøttet af nogen intellektuel vækkelse, hvorfor den Islamiske Stats militære styrke svandt ind dag efter dag, indtil den helt forsvandt. Ikke desto mindre bar den (Staten) det islamiske budskab og formåede at udbrede Islam succesfuldt, idet befolkningerne i de erobrede områder omfavnede Islam i millionvis, hvis efterkommere fortsat er muslimer den dag i dag.

Trods det at de forskellige khalifah'er vedtog specifikke love relateret til økonomien og andre ting, så er det rigtigt at variationen i forståelsen af Islam, samt det at khalifah'en undlod at vedtage specifikke love relateret til styresystemet, havde den påvirkning at gøre det muligt for nogle statsledere (khalifah'er) og guvernører at dirigere styret i en retning, der påvirkede statens enhed og styrke, men ikke statens eksistens.

Den generelle myndighed som guvernørerne besad og de vide beføjelser, som de fik overdraget af khalifah'en, var årsag til at suverænitetfølelser vækkedes i dem. Guvernørerne blev næsten uafhængige i deres wilayat (provinser eller landområder) og nøjedes med at give Bai'ah (lydighedsløftet) til khalifah'en, lave du'a for ham ved moskeernes minbar (talestol) og fremstille mønter i hans navn og lignende formelle ting. I virkeligheden greb de fast ved magten, hvilket nærmest gjorde de forskellige wilayat til uafhængige stater, som det var tilfældet med Hamdanerne og Saljukerne og andre.

Dog påvirkede den generelle myndighed i sig selv ikke statens enhed. Den myndighed, som 'Amru ibn al-'Ass besad i Egypten, var generel, og ligeledes var Mu'awiyah ibn abi Sufyans myndighed i Sham. Trods dette var wali'en (guvernøren) ikke afhængig af khalifah'en i noget som helst, og statens enhed blev bevaret på i kraft af khalifah'ernes styrke. Men da khalifah'erne blev svage og accepterede denne tilstand fra guvernørerne, opstod dette fænomen i de forskellige wilayat, altså fænomenet en stat i wilayah-form, selv om de var wilayat, der hørte til og var en del af statens entitet.

Trods dette vedblev den Islamiske Stat med at være en forenet enhed. Det var khalifah'en, der udpegede og afsatte guvernørerne. Og uanset hvor stærkt en wali blev, turde han ikke nægte anerkendelsen af khalifah'en. Den Islamiske Stat var derfor på intet tidspunkt en

føderation bestående af flere wilayat eller delstater, selv i de perioder, hvor guvernørerne var meget uafhængige, var staten én stat, der havde én khalifah, som var den eneste, der besad myndigheden i alle statens anliggender, om end det var i centrum, i wilayat, byer, landsbyer eller egne.

Hvad angår khilafah i Andalusien og opståelsen af Fatimidernes stat i Egypten, så har disse andre årsager og realiteter end emnet omkring wilayah har. Det var således, at guvernørerne i Andalusien overtog magten og blev uafhængige i deres wilayat og gav ikke Bai'ah til muslimernes khalifah. De daværende guvernører blev derefter kaldt for khulafa' i befolkningen i de pågældende wilayat, ikke for alle muslimerne. Muslimernes khalifah blev ved med at være én og besad stadig styret. Andalusiens wilayah fortsat med at være anskuet som en wilayah, der ikke hørte under khalifah'ens magt, som det var tilfældet med Iran under den Osmanniske stats tid. Iran havde ikke en anden khalifah, men var en wilayah, som ikke lå under khalifah'ens magt.

Hvad den Fatimidiske stat angår, så blev staten etableret af Isma'ili sekten, som hører blandt kufr-sekterne. Derfor er sektens fremgangsmåde uden betydning, og deres stat betragtes ikke som værende en islamisk stat eller en islamisk khilafah. Deres oprettelse af en stat på samme tid med tilstedeværelsen af den Abbasidiske khilafah kan derfor ikke betragtes som tilstedeværelsen af flere khilafah, da isma'iliterne stat ikke var en legitim khilafah men et udtryk for et kupforsøg, som denne undergrundssekt foretog med det formål at ændre den Islamiske Stat og gøre den til en stat, der styres efter deres ugyldige love.

Således fortsatte den Islamiske Stat som én stat og en forenet enhed, som ikke blev delt og ej heller blev delt i flere stater. Det, som forekom, var blot forsøg på at komme til magten med ønske om at praktisere en specifik forståelse af Islam i forbindelse med styret, og disse forsøg ophørte i sidste ende, og den Islamiske Stat blev ved med at være en forenet enhed.

Det som tyder på ovennævnte, dvs. enheden af den Islamiske Stat, er, at det trods forskellige styretilstande var muligt for muslimen at bevæge sig fra det ene landområde til det andet, fra klodens øst til vest, der hvor Islam herskede, uden at blive spurgt om sin oprindelse og uden at få indskrænket sin bevægelsesfrihed.

På denne måde fortsatte den Islamiske Stat med at samle muslimerne under en forenet enhed og vedblev med at være en islamisk stat. Endvidere fortsatte denne stat med at være en stærk og produktiv stat i alle æraer, indtil den i sin egenskab af en islamisk stat blev destrueret af kufr-kolonimagter i året 1924, da de afskaffede den islamiske khilafah gennem Mustafa Kamal.

Den Islamiske Stats indenrigspolitik

Den Islamiske Stats indenrigspolitik er til for at implementere Islams love indenrigs. Den Islamiske Stat implementerede disse love i de lande som var under dens autoritet. Den organiserer og tilser forholdene og transaktionerne, implementere Hudud, udførslen af straffe, opretholder samfundets høje idealer, sikrer udførelsen af de islamiske ritualer og tilbedelses andagter, samt varetager folks affærer i overensstemmelse med Islams love. Islam har fastsat metoden hvormed dens love implementeres over det folk, som underkaster sig dens autoritet, om end det er muslimer eller ikke-muslimer. Den Islamiske Stat implementerer Islams love ifølge denne specifikke metode, eftersom denne metode i sig selv er en Hukm Shar'i, så vel som lovene vedrørende konkrete sager. Islam er kommet og henvender sig til alle mennesker, for Allah I henvendte sig til menneskeheden med Islam som værende mennesker og ikke andet. Allah I siger:

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ اعْبُدُوا رَبَّكُمُ الَّذِي خَلَقَكُمْ وَالَّذِينَ مِنْ قَبْلِكُمْ لَعَلَّكُمْ تَتَّقُونَ)

”O mennesker! Tilbed jeres Herre, som har skabt jer og dem før jer, så I da måtte have taqwa (guds frygt)” (OQM. Al-Baqarah:21)

Han I siger ligeledes:

(يَا أَيُّهَا الْإِنْسَانُ مَا غَرَّبَكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ)

”O menneske, hvad har gjort dig hovmodig over for din gavmilde Herre?” (OQM. Al-Infitar:6)

Lærde indenfor Usul ul-Fiqh (fundamentene for jurisprudence) har anset Shari'ah som værende henvendt til ethvert menneskeligt intellekt

egnet til at forstå, om end det er en muslim eller ej. Imam al-Ghazali siger i hans bog *Al-Mustasfa fi al-Usul*,

”Sandelig, regenten skal være en ansvarlig person indenfor retsevne, en betingelse er, at han er forstandig og i stand til at forstå lovgiverens tale. Hvad der kvalificerer en person at være pligtig til at iagttage love er hans menneskelige natur, hvilket gør ham i stand til at tilpasse den mentale evne gennem hvilken han modtager og forstår Allahs befaling.”

Således er alle mennesker blevet adresseret gennem Islam. Denne henvendelse har taget form som en invitation og en forpligtelse, hvor det første tilsigter at invitere folk til at omfavne Islam, og det senere tilsigtede er at forpligte folk til at holde fast ved dens love; dette er vedrørende folk i almindelighed. Hvad angår dem, som den Islamiske Stat regerer over, så anser Islam disse som en gruppe af mennesker som holder fast ved dens love, uanset deres sekter, race eller overbevisning. Alt hvad der er krævet af dem, er blot deres lydighed til staten og styresystemet.

Etniske minoriteter eksisterer ikke, idet alle mennesker betragtes ud fra et menneskeligt synspunkt, og alle er borgere i den Islamiske Stat, så længe de opfylder statsborgerskabets forpligtelser. Enhver person der besidder et statsborgerskab nyder de fulde rettigheder bestemt for ham af Shari’ah, om end han er muslim eller ej. Enhver der ikke besidder dette statsborgerskab er frataget disse rettigheder, selv hvis han er muslim. Eksempelvis, hvis en muslimsk mand har en kristen mor som besidder et islamisk statsborgerskab, og hans far ikke gør, da vil moderen være kvalificeret til at modtage underhold fra ham, men det vil hans far ikke. Hvis moderen kræver det af ham, vil dommeren dømme til hendes fordel, fordi hun er kvalificeret som en borger i den Islamiske Stat, hvorimod hvis faderen forsøger at udføre det modsatte, da vil dommeren afslå hans krav fordi han ikke er kvalificeret som en af statens borgere. Shari’ah anser således dem, som er regeret af Islam som borgere og gør statsborgerskabet noget som de besidder fælles, og som kvalificerer dem til at nyde formynderskabsrettighederne og velfærden bestemt af Islam gennem at leve i den Islamiske Stat som borgere.

Dette er vedrørende deres position fra et styre og formynderkabs synspunkt. Hvad angår applikeringen af de islamiske love, er dette overvejet ud fra et retsligt synspunkt og ikke fra et religiøst synspunkt. Dette er fordi, de Shari'ah-mæssige tekster skal anses ud fra et retsligt synspunkt, og teksten er bestemt til at behandle problemer. Lovgiverens mål for os er, at vi følger meningen og indholdet og ikke, at vi stopper ved tekstens åbenbare mening. Derfor tages 'illah (begrundelsen) bag loven i betragtning ved udledningen af loven. Med andre ord, er det den lovgivende side af teksten, der er taget i betragtning, når man ser på en kendelse. Denne kendelse, hvis den er adopteret af khalifah'en, bliver lov, og enhver er forpligtet til at følge og eksekvere den.

Derfor er befolkningens underkastelse til Shari'ah afgørende i den Islamiske Stat. For muslimerne er det deres overbevisning og deres omfavnelser af Islam, der forpligter dem til at vedstå alle love, fordi underkastelsen til overbevisningen betyder underkastelse til alle dens regler, som udspringer fra denne 'Aqeedah, altså forpligter deres omfavnelser dem til afgørende vedståelse ved alle love bragt af denne 'Aqeedah. Således er Shari'ah for muslimerne den lovgivende del af Islam. De er forpligtet til at udføre alle dens regler, hvad enten de er relateret til deres forhold til Allah I, hvilket er tilbedelsesritualer 'ibadat, eller dem som er relateret til deres forhold til dem selv, såsom deres moral og kost, eller dem som er relateret til deres forhold til andre, som transaktioner og straffe.

Muslimerne er forenet under den Islamiske 'Aqeedah og gennem faktummet at Qur'anen og Sunnah er Shari'ah's kilder, hvorfra principperne og kendelserne er udledt. Ingen muslimer har været uenige omkring denne sag. De har imidlertid, på grund af Ijtihad, været uenige i forståelsen af Qur'anen og Sunnah, og som et resultat af denne uenighed opstod forskellige skoleretninger og sekter. Dette er på grund af det faktum, at Islam opmuntrer muslimerne til at udføre ijthad og det faktum, at der er naturlige variationer i forståelsen. Derfor opstod forskelligheder i forståelsen af 'Aqeedah, lovgivningen, og metoden for Usul ul-Fiqh. Allahs Sendebud p opmuntrede til at udføre ijthad og fremhævede, at hvis en mujtahid udfører ijthad og rammer forkert, vil han modtage en belønning, og hvis han rammer rigtigt, vil hans belønning blive fordoblet. Derfor er det ikke overraskende at finde Sunnah, Shi'ah, Mu'tazilah og andre sekter. Ej heller var det overraskende at bevidne opståen af adskillige madhahib, såsom Shafi'i,

Hanafi, Maliki, Hanbali, Ja'fari, Zaydi og andre. Alle disse islamiske sekter og madhahib omfavnede en enkel 'Aqeedah, altså den islamiske 'Aqeedah, og de var alle beordret til at følge forpligtelserne samt afholde sig fra Allahs I forbud. De var alle under forpligtelsen om at vedstå Shari'ah og ikke nogen bestemt madhhab.

Madhahib er kun en bestemt forståelse af en Shari'ah dom, som er efterfulgt af en muqallid, (en som ikke er mujtahid,) hvis han ikke selv er egnet til at udføre ijthad. En muslim er beordret gennem den guddommelige lov og ikke gennem en madhhab. Han tager loven til sig ved hjælp af ijthad, hvis han kan, og i modsat fald tager han den til sig ved at følge en madhhab. Derfor er alle sekter og madhahib, som omfavner den islamiske 'Aqeedah, og som er overbeviste om Qur'anen og Sunnah – som værende de eneste Shari'ah-mæssige kilder – alle islamiske. De kalder til, at den islamiske lovgivning skal implementeres over alle muslimer. Staten skal derfor ikke lægge sig imellem disse grupper, ej heller dem som følger forskellige madhahib, så længe de ikke afviger fra den islamiske 'Aqeedah. Men hvis de afviger fra den islamiske 'Aqeedah, hvad enten det er individuelt eller kollektivt, vil dette blive anset som værende en irtidad handling (frafald) ifølge Islam, og straffen for frafald vil blive gennemført på dem. Muslimerne er tvunget gennem alle de islamiske love. Nogle af disse love er absolutte med kun én gyldig betydning, ligesom afskæringen af tyvens hånd, forbudet mod renter, forpligtelsen af Zakah og de fem daglige obligatoriske bønner, mm. Disse love er bindende for alle muslimer, idet de er absolutte og nøjagtige.

Der er adskillige regler og tanker, om hvilke muslimerne er uenige, grundet en mujtahid's forståelse af et emne forskelligt fra den anden. For eksempel kravene for en khalifah, eller opkrævelsen af en tiendedel af kharaj jord eller jordleje blandt andre. I tilfælde af sådanne love, adopterer khalifah'en en mening og adlydelse bliver obligatorisk for enhver. Enhver der holder på en anden mening end den adopterede mening skal forlade denne mening og følge imamens mening. Således ophæver imamens mening alle forskellighederne, og lydigheden er obligatorisk for enhver. Alle muslimerne er forpligtet til at eksekvere khalifah'ens ordre vedrørende meninger, som han adopterer, og hans mening er bindende både offentligt og privat. Enhver som implementerer en guddommelig lov udover den, som er adopteret af Imamen, vil være syndig. Så snart khalifah'en vedtager en Shari'ah lov

bliver den bindende for alle muslimer. Shari'ahs dom vedrørende et emne kan ikke være flere for en person.

Khalifah'en skal dog ikke vedtage en specifik lov, som vedrør forholdene relateret til 'Aqeedah, fordi det vil føre til besværligheder for muslimerne. Men hvis fornyelser og tendenser baseret på en fejlagtig 'Aqeedah opstår, vil staten holde synderne ansvarlige med håndfaste forholdsregler, så længe disse fornyelser ikke fører til frafald. Hvis de gør, vil de ansvarlige individer blive behandlet som frafaldne. Ligeledes vil khalifah'en ikke adoptere nogen specifik lov, som vedrører forholdene relateret til tilbedelse, fordi dette også vil føre til besværligheder for muslimerne.

Khalifah'en skal derfor ikke adoptere nogen specifik mening indenfor 'Aqeedah, så længe de eksisterende er islamiske, og han skal heller ikke adoptere nogen specifik lov indenfor tilbedelse, undtagen indenfor Zakah, så længe de eksisterende tilbedelseshandlinger er i overensstemmelse med de guddommelige love. Udover dette kan khalifah'en adoptere og vedtage enhver specifik lov relateret til transaktioner, køb og salg, leje, ægteskab, skilsmisse, forretningsmæssigt partnerskab, forvaring, mm. Khalifah'en kan ligeledes vedtage og adoptere en specifik lov vedrørende straffe eller vedrørende kost, beklædning eller moralske emner, og muslimerne er forpligtet til at adlyde ham indenfor alt, hvad han adopterer.

Khalifah'en skal implementere Shari'ah i forbindels med tilbedelsesritualer. Han straffer dem, som forlader bønnen og dem, som ikke udfører fasten under Ramadan måneden. Han implementerer alle love vedrørende tilbedelseshandlinger i tillæg til hele Shari'ah, og dette er hans pligt. Bønnens forpligtelse er ikke en sag, der er åben for ijthad og kan ikke anses for en adopteret lov, da det er en simpel implementering af en guddommelig lov, der er indiskutabel hos alle. Vedrørende straffelove, så adopterer khalifah'en en lov, som alle muslimerne vil blive beordret til at efterleve, ligesom enhver anden straffelov. Dette er, hvad muslimerne angår. Hvad angår ikke-muslimerne, så er disse mennesker, som har en anden overbevisning end den islamiske, og de er klassificeret under følgende kategorier:

- 1) Dem som hævder at være muslimer, mens de tror på emner i deres overbevisning, som modstrider den islamiske 'Aqeedah.

- 2) Bogens folk.
- 3) Polyteisterne, og blandt dem er Majus (ildtilbedere), Hinduister, Buddhister og alle dem, som ikke er Bogens folk.

Disse mennesker vil blive ladet alene, og der er ingen indblanding i deres overbevisninger eller deres tilbedelse. Det vil være tilladt for dem, ifølge deres egen religion, at holde fast i deres egne love indenfor ægteskab og skilsmisse. Staten vil udpege en dommer fra deres eget folk til at bringe orden i deres stridigheder baseret på deres religion i domstole, som tilhører staten. Hvad angår deres kost og beklædning, så er de behandlet ifølge deres egne regler, dog inden for den offentlige orden. Mennesker udover Bogens folk vil blive behandlet på samme måde. Allahs Sendebud ρ sagde vedrørende Majus, ”**Behandl dem på samme måde som du behandler Bogens folk.**”

Hvad angår transaktioner og straffelove, så er de implementeret over både muslimer og ikke-muslimer. Ikke-muslimer bliver straffet for strafbare handlinger på samme måde som muslimer uden nogen som helst forudindtagethed. Alle dem som besidder det islamiske statsborgerskab er forpligtede til at efterleve Shari’ah i forbindelse med transaktioner og straffelove uanset deres religion, race, eller sekt. De skal alle underkaste sig Shari’ah. Deres overholdelse af lovene vil dog være juridisk og lovmæssig frem for religiøs eller spirituel. De vil derfor ikke være forpligtede til at tro på dem, altså lovene, fordi dette ville være en påtvingelse af Iman, og Allah I siger:

(لَّا إِكْرَاهَ فِي الدِّينِ)

”Ingen tvang i Deen” (OQM. Al-Baqarah:256)

Allahs Sendebud ρ har forbudt muslimerne at forfølge Bogens folk omkring deres overbevisning, men de er dog forpligtede til at efterleve de islamiske love fra et legislativt og retsdyldigt synspunkt.

Altså er den Islamiske Stats indenrigspolitik at implementere den islamiske Shari’ah over alle, som besidder det islamiske statsborgerskab,

om end de er muslimer eller ikke-muslimer. Lovene implementeres som følgende:

- 1) Alle Islamiske love implementeres over muslimerne.
- 2) Ikke-muslimer vil ikke blive generet med hensyn til deres overbevisninger og tilbedelse.
- 3) Ikke-muslimer vil blive behandlet ifølge deres overbevisninger i sager relateret til kost og beklædning indenfor de generelle lovmæssige rammer.
- 4) Ikke-muslimers stridigheder relateret til ægteskab og skilsmisse vil blive afgjort ved udpegelsen af dommere fra dem selv i domstole opført af staten og ikke private domstole. Lignende stridigheder mellem dem og muslimerne vil blive afgjort ifølge islamisk lov af muslimske dommere.
- 5) Staten håndhæver alle andre Shari'ah-mæssige forhold relateret til økonomiske, sociale og juridiske transaktioner over for enhver statsborger, muslim såvel som ikke-muslim, uden forudindtaget.
- 6) Alle dem som besidder det islamiske statsborgerskab er under statens ansvar. Deres formynderskab og varetagelsen af deres affærer er statens pligt, uden nogen forskelsbehandling.

Den Islamiske Stats udenrigspolitik

Udenrigspolitikken er statens forhold til andre stater. Dette forhold nødvendiggør varetagelsen af Ummahs udenrigsaffærer. Den Islamiske Stats udenrigspolitik er baseret på en fast idé, som ikke ændrer sig. Denne er udbredelsen af Islam og overleveringen af budskabet til en hver nation og ethvert samfund. Dette er grundlaget for den Islamiske Stats udenrigspolitik. Grundlaget ændrer sig og afviger aldrig, ej heller varierer det, uanset hvem der regerer staten. Dette grundlag er altid blevet bevaret, og det er blevet udført gennem alle tider, fra tiden da Allahs Sendebud μ indtog Madinah til den Osmanniske stats sidste dag.

Allah Sendebud μ fremsatte politikken for den Islamiske Stat på det grundlag at udsprede Islam. Dette blev fremsat den allerførste dag han μ ankom til Madinah. Han μ underskrev aftaler med jøderne for at koncentrere budskabet i Hijaz. Han μ underskrev Hudaybiyah-traktaten med Quraish for at udsprede budskabet på Den Arabiske Halvø. Slutteligt sendte han μ udsendinge til lande uden for Den Arabiske Halvø med det formål at etablere relationer baseret på at udsprede Islam gennem at invitere dem til at omfavne budskabet.

Senere kom hans μ khulafa'. De etablerede ligeledes relationer med alle andre stater på det grundlag at udsprede Islam, og de fortsatte også med at bære Islams budskab til verden. Alle de muslimske regenter der kom til magten konkurrerede om at udsprede Islam. Ummayiderne var i virkeligheden mere succesfulde i at erobre andre lande og udsprede Islam end Abbasiderne, og Osmannerne erobrede flere lande og spredte Islam mere end Mamlukkerne. Denne forskel var imidlertid grundet statens udenrigs prioriteringer blandt andre faktorer. Udspredelsen af Islam forblev altid grundlaget, på hvilket forholdet til andre stater var etableret. Dette ændrede sig aldrig gennem khulafa's styre. Statens pligt er at implementere Islam indenrigs samt bære

budskabet til verden. Derfor har den Islamiske Stats opgave altid været at bære Islams budskab. Hvad der i virkeligheden gør overleveringen og udsprelsen af Islam grundlaget for udenrigspolitikken, er det faktum, at budskabet henvender sig til hele menneskeheden. Allah I siger.

(وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِّلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ)

”Og Vi har udelukkende sendt dig (Muhammad) som en forkynder af godt nyt og som en advarer til hele menneskeheden, men de fleste mennesker ved det ikke.” (OQM. Saba:28)

Allah I siger ligeledes,

(يَا أَيُّهَا النَّاسُ قَدْ جَاءَكُمْ مَوْعِظَةٌ مِنْ رَبِّكُمْ)

”O I mennesker, der er visselig kommet til jer en formaning fra jeres Herre.” (OQM. Yunus:57)

Allah I siger også,

(قُلْ يَا أَيُّهَا النَّاسُ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ جَمِيعًا)

”Sig: O mennesker, jeg er Allahs sendebud til jer alle.” (OQM. Al-A'raf:158)

Allah I siger også,

(وَأَوْحِي إِلَيَّ هَذَا الْقُرْآنَ لِأُنذِرَكُمْ بِهِ وَمَنْ بَلَغَ)

”Og denne Qur'an er blevet mig åbenbaret, for at jeg kan advare jer med den og dem, den når til.” (OQM. Al-An'am:19)

Og Han I siger,

(يَا أَيُّهَا الرَّسُولُ بَلِّغْ مَا أُنزِلَ إِلَيْكَ مِنْ رَبِّكَ وَإِنْ لَمْ تَفْعَلْ فَمَا بَلَغْتَ رِسَالَتَهُ)

"O du Sendebud, forkynd hvad der er åbenbaret til dig fra din Herre, og hvis du ikke gør det, så har du ikke forkyndt Hans budskab." (OQM. Al-Maidah:67)

Allahs Sendebud ρ viderebragte budskabet til menneskeheden, og da han ρ døde fortsatte Islam med at blive båret af muslimerne. Leveringen af Islams budskab er i virkeligheden fortsættelsen af hvad Allahs Sendebud ρ påbegyndte. Allahs Sendebud ρ sagde i hans afskedstale (Khutbah al-Wada'). **"Vil de tilstedeværende fortælle de fraværende, for de fraværende kan være mere bevidste end lytteren."** Han ρ sagde ligeledes, **"Må Allah I oplyse den mand, som lyttede til min tale, forstod den og viderebragte den, som han hørte den."**

Det er derfor, leveringen af det Islamiske kald er gjort til grundlaget for den Islamiske Stats forhold til andre stater, gennem hele Allahs Sendebud ρ levetid og efter ham, i hans ρ khulafa's dage. Denne er den guddommelige lov, som er afgjort og absolut ifølge beviser fra Bogen, Sunnah og Sahabahs samlede enighed.

Den Islamiske Stats udenrigspolitik er således til for at bringe det islamiske budskab til verden. Denne politik implementeres gennem en defineret metode, som aldrig ændrer sig, nemlig Jihad, uagtet hvem der har myndigheden. Siden Allahs Sendebud ρ støbte staten, og indtil enden på den Islamiske Stat, ændrede denne metode sig aldrig. Allahs Sendebud ρ forberedte hæren kort efter etableringen af den Islamiske Stat. Han ρ iværksatte Jihad for at fjerne de materielle hindringer som stod i vejen for den islamiske Da'wah. Quraish var en materiel hindring, så han ρ besluttede sig for at fjerne denne. Han ρ fortsatte med at tilintetgøre Quraish's eksistens, den særlige eksistens som stod i vejen for den islamiske Da'wah. Han ρ fjernede og destruerede ligeledes andre forhindringer, indtil Islam omfattede hele Den Arabiske Halvø. Da den Islamiske Stat begyndte at banke på andre nationers døre for at udsprede Islam blandt dem, fandt den, at de eksisterende styresystemer udgjorde materielle hindringer for Da'wah. Således var de nødt til at blive fjernet, for at Da'wah kunne nå frem til selve befolkningerne, og man kunne invitere dem til Islam, og således at befolkningerne kunne danne sig et klart billede af og føle Islams retfærdighed, iagttage velstanden og det hæderlige liv under dens

banner, samt at man kunne invitere befolkningerne til et bedre liv uden tvang eller pres. Jihad fortsatte som en metode for udsprelse af Islam, og ved hjælp af Jihad blev mange lande erobret. Ved hjælp af Jihad blev kongedømmer og stater fjernet, og Islam regerede de samme befolkninger og nationer. Islam var udspremt og blev omfavnet af hundrede millioner af mennesker, efter de var blevet styret af den. Metoden for at implementere denne udenrigspolitik var Jihad. Den har aldrig ændret sig og vil heller aldrig ændre sig.

Jihad er kaldet til Islam, hvilket involverer kamp, direkte eller gennem enten penge, meninger, eller litteratur. Dette er en forpligtelse, bekræftet af Qur'anen og ahadith. Muslimerne startede aldrig en kamp mod fjenden, før de først foreslog Islam eller som anden mulighed krævede Jizyah. Den guddommelige lov hvad angår Jihad er, at hvis fjenden er omringet, vil de blive inviteret til at omfavne Islam, og hvis de accepteer, vil de blive en del af den islamiske Ummah, og bekæmpelsen af dem vil være forbudt. Hvis de afslår Islam, vil de bedt om at betale Jizyah, og hvis de betaler det, vil deres liv og aktiver være i sikkerhed, og deres land vil blive en del af den Islamiske Stat. De vil så nyde retfærdigheden, billighedsretten, beskyttelsen, formynderskab og velfærden nydt af muslimerne, og alle deres basale behov vil blive sikret. De vil så være forpligtede til at sværge staten og systemet troskab. Hvis de forkaster Islam og afslår at betale Jizyah, da vil kamp være lovlig.

Derfor er bekæmpelsen af fjenden ikke lovlig, før det islamiske kald er blevet leveret. Retslærde har fremhævet at det er ulovligt, for os, at bekæmpe dem, som ikke har modtaget det islamiske kald. Således bør offentlig opinion omkring Islam, viderebringelsen af Islams sande billede samt forsøg på at lade de islamiske love nå befolkningen, for at sætte dem i stand til at indse, at Islam tilbyder dem en sand frelse, gå forud for enhver form for kamp. Den Islamiske Stat foretager politisk arbejde, såsom at levere et klart billede af Islam og forklare dens ideer, og fører kampagner og reklamere for Islam. Sådanne tiltag skal inkludere spillet med musklerne og fremvisning af den Islamiske Stats styrke og muslimernes mod og beslutsomhed. Allahs Sendebud ρ udførte sådanne manøvre. Han ρ sendte repræsentanter til hjertet af de kuffars lande. Ved en bestemt lejlighed sendte han ρ fyrre mænd til Najds befolkning for at levere Islams budskab. Han ρ fremviste ligeledes hærens styrke i Madinah før han tog af sted til Tabuk. Det var

derfor Allahs Sendebud μ sagde, ”Jeg var givet sejren gennem fjendens frygt, efter en måneds march.”

Den muslimske hær har altid været frygtet og respekteret. Gennem århundreder, fastholdte Europa, at den muslimske hær aldrig kunne besejres. Politiske manøvrer er derfor essentielle, navnlig dem som hjælper til med at udsprede Islams ideer og demonstrerer statens styrke før man vælger væbnet kamp. På trods af at Jihad er en fast metode, der aldrig ændrer sig inden for udspredelsen af Islam, er de politiske manøvrer og andre velovervejede handlinger alle en del af forberedelsen og essentielle forud for egentlig kamp. Dette er en vigtig sag designet for at bestemme statens forhold til andre stater, befolkninger og nationer, om end disse er økonomiske eller baseret på gode naboskabsrelationer eller et andet grundlag, der kan hjælpe til med at udsprede Islam.

Således er den politiske idé, på hvilken statens forhold til andre stater er baseret, at udsprede Islam blandt befolkningerne og bære budskabet til dem. Metoden der skal følges er Jihad. Imidlertid er der adskillige måder og planer, som staten iværksætter og adopterer. Den vil for eksempel underskrive en ”godt naboskabsaftale” med nogle fjender og bekriige andre. Allahs Sendebud μ godkendte sådanne midler, efter han μ var ankommet til Madinah. Staten erklærede krig mod alle sine fjender samtidigt. Abu Bakr gjorde dette, da han på samme tid sendte hæren til både Irak og ash-Sham. Staten kunne gå med til en midlertidig våbenhvile for at skabe offentlig opinion om Islam.

Det var præcis hvad Allahs Sendebud μ gjorde da han μ underskrev Hudaybiyah-traktaten. Staten tyede også til lokale småkampe som et middel for at terrorisere fjenden. Dette var tilfældet, da Allahs Sendebud μ sendte adskillige ekspeditioner ud før Badr krigen, og da Ummayiderne var ved magten, benyttede de den samme taktik over for romerne, inklusiv sommer og vinter kampaner.

Staten underskrev økonomiske aftaler med nogle lande, mens den på samme tid, over for andre, ikke havde handelsaftaler, alt dette med Da’wah til Islam for øje. Den kunne have diplomatiske relationer med nogle lande og ingen med andre. Dette var ifølge en omhyggelig designet plan for at bringe Da’wah i en gunstig position. Staten

anvendte propaganda og reklamering for at udsprede Da'wah, og den afslørede fjendernes planer og benyttede koldkrigs taktikker.

Statens planlægning skal være ifølge naturen af det arbejde, der skal foretages og gearret mod det, der gavner den islamiske Da'wah. Disse planer har altid været for udspredelsen af Islam og for at lette Jihad opgaven, og derfor er de nødvendige i implementeringen af udenrigspolitikken. Den offentlige opinion omkring Islam og den Islamiske Stat har altid været nødvendige for udspredelsen af Islam gennem den faste metode, som er Jihad for Allahs I skyld.

De islamiske erobringer er for udbredelsen af Islam

Den islamiske Ummahs mission i dette liv er at bære Islams budskab til hele menneskeheden. Muslimerne bør have føling med omverdenen. Den Islamiske Stat er således forpligtet til at udføre den opgave, som Islam har befaleet, for at levere budskabet. Det var uundgåeligt at staten ville besejre andre lande og opnå dette med stor succes. Disse erobringer var blot implementeringen af en islamisk forpligtelse, hvilket er at overbringe Islam til menneskene på en måde, der overvælder deres forestilling, gennem implementeringen af dens love over dem, samt udspredelsen af dens ideer blandt dem.

Følgelig var de islamiske erobringer ikke designet for at udnytte og kolonisere mennesker, ej heller var de til for at udnytte deres lands ressourcer. Det eneste mål var at bære det islamiske budskab til dem, for at redde dem fra det elendige liv, de førte og de korrupte regimer, som de var regeret af.

Den Islamiske Stat var etableret på et meget stærkt grundlag, et grundlag, der lod den vokse og ekspandere, sprede sig og erobre andre lande. Det frø der lå til grund for dets etablering, var bestemt til at bære en universel stat, og ikke en lokal, netop fordi dens verdensanskuelse er universel. Det er en verdensanskuelse for menneskeheden og dens system er globalt, tilsigtet alle mennesker.

Derfor er det kun naturligt for staten at udvide sig og befri andre lande, da dens natur gør dette uundgåeligt. Allahs Sendebud ρ modtog den anden 'Aqabah Bai'ah fra muslimerne, som lovede at kæmpe side om side med ham ρ i alt, selv hvis dette ledte til tab af deres ejendom og deres ledes død. De forpligtede sig til absolut lydighed til ham ρ i både medgang og modgang, at ytre sandheden til enhver tid, i både medgang og modgang. I Allahs I tjeneste ville de kæmpe til døden for

at beskytte den islamiske Daw'ah, og for deres trofaste tjeneste var belønningen Paradiset. Disse udgjorde kernen i den islamiske hær, som bar Islams budskab. Med alle disse faktorer taget i betragtning, hvorfor blev denne hær så etableret? Hvad var dens opgave? Var det ikke at bære det islamiske budskab? Var det ikke den eneste grund til, at de kom og gav deres lydighed og var parate til at dø for denne sag?

Allahs Sendebud ρ havde før sin død, designet en plan for erobringerne. Så snart den Islamiske Stat var etableret på Den Arabiske Halvø, sendte han ρ repræsentanter til Chosroes og Cæsar, som en del af hans ρ plan for at udsprede Islams budskab over hele halvøen, og dette foregik i det syvende Hijrah år. Han ρ sendte ligeledes repræsentanter til andre konger og prinser for at invitere dem til at omfavne Islam. Hans ρ plan indbefattede også overraskelsesangreb mod Mu'tah og Tabuk, og forberedelsen af Usamas hær. Khulafa', der efterfulgte ham ρ , som statens overhoveder, tilstræbte at følge hans ρ plan, og de eksekverede den gennem erobring af de lande, som han ρ havde sendt repræsentanter til for at invitere dem til Islam.

Andre erobringer fulgte hurtigt efter, og igen fulgte de altid den samme metode og samme princip. Det er derfor, at den Islamiske Stat aldrig var selektiv i forhold til de lande, den erobrede, det gjorde ikke nogen forskel for muslimerne, hvor svær eller let deres opgave var. Og selv om Egypten var relativ let at erobre og landets ressourcer betydelige, sammenlignet med det hårde nordfrikanske Sahara-klima med dets fattigdom, tog muslimerne aldrig disse faktorer i betragtning, fordi deres ultimative mål var at udsprede Islam. Dette nødvendiggjorde befrielsen af ethvert land uanset dets fattigdom eller rigdom, og uanset dets folks modstand. At bære Islam til andre lande er ikke motiveret af en rigdom eller en fattigdomsfaktor, ej heller vil accepten eller afslaget fra folket stoppe budskabet. Hovedmålet er ganske enkelt at bringe Islam videre, at etablere den, som et intellektuelt lederskab, hvorudfra en levemåde udspringer. Dette budskab skal bæres til hele menneskeheden, i alle lande.

Qur'an har for muslimerne skitseret årsagerne til kamp og forpligtelsen om Jihad og lagt vægt på, at kamp kun skal være for Islams sag og for at bære det islamiske budskab til verden. Versene kom skarpt og hurtigt, beordrende muslimerne til at kæmpe for Islam.

Allah I siger i surat al-Anfal:

(وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ كُلُّهُ لِلَّهِ فَإِنْ)

”Og kæmp mod dem, indtil der ikke længere er nogen Fitnah, og Deen alene vil være for Allah” (OQM. Al-Anfal:39)

Og Han I siger i surat al-Baqarah:

(وَقَاتِلُوهُمْ حَتَّى لَا تَكُونَ فِتْنَةً وَيَكُونَ الدِّينُ لِلَّهِ)

”Og bekæmp dem, indtil der ikke er mere Fitnah, og Deen (tilbedelse) alene er for Allah” (OQM. Al-Baqarah:193)

Allah I siger også i surat at-Taubah:

(قَاتِلُوا الَّذِينَ لَا يُؤْمِنُونَ بِاللَّهِ وَلَا بِالْيَوْمِ الْآخِرِ وَلَا يُحَرِّمُونَ مَا حَرَّمَ اللَّهُ وَرَسُولُهُ وَلَا يَدِينُونَ دِينَ الْحَقِّ مِنَ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حَتَّى يُعْطُوا الْجِزْيَةَ عَنْ يَدٍ وَهُمْ صَاغِرُونَ)

”Kæmp mod dem, som ikke har Iman på Allah, og ej heller på den yderste dag, og som ikke forbyder det, som er blevet forbudt af Allah og Hans sendebud; og dem, som ikke følger sandhedens Deen af dem som blev givet Bogen (jøder og kristne), indtil de betaler Jizya med villig underkastelse” (OQM. At-Tauba:29)

Disse vers har, blandt andre, forpligtet muslimerne til at udføre Jihad, og indikerer for muslimerne formålet med erobringerne. Det var disse vers, der motiverede muslimerne til at befri andre lande.

Således var det at bære det islamiske budskab grundlaget, på basis af hvilket den Islamiske Stat var grundlagt, og for hvilket den islamiske hær var forberedt. Jihad var befalet, og dette var den fulgte metode i erobringen af andre lande. At bære dette budskab er, hvad der vil bringe den Islamiske Stat tilbage til muslimerne.

Konsolideringen af de islamiske erobringer

Muslimerne frigjorde mange lande og styrede dem med Islam. Islam har befalet muslimerne at styre med styrke og ledelse. Det er ikke tilladt, at de bliver regeret af ikke-muslimer. Allah I siger i Surat an-Nisa:

(وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا)

“Og aldrig vil Allah skænke de vantro en vej (triumf) over de troende.” (OQM. an-Nisa:141)

Allah har overdraget ‘Izzah til de troende. Han I siger i Surat al-Munafiqoon:

(وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَكِنَّ الْمُنَافِقِينَ لَا يَعْلَمُونَ)

“Og ære (‘Izzah) tilhører Allah, Hans Sendebud og de troende, men hyklerne ved ikke.” (OQM. al-Munafiqoon:8)

Allah I skænkede dem imidlertid ikke magten, ej heller gav Han I dem herredømmet og ledelsen, førend at de havde erhvervet sig den islamiske mentalitet. Denne mentalitet bar ideen om en bestemt opgave, hvor formålet er at implementere Islam og udbrede dens budskab, og ikke for at udøve magt. Før de havde erhvervet sig en islamisk mentalitet, dvs. de havde evnen til at forstå, hvad herredømme medførte og ansvaret overfor Allah I, blev autoriteten til at herske og have ansvaret for befolkningens affærer holdt fra dem. Islams pagt blev reflekteret i disse regenters handlinger og ord, og gennem implementeringen af Shari’ah nåede denne frem til befolkningen, de regerede over. Dette resulterede uundgåeligt i at disse mennesker blev overbeviste, således at de omfavnede Islam i massevis. Magten, ledelsen

og herredømmet tilhørte derefter også dem. Deres lande hørte under den islamiske "Dar" og blev en del af den Islamiske Stat.

Ved at styre de erobrede lande med Islam, blev de islamiske erobringer forstærket, efterfulgt af befolkningens tilslutning til den islamiske overbevisning, indtil den Islamiske Stats erobringer af lande, var en selvfølge frem til dommedagen ved at løsrive de erobrede landes befolkning fra deres forhenværende forhold og herskende autoriteter og forvandle dem fraantro til muslimer og deres lande fra Dar ul-Kufr til Dar ul-Islam. Denne stats affærer forblev intakte, indtil det islamiske herredømme blev destrueret. Imidlertid forblev dens befolkning muslimer, og deres jord forblev islamisk, selv efter at det islamiske herredømme var gået til grunde og statens autoritet forjaget. Skønt den Islamiske Stat i øjeblikket er fraværende, og de lande, som oprindeligt var erobret af muslimer, fortsætter med at udgøre muslimske lande, samt at befolkningerne fortsat vedbliver med at være muslimer, så har de muslimske lande endnu potentiale, med hensyn til tilbagevendelsen af det islamiske herredømme samt udspreddelsen af dens autoritet over dens territorium.

Adskillige faktorer har reelt forstærket de islamiske erobringer permanent, og har indplantet Islams frø indtil dommedagen.

Nogle af disse faktorer gjorde selve styringen af de befriede lande enkel fra begyndelsen, såsom den islamiske lovgivnings natur. Andre faktorer forberedte befolkningen på at tage imod Islam, såsom lederens opførsel, alt imens andre faktorer, såsom den islamiske 'Aqidahs natur, bidrog til at det islamiske frø satte sig grundigt fast i hjerterne og i tankerne, hos de, der omfavnede det for altid.

Et resumé af disse faktorer kan opsummeres i det følgende:

1. Islam er en rationel 'Aqidah. Den tvinger enhver, som omfavner den, til at tro på den gennem en rationel og intellektuel gennemgang. På denne måde bliver mennesket en tænkende person, lige så snart det omfavner Islam. Dette skyldes at dets opmærksomhed vil være vendt mod skabningerne og universet, som er skabt af Allah I, og således, tvinger det mennesket til at erkende eksistensen af dets skaber, og derved opmuntrer det til en forøgelse af kendskabet til Hans I regler, og at udlede dem, samt at løse dets problemer i

overensstemmelse med dem. Derfor vil Islam spille en afgørende rolle for denne person, og dette vil motivere ham til at forstå og implementere Islams regler.

2. Islam forpligter muslimerne til at tilegne sig viden og blive bekendt med den islamiske kultur. Det er ikke tilstrækkeligt for en muslim, blot at erklære de to Shahadatain (vidnesbyrderne for Iman), for at blive velinformeret omkring Islam og forstå den. Muslimerne bør studere Islam på en omfattende måde og udvikle det til en klar vision omkring formålet med mennesket, livet og universet, samt den måde hvorpå Islam regulerer. Denne viden udvider muslimens horisont og udvikler hans opfattelse. Dermed beriges hans eller hendes mentalitet, hvilket gør vedkommende til en lærer for andre.
3. Den islamiske ideologis natur og dens Shari'ah nødvendiggør, at muslimerne i en stigende grad bør tilegne sig viden, dvs. Islam bør påvirke måden, hvorpå det enkelte individ lærer samt behandler de informationer, der kommer fra samfundet, som vedkommende bor i. Muslimerne lærte Islam for at implementere den. Derfor var muslimerne altid ivrige og nidkære efter Islam. De havde alle omfattende tanker, frugtbar viden og en bred horisont, på grund af den islamiske 'Aqidah, som var dybt rodfæstet i deres hjerter og tanker. De tog ligeledes imod de islamiske regler og asnuelser efter omfattende studie og undersøgelse, fordi den praktiske implementering af Islam var herskende. Muslimerne lærte ikke Islam for at fylde sig med viden, for dette ville blot gøre dem til omvandrende bøger, som indeholdt informationer omkring Islam. Det vil have gjort dem til intellektuelle svampe, som fyldte sig med viden for videns skyld, og ikke for at handle på basis af disse informationer med henblik på at forandre for derefter at bringe orden i samfundet. Informationerne ville, i sidste ende tøre ud, og individet ville ikke have nogen indvirkning på samfundet. Ligeledes hørte de ikke alene på Islam, som en form for råd. Dette vil have gjort dem til overfladisk tænkende individer uden mulighed for at forholde sig til overbevisningen omkring livets affærer i dagligdagen. Muslimerne sikrede sig mod og undgik disse to farlige stier, det vil sige lærdommen omkring Islam alene for oplysningernes skyld eller for blot at tage den til sig som råd. Muslimerne

tilegnede sig deres lærdom om Islam og dens regler ifølge den metode, Islam har bestemt. Denne er den klare og oplyste forståelse af Islam, der skal til, for at implementere den i livets gang.

4. Islam er progressiv. Den fører muslimerne til nye højder og holder dem på fuldkommenhedens sti. Den kræver at muslimen optræder med bestemte handlinger, og udførelsen af disse skal lede muslimen til et niveau af fuldkommenhed, hvor han eller hun kan nyde den åndelige overlegenhed, fred i sindet og sand lykke. Menneskeheden vil, når det er løftet til et sådan niveau, forblive dér og ikke degraderes. Hvis de midlertid når dette niveau af perfektion, som er hårdt at opnå, så er opretholdelsen af dette niveau endnu hårdere, og derfor må handlinger, som foretages af muslimerne, forblive konstante og permanente og ikke midlertidige. Dette gør det muligt for mennesket at bevare det opnåede niveau af overlegenhed og fremgang.

Disse handlinger udgør tilbedelseshandlinger, nogle af dem påbudte og andre opfordrede. Fokets opfyldelse af forpligtelserne vil lede til en realisering af et fælles fremgangsniveau. Handlinger der er ud over det påbudte udføres af personer som tilstræber fuldkommenhed.

Udførelsen af disse tilbedelseshandlinger er ikke en vanskelig opgave, ej heller en trættende eller nedbrydende oplevelse, og det koster heller ikke tab af nydelserne i livet eller en afståelse fra dets glæder. Det kan ikke lede til en undertrykkelse af instinkterne, som følgelig vil modsige menneskets natur. Intet i udførelsen af sådanne tilbedelseshandlinger, specielt de påbudte, er en svær opgave, og de er vel inden for ethvert menneskets evner, uanset vedkommendes styrke og viljestyrke. Tilbedelseshandlinger vil ikke forhindre mennesket i at have et behageligt liv. Mandub (opfordrede handlinger) som også er tilbedelseshandlinger, er komplimenterende. Muslimernes udførelse af dem er udtryk for en stor ambition og iver, fordi de ved at sådanne handlinger giver en velsignelse fra Allah I.

5. Muslimerne erobrede andre lande for at viderebringe det islamiske budskab. Dette medførte at de følte, at de var

udsendinge af medlidenhed og vejledning. De trådte ind i et land for at styre det med Islam, og så snart befolkningen havde omfavnet Islam, ville de nyde de samme rettigheder, som muslimerne.

De ville dermed blive forpligtet til at udføre samme gøremål som muslimerne. Et nyerobret land nød samme rettigheder som andre muslimer i regionen, da Staten er forpligtet til at forsørge dem. De blev en integreret del af den Islamiske Stat, fordi det islamiske styresystem er et enhedssystem. Det er også derfor befolkningerne i de erobrede lande aldrig følte, at de blev koloniseret, ej heller sansede de nogensinde det mindste tegn på kolonisering. Derfor er det ikke overraskende at befolkningerne omfavnede Islam i hobetal, og flere, efter de havde bevidnet implementeringen af den sande Islam.

6. Den islamiske ideologi og de islamiske regler er ikke reserverede. Det er tilladt at undervise Islam til alle mennesker, og det er faktisk en forpligtelse at undervise enhver, således at de kan smage Islams sødme og realisere den i dens sande natur. Allahs I Sendebud ρ sendte guvernører, dommere og lærere for at styre folk med Islam og for at undervise dem i Islams regler. Muslimerne efter Profeten ρ erobrede mange lande, og de sendte regenter og lærere, som skulle undervise folket i Fiqh og Qur'an. Folket bød med åbne arme den islamiske uddannelse velkommen, og de gjorde dette, indtil deres kultur blev islamisk. Dette inkluderede selv dem, der valgte ikke at omfavne Islam.
7. Islamisk Shari'ah er universel og altomfattende. Derfor har muslimerne aldrig haft behov for at studere et lands love, før de skulle erobre det. De har aldrig haft behov for at forsøge at tilpasse eller kompromittere lovene, som er bragt til at løse livets problemer, i forhold til de eksisterende love inden for det pågældende lands grænser. De erobrede lande og præsenterede Shari'ah som et samlet system og implementerede Islam fra den første dag, de indtrådte det erobrede land. Deres metode var fundamental i den forstand, at der ikke var en gradvis tilgang til implementeringen af systemet. Fx var det ikke tilfældet, at man implementerede lov A, B og C, men ikke D, fordi implementeringen af lov D ville resultere i strid, og det ville medføre at befolkningen vendte ryggen til Islam, eller at

den ville være alt for svær at overholde. Denne type af gradvis implementering eksisterede ikke. Der fandtes ingen lappeløsninger her og der.

Muslimerne tillod ikke status quo at afværge dem fra at viderebringe Islams system. De erobrede landet med en bestræbelse på at levere Islam til dets befolkning og for at ændre deres fordærvede tilstand og turbulente livsstil. Dette nødvendiggjorde, at de gamle strukturer blev fjernet fra rødderne og udskiftet med den nye struktur på en altomfattende måde. Det var derfor let for muslimerne at regere den nye frigjorte befolkning fra førstedagen. Deres styre var fuldstændigt og rodfæstet. De led aldrig under nogen som helst lovgivningskrise, ej heller oplevede de en overgangsperiode. De havde deres budskab, og det var baseret på en 'Aqidah, hvorfra systemet, lovgivningen og reglerne udsprang. Det var og er en Shari'ah, der gælder som en implementering over alle menneskeracer, hvor som helst og når som helst.

Sammensmeltningen af folkeslag til en Ummah

Allahs Sendebud μ gik bort efter hele Den Arabiske Halvø havde indtrådt Islams fold, og polyteisme var blevet afskaffet. Halvøen var under islamisk dominans og blev styret omfattende af Islam ifølge dens 'Aqidah og det system, der udspringer fra den. Han μ døde først efter at Allah I havde fuldkommengjort denne Deen, fuldendt Sin nåde over muslimerne og valgt Islam for dem, som deres Deen. Dette inkluderede invitationen af omkringliggende nationer og folk til Islam ved at sende udsendinge til deres konger og regenter samt udsendelsen af ekspeditioner for at angribe de romerske grænser ved Mu'tah og Tabuk.

Så kom Khulafa' ar-Rashidun, og erobringerne fortsatte. Irak var beboet af en blanding af arabere og persere, der bekendte sig til kristne, mazadakyya og zoroastri trosretninger, og dette var det første erobrede land. Persien og dernæst ash-Sham. Persien var beboet af zoroastrianer, jøder og kristne og styret af perserne, mens ash-Sham var en romersk koloni, hvor kristendommen var udbredt. Syrere, armenere, jøder, arabere og nogle få romere levede der. Egypten blev erobret efter dette, og også det var beboet af en blanding af folk, som koptere, jøder og romere. Nordafrika fulgte efter og det var der, hvor berberne levede under romersk dominans. Efterfølgende kom umayyiderne, og de erobrede Sind, Khawarizm og Samarqand og tilsluttede dem undervejs til den Islamiske Stat. Al-Andalus blev derefter erobret og blev en wilayah i den Islamiske Stat.

Disse landes indbyggere var forskellige i deres etnicitet, sprog, religion, traditioner, lovgivninger og kulturer. De var derfor naturligvis forskellige fra hinanden i deres mentaliteter og standpunkter. Derfor var sammensmeltnings-processen af disse lande, og det at forene dem til en Ummah, så de adopterede denne Deen, det arabiske sprog og Islams kultur og love, en kolossal opgave. Succes med dette var således

en enorm og ekstraordinær præstation. Dette skete alene gennem Islam og var kun muligt for den Islamiske Stat. Så snart disse folk identificerede sig med Islams banner og blev styret af den Islamiske Stat, blev de én Ummah, den islamiske Ummah. Denne bedrift var mulig i kraft af effekten af det islamiske styre og den islamiske 'Aqidah. Mange årsager ledte til sammensmeltningen af disse forskelligartede folkeslag til en Ummah, og de vigtigste af disse var de følgende fire:

1. Kultiveringen med Islam.
2. Samlivet mellem muslimerne og de befriede folk i det daglige liv og arbejde.
3. Folkets hurtige omfavelse af Islam i de erobrede lande.
4. Den radikale ændring i livets gang hos dem, der omfavnede Islam og deres ændring fra en dystre situation til en bedre.

Kultiveringen med Islam forpligtede muslimerne til at kalde til Islam og udsprede dens retledning, hvor som helst og når som helst det er muligt. Dette nødvendiggjorde Jihad og erobringer af andre lande, således, at de fik folk til at forstå og overveje sandheden i Islams lovgivning. Islam giver folk valget mellem at omfavne Islam eller bibeholde deres tro, hvis de ønsker dette, forudsat at de underkaster sig Islams love relateret til transaktioner og straffesystemet. Dette sidste punkt er væsentligt, idet det skaber harmoni i folkets handlinger og adfærd, når først systemet og lovene, der varetager deres problemer, er fælles, og det tjener endvidere det formål, at ikke-muslimerne føler sig som muslimerne, som værende en del af samfundet, en del af det samme system og dermed nyder sindsroen og Statens beskyttelse.

Kultiveringen med Islam kræver, at de erobrede folkeslag bliver betragtet ud fra et menneskeligt syn, og ikke et racemæssigt, stammemæssigt eller sekterisk syn. Derfor skal de islamiske regler relateret til sociale eller straffesager være ligeligt implementeret over enhver indbygger, uden forskel mellem muslimer og ikke-muslimer.

Allah I siger i Surat al-Maidah:

(وَلَا يَحْرِمَكُمُ شَتَانُ قَوْمٍ عَلَىٰ أَلَّا تَعْلَبُوا اغْدِلُوا هُوَ أَقْرَبُ لِلتَّقْوَىٰ وَاتَّقُوا اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ خَبِيرٌ بِمَا تَعْمَلُونَ)

”Og lad ikke misundelse og had til andre få jer til at undvige retfærdighed. Vær retfærdige! dette er tættere på fromhed, og frygt Allah. Sandelig, Allah er velvidende om hvad I foretager jer”. (OQM. al-Maidah:8)

Alle folk er lige for loven. Regenten varetager folkets affærer og styrer over dem. Dommeren løser folkets stridigheder uden fordomme. Han anser dem ud fra et menneskeligt syn med det formål at løse deres problemer og stridigheder. Styresystemet i Islam repræsenterer sand enhed og lighed mellem de forskellige regioner i staten.

Islam forpligter regenten til at garantere de basale behov i alle wilayat i staten med bevillinger leveret af statskassen uanset den indkomst, der bliver indsamlet i hver wilayah, og uanset om disse beløb dækker udgifterne eller ej. Islam forpligter en enkel finansiel politik ved at indsamle beløb til statskassen fra alle wilayat og bidrage til at sammensmelte de erobrede lande til wilayat og gøre dem til én Stat. Dette er hvad det islamiske styresystem vil og uundgåeligt opnåede.

Det at muslimer omgik den indfødte befolkning var en af de vigtigste faktorer, der ledte til at disse mennesker indtrådte Islam og integrerede sig med muslimerne. Efter at have erobret et land bosatte muslimerne sig der og begyndte at lære folket om Islam og den islamiske kultur. De levede side om side og delte alle livets affære og blev en del af et land styret med de samme love. Der eksisterede aldrig to forskellige raceadskilte samfund delt mellem erobrere og erobrede, vindere og besejrede. De var alle Statens borgere, der hjalp hinanden i deres dagligdagsaffærer. De erobrede folk så op til deres regenter, som en anderledes type af folk, som de aldrig havde stæet overfor før. De bevidnede lighed måden, hvorpå de blev behandlet, idet regenterne placerede sig på samme niveau og tjente dem og varetog deres affære. De oplevede regenternes fine behandling, regenter, der havde høje kvaliteter, og dette gjorde dem til tilhængere af deres regenter og af Islam. Regenterne og andre muslimer giftede sig med kvinder fra Bogens folk (jøder og kristne), spiste deres slagtede kød og deres mad. Dette ansporede dem til at indtræde Islam, fordi de bevidnede Islams effekt gennem regenterne, og de så Islams lys gennem systemet, der var implementeret over dem. Som et resultat blev disse folk integrerede og udgjorde en enkel Ummah.

Indtrædelsen af de indfødte mennesker i Islam, var ikke begrænset til en periode eller et land. Folkene i ethvert land indtrådte Islam i massevis. Folk fortsatte med at indtræde Islam, indtil de fleste af dem var muslimer, og således var Islam ikke blot begrænset til de muslimske erobrere. Ved at indtræde Islam, integrerede folkene i de erobrede lande sig, med erobrerne og blev til en enkel Ummah.

Den omfattende ændring som Islam forårsagede, at folk omfavnede den, ledte til en ændring af det intellektuelle niveau hos de nye muslimer. Dette udviklede dem gennem den islamiske 'Aqidah, hvilket blev et ideologisk grundlag, hvorpå alle opfattelser var funderet og målt. Som resultat heraf tog Islam dem fra en følelsesmæssig tro til en intellektuelt funderet overbevisning. Det førte dem fra tilbedelsen af idoler, ikoner, andre mennesker og ild og troen på treenighed og andre lignende typer af tilbedelse, som alle ledte til en brat nedgang i det intellektuelle niveau, til tilbedelsen af Allah I, der ledte til, og fortsat vil lede til, oplyste sind. Islam fik dem overbevist om det hinsides og ledte dem til at forstå den måde Qur'an og Sunnah har fremvist det og belønningen og straffen i det. Så de opfattede det som værende korrekt, og dette ledte dem til at tilegne sig livets sande mening og en vej til et andet, lykkeligere og evigt liv. De tog imod livet med åbne arme, og de forsømte det ikke. De tog dets midler og nød de fornøjelser og rigdomme, som Allah I – Den, der forsynede med de korrekte målestokke og opfattelser om livet – havde givet dem.

Før Islams ankomst var deres målestokke i livet baseret på personlige interesser som det eneste, der kontrollerede udførelsen af en hvilken som helst handling. Efter accepten af Islam ændrede målestokken for deres handlinger sig og blev baseret på, hvad der er Halal og hvad der er Haram. Denne målestok blev den motiverende kraft bag deres handlinger, og dens retningslinier var ifølge, hvad Allah I har forpligtet og forbudt. Målet med deres handlinger blev dermed at opnå Allahs tilfredshed. Handlingsværdien blev formålet bag udførelsen af handlingen. Det kunne være åndeligt, hvis det var bøn eller Jihad; materielt, hvis det var køb og salg; moralsk, hvis det var en tillid eller en handling med medfølelse; menneskeligt, hvis det var at hjælpe under en krise osv. Folk begyndte at adskille mellem handlingsmotivet og handlingsværdien. Som resultat blev deres opfattelser om livet anderledes end, hvad de havde været i deres tidligere liv. Det blev den

sande opfattelse om livet målt på basis af, hvad Islam har foreskrevet, hvilket er Allahs I påbud.

Islam gav disse folk en sand betydning af lykke. Lykke havde, ifølge deres tidligere syn, været opfyldelsen af deres instinkter og organiske behov. Dette blev ændret til opnåelsen af Allahs I tilfredshed. Dette medførte sand lykke, idet sand lykke betyder den totale og permanente ro i sindet, og dette kan aldrig blive realiseret blot ved opfyldelsen af de menneskelige lyster og opnåelsen af materiel tilfredsstillelse. Dette kan kun opnås ved at opnå Universets Herres tilfredshed.

Dette er hvordan Islam påvirkede synspunkterne hos de folk, der omfavnede den. Deres syn på livet og handlingerne, som de udførte i livet, ændrede sig. Deres prioriteringsrækkefølger ændrede sig også, nogle steg i deres værdi og andre faldt. Menneskets liv var øverst på deres prioriteringsliste til at begynde med, og ideologien blev sekundær. Islam kom og vendte situationen, så ideologien kom øverst og erstattede menneskets prioriteringer i livet. Som et resultat af dette begyndte muslimerne at ofre deres liv for kaldet til Islam, fordi de, ganske korrekt, opfattede, at Islam er mere værdifuld end livet selv, og det var kun en naturlig følge, at muslimerne gennemgik lidelser og ofringer for Islams skyld. Livets anliggender blev placeret i forhold til deres korrekte prioritet. Livet blev ærefuldt og værdigt, og muslimerne tilegnede sig en permanent ro i sindet, så snart de havde fastsat deres ultimative mål, hvilket er Allahs I tilfredshed.

De nye muslimers opfattelser om de højeste idealer ændrede sig dermed. Førhen havde folket forskellige og foranderlige idealer. Nu havde de tilegnet sig det eneste og ultimative mål. Dette resulterede i forandringer, der havde betydning for dem og en forandring i definitionen på dyder. Grundlaget for dyder havde førhen indeholdt ting som personligt mod, individuel anstændighed og respekt, sekterisk opbakning, stolthed over rigdom og nobel afstamning, gavmildhed til en grad af ekstravagance, trofasthed over for stammen eller klanen, ubarmhertighed som hævn eller lignende handlinger. Islam ændrede alt dette. Den gjorde alle disse kvaliteter til trivielle, som ethvert menneske kunne tage eller lade være, ifølge Allahs I forordninger, og ikke ifølge hvilken fordel de frembragte, ej heller stoltheden eller prestigen, som de opnåede, heller ikke fordi de var traditioner eller skikke eller en arv, som de skulle beskytte. Islam befalede underkastelsen til Allahs I

befalinger alene. Således påbød Islam underkastelsen af de individuelle, stammemæssige, folkelige og nationale interesser til Islams befalinger alene.

Dette er hvordan Islam ændrede mentaliteterne og adfærden hos de folk, der omfavnede den. Den ændrede deres personligheder og deres vurdering af mennesket, livet og universet. Den ændrede fuldkomment deres målestokke om alle livets affære. Folk begyndte at opfatte, at livet indeholder en speciel mening, hvilket er fuldkommenhed og prægtighed. De tilegnede sig det højeste ideal, hvilket er sikringen af Allahs I tilfredshed, hvilket er det lykkeligste, som de energisk tilstræbte. Derfor blev de til anderledes skabninger, end de før havde været.

De fire ovennævnte årsager bidrog til at løsrive alle folk, der omfavnede Islam, fra deres tidligere omstændigheder. Disse opfattelser og visioner om livet blev forenede til én opfattelse og én vision. Varetagelsen af deres affærer udsprang fra deres opfattelser. Deres interesser blev også forenet til én interesse, dvs. Islams interesse. Deres mål i livet blev til ét enkelt mål, hvilket var udspredelsen af Allahs I ord. Samlet var disse folks integration i Islam uundgåelig, og de blev til én Ummah – den islamiske Ummah.

Statens svækkelse – årsager og faktorer

Den Islamiske Stat er baseret på den islamiske ideologi, og den får udelukkende sin styrke fra denne ideologi. Den er den primære årsag til fremskridt og velstand og selve grundlaget for dens eksistens. Den Islamiske Stat opstod og etablerede sig på en magtfuld måde, grundet Islams styrke. Den omfattede store dele af verden inden for mindre end et århundrede, til trods for det faktum, at heste og kameler var dens eneste transportmidler, og alle de erobrede folk og nationer omfavnede Islam indenfor en kort tidsperiode, trods det faktum, at dens kommunikationsmidler var begrænset til pennen og mundtlige overleveringer. Islam gjorde alt dette muligt ved at være drivkraften bag Staten.

Islams fjender indså dette og vidste, at en svækkelse af den Islamiske Stat ville være umulig, så længe Islam fortsatte med at være stærk og dybt rodfæstet i muslimernes hjerter og sind, og så længe forståelsen af Islam forblev korrekt, og dens implementering var nøjagtig og omfattende. Derfor forsøgte Kuffar at finde midlerne, som ville svække muslimernes forståelse af Islam og deres implementering af dens regler.

De metoder som Islams fjender brugte for at svække forståelsen af den var utallige. Nogle var relateret til teksten og andre til sproget, som blev brugt til at bære og undervise i Islam, mens andre anvendte metoder relateret til Islams relevans og anvendelighed i forhold til realiteten. De satte sig for at føje nogle falske beretninger til samlingen af Ahadith fra Allahs Sendebud ρ, som han ρ aldrig havde udtalt, og de formåede at fabrikere og inkludere uislamiske meninger og koncepter i dem, som modstred Islam, i håbet om at disse ville blive adopteret af muslimerne og dermed vildlede dem og fjerne dem fra Islam. Det lykkedes dem at gøre præcis det, og de spredte disse falske ahadith blandt folk. Muslimerne blev alarmeret af dette, og de afslørede disse zanadiqahs

(kættere) onde planer. Muslimerne knuste deres onde ring og afværgede deres sammensværgelse. Retslærde og eksperter indenfor Ahadith tog derefter udfordringen op og begyndte at samle og katalogisere Ahadith ved at relatere hver eneste Hadith til beretteren, hans baggrund og den dato, hver enkelte Hadith var berettet. De understregede og klassificerede hver enkelte Hadith. Ahadith blev beskyttet og klassificeret som enten Sahih (sand/ægte) eller Da'if (svag).

Berettere af Ahadith blev begrænset til de tre generationer efter Sahabah ψ , og ingen beretning, som var berettet efter dem, blev accepteret. Beretterne blev identificeret individuelt, og bøgerne med Ahadith blev også klassificeret i overensstemmelse dermed, indtil muslimerne var i stand til at identificere autenticiteten af enhver Hadith, ved at relatere til dens tekst og kæde af berettere. Den Islamiske Stat behandlede disse zanadiqah meget hårdt, og de fleste af dem blev faktisk dræbt for deres deltagelse i falsificering og fabrikering af de såkaldte ahadith fra Allahs Sendebud ρ . Overordnet set havde sammensværgelsen hverken nogen skadelig effekt på Islam eller Staten.

Islams fjender begyndte så at angribe det arabiske sprog, da dette er sproget, hvormed Islam og dens regler bæres, og de forsøgte at adskille det fra Islam. Det lykkedes dem ikke første gang, for muslimerne fortsatte deres erobringer bevæbnet med Bogen (Qur'an), Sunnah og det arabiske sprog, og de lærte folket alle disse tre. Folket omfavnede Islam og blev flydende i arabisk, og en del af ikke-araberne blev faktisk fremtrædende mujtahideen, som Imam Abu Hanifah. Andre blev enestående poeter, som Bashar ibn Burd, og endnu andre blev velformulerede skribenter ligesom Ibn Al-Muqaffa. Muslimerne brugte meget tid på det arabiske sprog. Imam Ash-Shafi'i forbød oversættelse af Qur'an, og han forbød at der blev bedt på et andre sprog end arabisk. Dem som godkendte oversættelse af Qur'an, som Imam Abu Hanifah, kaldte ikke den oversatte tekst for Qur'an overhovedet. Arabisk forblev fokus for opmærksomhed, for det er en fundamental del af Islam og en nødvendig forudsætning for ijthad. Forståelsen af Islam fra dens kilder sker udelukkende på arabisk og udledning af Ahkam Shar'iyah kan ligeledes kun opnås på arabisk. Men denne opmærksomhed, vægt og beskyttelse, som det arabiske sprog fik, mindskedes i slutningen af det sjette århundrede Hijri da regenterne, som ikke værdsatte og indså vigtigheden af det arabiske sprog, kom til magten. De forsømte derfor feltet, og som et resultat blev ijthad standset på grund af en manglende veltalenhed på det arabiske sprog,

en af hovedforudsætningerne for udledning af Ahkam Shar'iyah. På dette tidspunkt blev det arabiske sprog adskilt fra Islam, og Statens forståelse af Ahkam Shar'iyah blev sløret, og som en konsekvens blev implementeringen af reglerne også sløret. Dette bidrog meget til Statens indre lidelse. Den blev svækket i sin evne til at forstå og takle nye sager, hvilket førte til, at den svigtede i behandlingen af problemerne, som opstod eller behandlede dem på en fejlagtig måde. Som et resultat ophobede problemerne sig og overvældede Staten.

Dette var, hvad de islamiske tekster og sproget angik. Hvad angår Islams anvendelighed med hensyn til livets realiteter, så opstod der en farlig tendens, hvor man forsøgte at forene indisk filosofi med Islam. Søgen efter det Hinsides blev opnået gennem askese og selvføholdelse, og det førte til, at mange mennesker vendte sig bort fra livets nydelser og adopterede et passivt liv. De afsagde sig deres rolle i at være aktive medlemmer af samfundet, og dette resulterede i et stort tab for den Islamiske Stat og muslimer generelt. Som et resultat af dette mistede Staten en hel del talentfulde unge mænd, som kunne have engageret sig i Islams budskab, i stedet for at ty til askese og selvføholdelse.

Senere bragte Vestens kulturelle invasion en kultur med sig, som var fremmed for Islam. Vesten bedrog muslimerne ved at hævde, at de tog denne kultur fra dem, og at systemerne, den bragte, ikke var i modstrid med de islamiske regler. Vesten havde bragt en lovgivning, som overtrådte Islams Shari'ah. Dette påvirkede muslimerne i stor grad, og førte til den Vestlige kulturs indtrængen og påvirkning på muslimerne. Muslimerne begyndte at anskue livet på basis af gavn. Under den Osmanniske Khilafah blev nogle vestlige love adopteret, et vestligt banksystem blev oprettet, riba blev retfærdiggjort, og straffereglerne blev suspenderet og erstattet af vestlige strafferegler. Trods det faktum at fatawa blev udstedt for at begrunde sådanne handlinger, så havde de en katastrofal effekt på Staten og førte den væk fra det islamiske styre. Denne afvigelse fra Islam udslukkede den stærke Iman, muslimerne engang besad, tog Staten væk fra den rigtige vej og førte i sidste ende til dens svækkelse og opløsning.

Dette var med hensyn til forståelsen af Islam. Hvad angår dens implementering, så bidrog mange faktorer til den fejlslagne applikation af Ahkam Shar'iyah. En af disse faktorer var de politiske partier, hver af hvilke ønskede at påtvinge deres holdning, og de tyede til militære midler for at opnå autoriteten og styret. Abbasiderne gjorde dette ved at

belejre Persien og Irak og bruge dem som platform, indtil de havde formået at kapre hele magten og begrænse styrefunktionen til Banu Hashim klanen. Derefter kom Fatimiderne. De overtog Egyptens wilayah og etablerede en stat der, for at bruge den som støttepunkt, med det ultimative formål at overføre ledelsen af den Islamiske Stat til sønnerne af Fatimah, datter af Allahs Sendebud ρ, må Allah være tilfreds med hende. Deres handling var et tilbageslag for den Islamiske Stat og bremsede Jihad, fordi den resulterede i oprettelsen af en anden magt, som gik efter kontrollen over Khilafah, trods det faktum at den Islamiske Stat er en enhedsstat, og det er forbudt for muslimerne at have mere end én Khalifah på samme tid. Allahs Sendebud ρ sagde angående til dette:

(إِذَا بُوِيعَ لِخَلِيفَتَيْنِ فَأَقْتُلُوا الْآخَرَ مِنْهُمَا)

”Hvis der gives Bai’ah til to Khalifah’er, så dræb den sidste af dem.” [Sahih Muslim, Al-Imarah, Hadith nr. 3444]

Disse faktorer bidrog i allerhøjeste grad til Statens svækkelse og førte til en afbrydelse af erobringerne og resulterede dermed i forsømmelse af videreleveringen af Islams budskab. Men hvad der faktisk ledte disse politiske partier til at bruge denne type af metode for at gribe magten, var, hvad der fandt sted under Umayyidernes styre. Umayyiderne introducerede metoden, hvor Khilafah overdrages til en ”tronarving”, som derefter fik Bai’ah. Dette reducerede Bai’ah til en formel procedure og dræbte håbet om at nå styrepositionen gennem denne. Mu’awiyah overdrog eksempelvis autoriteten til sin søn, Yazid, og tog Bai’ah til ham senere hen. Derefter fulgte khulafa’ samme trend, hvor de modtog en ed til deres arvinger og derefter bad folk om at give dem Bai’ah. Folk blev begrænset til at give Bai’ah til hvem end khalifah’en havde nomineret, og de gav sjældent Bai’ah til andre. Denne metode ledte disse politiske partier til at bruge vold for at overtage magten.

Trods det faktum, at Abu Bakr τ adopterede nomineringsmetoden, så medførte Umayyidernes fejlapplikation af den til, at disse problemer opstod. Og Abu Bakr τ havde faktisk konsulteret muslimerne vedrørende dette spørgsmål, og som et resultat blev ‘Umar τ og ‘Ali τ de eneste to kandidater. Nomineringen blev derefter givet til ‘Umar τ, og han blev valgt som khalifah efter Abu Bakrs τ død. ‘Umar τ tog Bai’ah fra Ummah. Dette var i overensstemmelse med Shari’ah. Khulafa’ fra

Bani Umayyah fejlapplikerede denne regel og nominerede deres sønner, brødre eller slægtninge. I visse tilfælde nominerede de endda mere end én person. Denne slags fejlapplikation medførte, at muslimerne afholdt sig fra at give Bai'ah til hvem de ville, og dette førte desuden til Statens svækkelse. Til at starte med havde dette ikke megen effekt på Staten, for den var så magtfuld, men tegnene på ødelæggelse skulle snart vise sig.

Fejlapplikation var ikke blot begrænset til Staten. De forskellige wilayat blev også påvirket af samme lidelse. Abbasidernes tavshed over for 'Abd ur-Rahman ad-Dakhils handling i Andalus var det, som sikrede dette. Hans handling førte til amputering af en stor del af Staten, da han regerede uafhængigt over Andalus, hvilket guvernørerne efter ham også gjorde, og nogle af dem tilegnede sig endda titlen som Amir al-Mu'mineen. Skønt Andalus ikke erklærede total uafhængighed fra den Islamiske Stat, blev den styret separat, og dette resulterede i, at svækkelsen sneg sig ind i Statens struktur.

I sidste ende medførte dette, at Andalus blev overtaget af kuffar, mens den Islamiske Stat var på sit højeste i storhed og ved sin mest formidable styrke. Staten kunne ikke gøre meget for at frelse Andalus fra dens undergang, hvilket skyldtes opløsningen i Andalus administrationen. Dette skete på den vestlige front. I Øst blev guvernørerne (wulah) givet generelle og bredde beføjelser, hvilket aktiverede deres ego. De begyndte at regere deres respektive wilayat på deres egen måde, og khalifah'en var nødt til at acceptere denne tilstand. Han var tilfreds med den lovprisning, som han modtog fra deres talerstol og udtalelser om at beslutninger blev truffet på hans vegne, fremstillingen af valutaen, som bar hans navn og den fortsatte modtagelse af Kharaj indtægter fra dem. Så disse wilayat blev små uafhængige entiteter. Dette var tilfældet med Seljukkerne og Hamdanernes wilayat og mange andre. Dette var også en faktor, der bidrog til Statens svækkelse.

Efter den periode kom Osmanerne, og magten blev deres. Den Osmanniske Khilafah forenede det meste af de muslimske lande under dens ledelse. De påbegyndte Jihad i Europa, og de genoptog opgaven at bringe Islams budskab videre. Men dette aktivitetsudbrud var kun opbakket af den solide Iman hos de første Osmanniske Khulafa' samt hærens militære mægtighed og ikke af en klar forståelse af de islamiske koncepter og omfattende implementering af Islam. Derfor opnåede

deres erobringer ikke, hvad de tidlige erobringer havde formået, og regenternes styrke omfattede ikke alle områder af den Islamiske Stat. Altså svandt Statens styrke snart ind, hvorfor den kollapsede, indtil den til sidst ikke kunne fungere. Dette var et direkte resultat af de nævnte faktorer, udover de mange sammensværgelser, som blev udarbejdet mod Staten.

Faktorerne som bidrog til svækkelsen af Staten kan opsummeres til to hovedårsager: Den svage og ufokuserede forståelse af Islam og den efterfølgende fejlapplicering af de islamiske regler. Således er det kun en klar forståelse af Islam, som kan bringe den Islamiske Stat tilbage. Statens vedligeholdelse afhænger af dens evne til at bevare denne klare forståelse og den korrekte implementering af dens Ahkam indenrigs, og videreleveringen af Islams budskab til hele verden.

Nedbrydningen af den Islamiske Stat

Den intellektuelle afvæbning af den Islamiske Stat begyndte i det femte århundrede Hijri. På det tidspunkt kaldte nogle retslærde til en gradvis afskaffelse af ijthad med påstanden om, at dørene til ijthad var lukkede, og at alle menneskets problemer var blevet behandlet. Dette signalerede Statens nedgang. Skønt der stadig var mujtahideen tilbage, havde den svækkede tænkning allerede spredt sig, og dette havde en stor effekt på Staten. Da korsridderne indledte deres kampagne, var Staten ikke i stand til at modstå udfordringen. Staten blev beskæftiget med fortsatte kampe mod korsfarerne, som varede i to århundreder. Korsfarerne var sejrrige til at begynde med, og de formåede at besætte dele af den Islamiske Stat. Derefter formåede Staten at genvinde de besatte lande og besejre korsfarerne. Styret og autoriteten blev overtaget af Mamlukkerne, som forsøgte det arabiske sprog og den intellektuelle og lovgivningsmæssige side af styret. Døren blev smækket i hovedet på ijthad, og forståelsen for de islamiske koncepter svækkedes betydeligt. Retslærde blev tvunget til at nøjes med taqlid, og lidelsen forværredes.

Dette påvirkede dog kun Staten indefra, idet Staten forblev stærk, og dens internationale ståsted var intakt. Den Islamiske Stat forblev en supermagt, frygtet af alle andre nationer, og den udgjorde den største og stærkeste del af verden på det tidspunkt. Den Osmanniske Stat tog kontrollen over det meste af datidens kendte verden. I det 10. århundrede Hijri (16. århundrede e.kr.), forenede den de arabiske lande under sin ledelse, og dens herredømme strakte sig over meget store territorier. Den Osmanniske Stat koncentrerede sig om sin militærstyrke og ekspansionen af dens autoritet, såvel som det glamourøse ved dens styre og magt. Den fokuserede også sine kræfter på erobringerne og forsøgte det arabiske sprog. Den Osmanniske Stat anskuede aldrig Islam ud fra en intellektuel og lovgivningsmæssig vinkel, altså var der en defekt i tænkingsniveauet og evnen til at udlede

regler til situationer, som aldrig var hændt før. På dette tidspunkt blev svækkelsen ikke opdaget af den Islamiske Stat, fordi den var på toppen af sin storhed, magt og militærstyrke. Dens ideologi, lovgivning og kultur var, sammenlignet med Europas, overlegen i ethvert henseende. Denne sammenligning beroligede Staten og tjente til at lade dens svagheder virke overkommelige og udholdelige. Europa var stadig indhyllet i totalt mørke, kaos og uro. Den Osmanniske Stat var i en meget bedre situation sammenlignet med Europa, og som et resultat anså den sig selv som overlegen i kultur og styresystem. Det fik den Osmanniske Stat til at ignorere den interne utilpashed, som den led af.

Det som fjernede den Osmanniske Stats opmærksomhed fra de interne problemer, var dens hurtige sejr over Europa og dens erobring af Balkan og de Sydøstlige dele af Europa. Sejren sendte chokbølger til resten af Europa, og alle blev forvissede om det faktum, at den islamiske hær aldrig kunne overvindes, og at ingen nogensinde kunne møde muslimerne og være sejrige. Således var det, da sagen om det Østlige Spørgsmål dukkede op. Formålet var dengang at afværge truslen fra den Osmanniske invasion, anført af Muhammad al-Fatih i det 9. århundrede Hijri (det 15. århundrede). Invasionen fortsatte indtil slutningen af det 11. århundrede Hijri, under ledelse af Sulayman al-Qanuni. Erobringerne var koncentreret indtil midten af det 12. århundrede Hijri (18. århundrede), i løbet af hvilket kampens fortsættelse var den primære kilde til den Islamiske Stats styrke. Styrken i muslimernes 'Aqidah og de specifikke koncepter, som de bar på - selvom disse koncepter ikke var tydelige i deres sind - havde givet Staten et mægtigt moralsk løft og dette hjalp til at opretholde deres militære mægtighed. Ydermere bidrog tilstedeværelsen af det islamiske styresystem, skønt fejlappliceret, og tilstanden i Europa til den Islamiske Stats kontinuitet og overlegenhed.

Dengang kunne den Islamiske Stat have forsøgt at forstå Islam ordentligt og brugt meget mere tid på at undervise i det arabiske sprog og opfordre til ijtihad. Staten kunne have brugt mere tid på at forstå den intellektuelle og lovgivningsmæssige side af Islam, således at den etablerede et stærkt fundament, hvormed den kunne indlede sine erobringer. Staten kunne have været i stand til at styrke sin struktur og oversvømme verden med islamisk kultur og dermed frelse verden fra korrupsion og ødelæggelse. Men intet af dette fandt sted. Opfordring til det arabiske sprog var begrænset til at give araberne nogle få lærerstillinger og andre sekundære juridiske stillinger, som havde en lille

effekt på forbedringen af kendskabet til det arabiske sprog og ingen effekt havde på at vække intellektet. For at genoplive det arabiske sprog burde Staten have gjort det til det officielle sprog, hvilket altid burde have været tilfældet. Men dette blev ikke gjort. Igen fordi intet blev foretaget på den intellektuelle og Fiqhi (juridiske) front, resulterede Statens svage og forfejlede indsats i at situationen fortsatte, og Staten forblev på forkert kurs.

Så snart anden halvdel af det 12. århundrede Hijri (det 18. århundrede) begyndte, blev udviklingen vendt, og den interne lidelse blev tydelig, fordi Staten var grundlagt på resterne af det fejlapplicerede islamiske system. Styret eksisterede, som helhed, mere indenfor det islamiske systems miljø, frem for at være et islamisk system i sig selv. Dette var på grund af manglen på forståelsen af Islam og dens fejlapplicering på grund af manglen på ijthad og mujtahideen.

I det 13. århundrede Hijri (det 19. århundrede) svingede historiens vægtskål mellem den Islamiske Stat og de ikke-islamiske lande. Europas vækkelse var lige begyndt, og dette blev tydeligt. Samtidig blev muslimerne endelig indhentet af konsekvenserne af den intellektuelle stagnation sammen med fejlappliceringen af det islamiske system.

Det 19. århundrede e.kr. bevidnede en intens intellektuel revolution i Europa. Der blev ydet en enorm indsats af europæiske filosoffer, skribenter og tænkere, og en omfattende ændring indtraf i de europæiske koncepter, med det formål at forene Europas folkeslag. Mange bevægelser blev etableret, og de spillede en stor rolle i fremkomsten af nye holdninger til livet. Nogle af de mest betydningsfulde begivenheder, som forekom, var ændringen i de politiske og lovgivningsmæssige systemer. Det despotiske monarki forsvandt efterhånden og blev erstattet af republikanske systemer baseret på repræsentativt styre og national suverænitet. Dette havde en kolossal effekt på vækkelsen af Europa fra dens dvale. Den industrielle revolution havde også en betydelig effekt på den europæiske scene. Adskillige videnskabelige opdagelser og opfindelser udsprang fra Europas sinde. Disse faktorer fremskyndte Europas intellektuelle og materielle fremgang. Denne materielle og videnskabelige fremgang resulterede i at magtens internationale vægtskål svingede til Europas fordel, på bekostning af den islamiske verden.

På den internationale scene blev det Østlige Spørgsmål ændret således, at det ikke længere var et spørgsmål om en forestående islamisk fare for Europa, men om den Islamiske Stat skulle forblive som den var, eller om den skulle deles op. De Europæiske lande havde forskellige holdninger på grund af forskellen i deres interesser.

Denne ændring i det Østlige Spørgsmål og i Europas kurs - afspejlet i dens intellektuelle og videnskabelige fremgang - frembragte et politisk sving mellem den Islamiske Stat og de vantro stater, som tillod en fragmentering af den Islamiske Stat.

Årsagen til den politiske revolution i Europa var tænkere, som søgte at etablere en helt ny levemåde. De adopterede et specifikt synspunkt vedrørende livet og omfavnede en ny doktrin. På basis af dette reviderede synspunkt, grundlagde de et system.

Dette førte til ændringen af tanker og værdisæt, som skabte en generel transformation i deres liv, og dette slyngede den industrielle revolution frem. I stedet for at granske og reflektere dybt over sin ideologi, i stedet for at behandle nye koncepter og gribe til ijthad for at løse dens problemer ifølge regler der udsprang fra dens 'Aqidah og i stedet for at påbegynde videnskab og industri, så skælvede den Islamiske Stat, og den blev forvirret over hvordan, den skulle reagere over for Europas ændrede position. Den forblev passiv grundet denne forvirring, og dette førte til yderligere tilbageståenhed inden for videnskab og industri. Derfor sakkede den bagud i forhold til europæiske lande, hvad angår fremgang og velstand.

Den Osmanniske Stat var den Islamiske Stat. Den islamiske 'Aqidah var grundlaget for Staten og dens systemer, Islams koncepter var dens koncepter, og det Islamiske syn på livet var dens synspunkt. Den burde have gransket de nye koncepter, som opstod i Europa og have bedømt dem i forhold til dens egne ideologiske målestokke. Den burde have studeret de nye problemer ud fra et islamisk perspektiv og have givet sin afgørelse til disse koncepter og problemer ved hjælp af korrekt ijthad ifølge den islamiske metode. Endelig burde gyldigheden af disse koncepter være bedømt. Men Staten gjorde intet af dette, simpelthen fordi Islam ikke var klar i muslimernes sind. Den havde ikke veldefinerede tanker, fordi den ikke tog den islamiske 'Aqidah som et intellektuelt grundlag, hvorpå alle koncepter baseres. Denne 'Aqidah blev livløs hos muslimerne, fordi blodet, som gav den liv - ijthad - ikke

strømmede længere. Den islamiske kultur - dvs. samlingen af koncepter om livet - var ikke krystalliseret i muslimernes sinde. Denne kultur var ikke forbundet til Statens handlinger. Dette førte til en stejl intellektuel nedgang, som resulterede i tilbagegang.

Den Islamiske Stat blev forbløffet over den intellektuelle, kulturelle og industrielle revolution, som den bevidnede i Europa. Men den reagerede ikke, fordi den var intellektuelt lammet, og fordi den ikke kunne beslutte sig, om hvorvidt den skulle adoptere eller afvise Europas bedrifter og kultur. Muslimerne kunne ikke skelne mellem, hvad der er tilladt at tage af videnskab, opdagelser og industri, og hvad der er forbudt at tage fra en særskilt kultur, eftersom den sidstnævnte fastlægger synet på livet. De var fastfrosne, og det var det, som førte til den Islamiske Stats tilbageståenhed, mens den europæiske fremgang tog fart.

Muslimerne fejlede i at indse modsigelsen mellem de islamiske og europæiske koncepter. En anden årsag var deres manglende evne til at skelne mellem videnskab, industri og opfindelser, som Islam opfordrer muslimer til at tilegne sig, uanset kilden, og kultur og ideologi, som kun kan adopteres fra Islam.

Osmannerne forstod ikke Islam til fulde. Denne blindhed førte Ummah og Staten til at leve på må og få, alt imens deres fjender holdt fast i et specifikt system og praktiserede dette. Europa besad en ideologi, uanset gyldigheden af dens verdensanskuelse, og den islamiske Ummah, med dens korrekte ideologi, var nu på vej til at måtte leve i skyggen af Europas ideologi. Den islamiske ideologi virkede fjern fra folks liv, og som et levn fra fortiden, fordi Ummah levede i en Stat, hvor denne blev fejlappliceret. Dette på trods, at Allahs Sendebud p sagde:

(تَرَكْتُ فِيكُمْ أُمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُمْ بِهِمَا كِتَابَ اللَّهِ وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ)

”Jeg har efterladt jer to ting. I vil aldrig blive vildledt, så længe I holder fast i dem: Allahs Bog og Hans Profets Sunnah.” [Imam Malik’s Muwatta, al-Qadar, Hadith nr. 1628]

Og trods det faktum, at Staten var islamisk, og Ummah var muslimsk og trods dens enorme intellektuelle opbevaring og rigdom af Fiqhi viden, som var tilgængelig for enhver, så opfattede Staten ikke meningen med denne Hadith og tog ikke de nødvendige skridt for at

vende tilbage til Islams rødder, dvs. dens 'Aqidah. Staten gjorde ikke brug af denne rigdom – en rigdom ingen anden nation besad, besidder eller nogensinde vil besidde.

Nej, den Islamiske Stat fik ikke gavn af denne rigdom, fordi så snart ijthad blev stoppet, og den intellektuelle aktivitet ophørte, blev de islamiske koncepter sløret i muslimernes sind, og forståelsen for Islam sænkedes. Bøger og andre kulturelle og intellektuelle skatte blev opbevaret på hylder, og kun meget få lærde personer og retslærde eksisterede. Lysten til at studere og foretage undersøgelser svandt. Den gevaldige mængde af kulturel og intellektuel rigdom i Staten blev ikke efterstræbt, fordi Staten ikke opfordrede til det. Intellektuelle søgte viden for videns skyld, eller de søgte viden for at tjene til føden. Der var sjældent nogen, der søgte viden for at gavne Ummah og Staten. Altså eksisterede det videnskabelige, kulturelle og lovgivningsmæssige incitament ikke, og forståelsen for Islam lå i ruiner. Muslimerne forstod Islam i en spirituel forstand, i stedet for intellektuelt, politisk og lovgivningsmæssigt.

Islams originale idé og metoden, hvormed denne idé implementeres, var blevet sløret. Muslimer opfattede ikke Qur'an og Sunnah på korrekt vis og begyndte at mene, at Islam blot er en spirituel religion. De begyndte at sammenligne Islam med andre religioner ud fra et spirituelt perspektiv i stedet for at betragte Islam som en 'Aqidah og en omfattende levemåde. Det kom derfor ikke som en overraskelse, da den muslimske Ummah, under den Osmanniske Stats ledelse, var handlingslammet og forvirret over for den europæiske revolution. Den forblev tilbage uden at få del i den økonomiske fremgang, som Europa nød godt af og heller ikke af de utallige opfindelser, som fandt sted der, og ej heller den industrielle revolution, som var i gang over hele kontinentet. Effekten som denne europæiske materielle fremgang havde på Staten var minimal og resulterede aldrig i nogen nævneværdig gavn og frembragte heller ikke nogen materiel fremgang eller gevinst. De fleste muslimer opfattede Europas bedrifter som værende i modstrid med Islam og krævede et forbud mod adoptionen af elementer af denne fremgang.

Et levende eksempel på dette var, da trykkeriet blev opfundet, og Staten besluttede sig for at trykke Qur'an. Nogle retslærde forbød at trykke Qur'an, og de udstedte Fatawa, som forbød alt, hvad der var nyt og

anklagede enhver, der studerede naturvidenskab, for kufr. De anklagede enhver tænker eller intellektuel for at være kafir og zindiq.

På den anden side så en lille gruppe af muslimer et behov for at adoptere alt fra Vesten: deres videnskab, uddannelse, kultur og civilisation. Disse muslimer var blevet uddannet i Europa eller i missionærskoler, som havde infiltreret den islamiske verden. Til at begynde med havde denne lille gruppe af muslimer ikke nævneværdig påvirkning på samfundet. I den Osmanniske Stats sidste år blev holdningen om, at Vesten tog sin kultur fra Islam, og at Islam ikke forbyder adoptering af, hvad der stemmer overens med den, og det, som ikke modstrider den, dog spredt i Ummah.

Vesten fik succes med at sprede konceptet, indtil det blev adopteret af majoriteten af muslimer, i særdeleshed de uddannede - retslærde og jurister, som blev kendt som ”moderne retslærde” eller ”reformister”.

Men på grund af de reelle modsigelser mellem den vestlige og den islamiske kultur, og grundet de tydelige forskelle på vestlige og islamiske koncepter om livet, var forsøgene på at harmonisere Islams læresætninger med vestlig kultur dømt til fiasko. Reformisterne farede vild og fjernede sig fra Islam i processen. Deres forfejlede pro-vestlige indfaldsvinkel slog fejl, fordi de ikke opfattede de vestlige koncepter på korrekt vis, og de forsømte opfindelserne, videnskab og industri, efterhånden som de fjernede sig mere og mere fra Islam. Ummah lænede sig fuldt op ad disse reformister, og som et resultat blev forvirringen forøget. Staten var ikke i stand til at tage en beslutsom holdning, og Ummah afviste alle midler til materiel fremgang, fra videnskab og opfindelser til industri. Ummah blev svag og ude af stand til at forsvare sig selv. Denne svaghed drev Islams fjender til at lemlæste den magtesløse islamiske stat, stykke for stykke.

Missionærinvasionen, der var forklædt som videnskabeligt samarbejde, begyndte at infiltrere det muslimske land. Samtidig lykkedes det de forskellige bevægelser, som blev oprettet, at destruere Statens struktur. Konceptet om nationalisme blev indplantet og ivrigt opbakket af Vesten, og det slog rødder i den Islamiske Stat i områderne såsom Balkan, Tyrkiet, arabiske regioner, Armenien, kurdiske regioner, og mange andre steder.

I 1914 var Staten tæt på at kollapse. Den indtrådte 1. Verdenskrig og kom ud af den som taber. Den blev derefter destrueret i 1924. Således blev den Islamiske Stat opløst, og drømmen, som Vesten i mange århundreder havde ikke troede på, blev endelig opfyldt. Vesten ønskede at destruere den Islamiske Stat for derved at destruere Islam. Med den Islamiske Stats opløsning blev systemet i det muslimske land ikke-islamisk, og muslimerne har levet under uislamiske bannere lige siden. Siden den tid har de levet under et kufr system, regeret af kufr love, og de er blevet usikre, og deres situation er blevet forværret.

Den missionske invasion

Europa begyndte sin invasion af den Islamiske Stat i videnskabens navn, og den bevilligede store budgetter til dette formål. Faktisk var invasionen kolonialistisk, men den var forklædt som missionærarbejde i videnskabens og det humanitære arbejdes navn. Invasionen var designet til at rodfæste det politiske efterretningsarbejde og den kulturelle kolonisering i muslimske lande for at omdanne dem til baser og spydspidser for den vestlige kolonialisme.

Koloniseringen begyndte, da den muslimske verden åbnede sine døre for vestlig kultur gennem missionærforeninger, som primært var franske, engelske og amerikanske. Som et resultat af dette, infiltrerede både fransk og engelsk indflydelse den muslimske verden via disse foreninger. De blev faktisk drivkraften bag nationalistiske bevægelser, som opfordrede til arabisk og tyrkisk nationalisme (Qawmiyyah) dirigerede de uddannede muslimer hen imod Vesten. Der var to hovedformål med dette. Det første var at adskille araberne fra den Osmanniske Stat, som de betegnede Tyrkiet, for at vække racisme, hvilket sønderrev den Islamiske Stats struktur yderligere. Det andet var at fjerne muslimerne fra Islams reelle bånd, eftersom de ikke havde viden om noget andet bånd.

Missionærinstitutionerne formåede at opnå første del af deres dagsorden, men den anden forblev uopnået. Det blev overladt til den nationalistiske orientering blandt tyrkere, arabere, persere og andre at være den tilbageværende kile, der skulle splitte muslimernes enhed og afskære dem fra Islam. Missionærforeningerne gennemgik adskillige faser, og deres effekt kunne ses over hele den islamiske verden. Det var de kolonialistiske magter, som lagde første sten i den mur, som de lagde i vejen for vores fremskridt, og som kom imellem os og vores ideologi.

Europæerne etablerede missionærforeninger i den islamiske verden på grund af deres forfejlede kampagner mod muslimerne, som udviste tålmodighed, styrke og mod i Jihad under korstogene. Da korsridderne stødte sammen med muslimerne på slagmarken, var de, ifølge deres egne beregninger, afhængige af to faktorer, og de havde høje forhåbninger om disse to faktorer, som ville føre dem til succes med at udrydde Islam og muslimerne for altid.

Den første faktor var deres afhængighed af de kristne, som boede i den muslimske verden, især i Ash-Sham, og som var mange. Disse kristne var meget religiøse folk, og europæerne anså dem som trosfæller. De mente, at disse kunne konspirere mod muslimerne og spionere for korsfarerne under påskud om, at de førte en religiøs krig.

Den anden faktor var, at europæerne lændede sig op ad deres store antal, kombineret med deres formidable styrke, alt imens de vidste muslimerne var splittede og i strid med hinanden, da opløsningen af deres enhed var begyndt. Europæerne mente, at når de havde besejret muslimerne, kunne de underkue dem for altid og destruere dem, og deres Deen ville blot være en samling af ritualer. Men deres håb blev knust, og deres forudsigelser fejlede. De blev lammet og forundret over at se de arabiske kristne kæmpe side om side med muslimerne på slagmarken, upåvirkede af den propaganda europæerne havde igangsat. Hvad europæerne ikke havde forstået og dermed havde overset, var, at de arabiske kristne levede side om side med muslimerne i det islamiske hjemland, nød de samme rettigheder som muslimerne, og de opfyldte de samme pligter overfor Staten. Muslimerne spiste deres mad, de giftede sig med de kristne kvinder og tog del i livets daglige forhold med de kristne, fordi det var Islam, som beskyttede deres rettigheder.

Alle Khulafa' og guvernører overholdt denne regel og implementerede den derfor i den Islamiske Stat.

Ibn Hazm sagde:

”Det ville være vores pligt at beskytte Dhimma-folket, hvis aggressorer angreb vores land, og vi bør dø i beskyttelsen af dem, om nødvendigt. Enhver forsømmelse af dette vil være en overtrædelse af de rettigheder, som tilkommer Dhimma-folket.”

Imam Al-Qurafi sagde:

”Muslimens pligt over for Dhimma-folket er, at opføre sig pænt og overbærende over for deres svage, hjælpe deres fattige, brødføde deres sultende, beklæde dem og tiltale dem venligt. Og muslimerne bør udholde skaden fra naboen, selvom de har evnen til at afværge den. Dette gøres som en barmhjertighed til dem (Dhimma-folket), og ikke af frygt for eller for at ophøje dem. De bør give råd i alle anliggender, fordrive enhver, der skader dem, beskytte deres aktiver, familier og ære og alle deres rettigheder og interesser og gøre alt, hvad der er i overensstemmelse med det, enhver generøs og rettroende muslim bør gøre.”

Altså var det kun naturligt for de kristne, at kæmpe side om side med muslimerne. Europæernes overraskelse var endnu større, da den anden faktor, som de havde sat deres lid til, heller ikke blev til virkelighed. De besatte Ash-Sham og besejrede muslimerne fuldt ud, og de udførte de værste grusomheder i processen. Eksempelvis var de de først til at indlede en massefordrivelse af muslimer, og denne trend fortsatte gennem deres krige mod muslimerne. De mente alt var gået godt for dem, og at muslimerne aldrig ville gå imod dem igen. Men muslimerne var fast besluttet på at uddrive dem fra deres land, og trods det faktum, at korsridderne besatte muslimske lande i næsten to århundreder, hvorunder de etablerede kongeriger og fyrstendømmer, kunne muslimerne til sidst uddrive dem derfra.

Europæerne ledte efter hemmeligheden bag denne drejning og fandt, at den havde sine rødder i Islam. Dens 'Aqidah var kilden til den formidable styrke, som muslimerne besad, kombineret med dens regler, som sikrer ikke-muslimernes rettigheder. Dette var hovedårsagen bag sammenholdet mellem den Islamiske Stats borgere. I deres tid tænkte de kolonialistiske kuffar på nye måder, hvorpå de kunne invadere den islamiske verden. De konkluderede, at den bedste måde ville være via en kulturel invasion gennem missionærarbejde. Dette var, for at de kunne opnå de kristnes opbakning, og indsprøjte tvivl blandt muslimerne med hensyn til deres Deen.

Man håbede således, at dette ville rejse tvivl hos muslimerne om deres Deen og ryste deres 'Aqidah for at skabe splittelse mellem dem og andre borgere i den Islamiske Stat, hvormed muslimernes magt kunne svækkes.

Kolonialisterne formåede at gennemføre deres plan. I slutningen af det 16. århundrede oprettede de et missionærcenter på Malta og gjorde dette til deres hovedkvarter, hvorfra de foretog deres missionærangeb på den muslimske verden. Til at begynde med, blev missionærer udsendt derfra. De opdagede efter et stykke tid, at der var behov for, at udvide deres aktiviteter, så derfor flyttede de til Sham i 1625 e.kr. og forsøgte også at oprette missionærbevægelser der.

Men deres aktiviteter var meget begrænsede, og de havde ikke større fremskridt, udover at de fik oprettet nogle få skoler og udgivet nogle få religiøse bøger. Faktisk led de under en hel del forfølgelse, modstand og fjendtlighed fra alle og enhver. De formåede at fungere indtil år 1773 e.kr., da jesuitternes aktiviteter blev ophævet, og deres institutioner blev lukket ned, bortset fra nogle ubetydelige missionærer, som "Azaryin" missionærerne, som, trods deres fortsatte tilstedeværelse, reducerede missionærernes arbejde til et meget lavt niveau. Deres indflydelse blev begrænset til Malta indtil året 1820, da det første missionærcenter blev oprettet i Beirut, og missionærarbejdet begyndte igen. Til at begynde med mødte de store problemer, men de fortsatte deres aktiviteter. Deres umiddelbare interesseområde var religiøs prædiken og den religiøse kultur, og deres uddannelsesprogram var stadig begrænset og svagt.

I 1834 spredte missionærekspeditionerne sig over hele Sham regionen, et universitet blev åbnet i landsbyen Antoura i Libanon, og den amerikanske mission overførte sin sit bogtrykkeri fra Malta til Beirut, for at printe og distribuere sine bøger der.

Den velansete amerikanske missionær, Eli Smith, var meget aktiv på dette tidspunkt. Han havde arbejdet på Malta som frivillig ansvarlig for missionærpressen, og han ankom til Beirut i 1827. Efter at have været der et år, drev frygt og kedsomhed ham ud, og han vendte tilbage til Malta. Derefter vendte han så tilbage til Beirut i året 1834 og åbnede en pigeskole sammen med sin kone. Hans arbejdsområde udvidede sig, og han viede sit liv til at arbejde i ash-Sham, især i Beirut. Alle disse, og mange andres, bedrifter hjalp til at genoplive missionærbevægelsen. En

mulighed viste sig for missionærerne, da Ibrahim Pasha vedtog pensummet for grundskoleundervisningen, og implementerede det i Syrien. Pensummet var inspireret af det egyptiske uddannelsessystem, som til gengæld var taget fra det franske system. Missionærerne udnyttede denne mulighed og bidrog til ”den uddannelsesmæssige udvikling” ud fra et missionsk synspunkt, hvorved de forøgede deres trykte værker. På basis af alt dette oplevede missionærbevægelsen fremgang. Det lykkedes dem at få borgere i den Islamiske Stat til at koge af raseri mod hinanden i religionsfrihedens navn, og blandt muslimer, kristne og druserne var de i stand til at igangsætte diverse former for religiøse aktiviteter, relateret til ’Aqidah.

Da Ibrahim Pasha trak sig tilbage fra ash-Sham, skabte det uro, frygt og anarki, og folket blev splittet indbyrdes. De udenlandske delegationer, især missionærerne, greb chancen, og grundet den Osmanniske Stats svage indflydelse i ash-Sham, begyndte de at fremprovokere en borgerstrid. Efter en periode på et enkelt år opstod der i 1841 alvorlige uroligheder i Libanons bjerge mellem de kristne og druserne. Situationen forværredes, og på grund af de fremmede staters pres og indflydelse, blev den Osmanniske Stat overtalt til at udforme et adskilt styresystem til Libanon, som opdelte provinsen i to dele. Den ene del skulle bebos af de kristne, mens druserne skulle bebo den anden. Den Osmanniske Stat udpegede en guvernør over begge dele med det formål at forhindre sammenstød mellem de to sekter. Dette system lykkedes dog ikke, fordi det ikke var et naturligt system. England og Frankrig blev involveret i striden, og de fremprovokerede borgerstrid, hvor som helst de officielle myndigheder forsøgte at opløse uroligheden.

Englænderne og Franskmændene brugte sammenstødene, som påskud for at blande sig i Libanons affærer. Franskmændene stod på maronitternes side, og briterne stod sammen med druserne, og dette førte til fornyede uroligheder i 1845. Scenerne var forfærdende, og angrebene blev udvidet til at inkludere kirker og klostre. Tyveri, drab og plyndring blev almindelig praksis, hvilket fik den Osmanniske regering til at sende sin ansvarlige for udenrigsaffærer til Libanon for at bruge sine beføjelser til en gang for alle at slå ned på urolighederne. Han kunne dog ikke opnå noget særligt, selvom han formåede at formilde spændingen lidt. Imens intensiverede missionærerne deres aktiviteter, og i 1857 e.kr. begyndte maronitterne at kalde til revolution og væbnet kamp. Det maronittiske præsteskab ansporede bønderne mod

feudalherrerne, og de angreb dem voldsomt i den nordlige del af landet. Således blev revolution sat i gang, og den spredte sig til den sydlige del. De kristne bønder rejste sig nu mod de drusiske feudalherrer, og briterne og franskmændene bakkede deres respektive allierede op. Som et resultat heraf spredte borgerstriden sig hastigt over hele Libanon. Druserne begyndte ufortrødent at dræbe alle kristne, uanset om de var gejstlige eller almindelige folk, indtil tusindvis af kristne enten var døde eller drevet bort og hjemløse. Således var graden af grusomhed i disse sammenstød.

Bølgen af uroligheder og vold spredte sig til resten af ash-Sham. I Damaskus blev en voldsom kampagne med dybt had ført mellem byens muslimske og kristne indbyggere, hvilket til sidst fik muslimerne til at angribe det kristne distrikt i 1860, hvilket resulterede i at de begik en massakre. Dette blev efterfulgt af plyndring og masseødelæggelse, indtil Staten var tvunget til at intervenere militært for at sætte en stopper for urolighederne. Selvom Staten formåede at genoprette ro og orden, betragtede de vestlige lande dette som en mulighed for at blande sig i ash-Sham, og derfor sendte de deres krigsskibe til områdets kyster.

I august måned samme år sendte Frankrig en division af sit infanteri til Beirut, som påbegyndte opgaven at slå ned på revolutionen. På den måde var den Osmanniske Stat plaget af borgerstrid i Syrien og Libanon.

Den egentlige årsag til alt dette var de vestlige stater, som forsøgte at blande sig i den Osmanniske Stats interne affærer. De gjorde det, og formåede at tvinge den Osmanniske Stat til at udforme et specielt styresystem for Syrien og opdele landet i to wilayat og give Libanon særlige privilegier. Med disse begivenheder blev Libanon adskilt fra resten af ash-Sham, og landet blev givet lokal autonomi, regeret af en lokal administration, ledet af en kristen regent og assisteret af et administrativt råd, som repræsenterede de lokale indbyggere. Siden da, har fremmede regeringer håndteret Libanons affærer og etableret Libanon som midtpunkt for deres aktiviteter. Libanon blev således den base, hvorfra de fremmede magter infiltrerede hjertet af den Osmanniske Stat og de muslimske lande.

I mellemtiden adopterede missionærerne en ny politik. Missionærerne stillede sig ikke tilfredse med blot at bygge og lede skoler, trykpresser, og klinikker men gik videre og oprettede foreninger. I 1842 blev en

komité oprettet for at etablere en videnskabelig forening, ledet af den amerikanske mission. Komitéens arbejde varede i fire år, indtil den havde formået at oprette en forening, som blev kaldt ”Foreningen for Kunst og Videnskab”. Dens medlemmer inkluderede Nasif al-Yaziji og Butrus al-Bustani (kristne libanesere, som blev optaget, fordi de var arabere), amerikanerne Eli Smith og Cornelius van Dyke og briten Oberst Churchill. Foreningens mål var uklart til at starte med. Den underviste voksne i videnskab og unge i skoler. Foreningen ansporede såvel voksne som unge til at lære om vestlig kultur og forme deres sind ifølge missionærernes planer.

Men til trods for den store indsats, foreningen ydede, formåede den kun at rekruttere halvtreds aktive medlemmer i hele Sham over en toårig periode. De var alle sammen kristne, hovedsageligt fra Beirut, og ingen muslim eller druser tilmeldte sig foreningen. Der blev ydet en kolossal indsats for at ekspandere og aktivere foreningens arbejde, men til ingen nytte. Foreningen kollapsede fem år efter dens oprettelse uden at opnå nogle nævneværdige resultater, bortset fra missionærernes lyst til at oprette flere foreninger. Altså blev en anden forening dannet i 1850, og den blev kaldt den ”Orientalske Forening”. Den blev dannet af Jesuitterne under den Franske Jesuitiske Fader, Henri Debreniers ledelse, og alle dens medlemmer var kristne.

Den fulgte i fodsporene på ”Foreningen for Kunst og Videnskab”, så den fungerede kun i kort tid, før den kollapsede ligesom dens forgængere havde gjort. Bagefter blev adskillige foreninger dannet, men alle sammen var dømt til fiasko, og de kollapsede ligesom før. En ny forening blev dannet i 1857, og den adopterede en lidt anderledes metode. Ingen udlændinge fik lov at tilmelde sig, og dens grundlæggere var alle sammen arabere. På en eller anden måde fik den succes, og nogle muslimer og druser tilmeldte sig faktisk. Foreningen accepterede dem, netop fordi de var arabere. Dens navn var ”Den Syriske Videnskabelige Forening”. Den var succesfuld på grund af dens aktiviteter, dens arabiske tilknytning og på grund af fraværet af udlændinge blandt dens medlemmer. Dens medlemmer formåede at rekruttere andre personer til at tilmelde sig, og de fik opbakning til foreningen, indtil 150 medlemmer havde sluttet sig til. Blandt dens administrative mandskab var der nogle fremtrædende arabiske personligheder, såsom Muhammad Arsalan fra druserne og Hussein Bayham fra muslimerne. Personligheder fra alle arabisk-kristne sekter tilsluttede sig, de mest fremtrædende iblandt dem var sønnen af

Ibrahim Al-Yaziji og sønnen af Butrus Al-Bustani. Denne forening havde faktisk overgået alle de andre i levetid. Dens program var bestemt til at tilgodese alle sekter og tjene som gnisten for arabisk nationalisme. Men dens formål var kolonialistisk og missionært, pakket ind i videnskabens navn. Det var en skyggeagtig organisation, som manifesterede sig i udspredelsen af vestlig kultur og uddannelse.

I 1875 blev ”Den Hemmelige Forening” dannet i Beirut. Den var reelt baseret på en politisk idé. Den begyndte at kalde til konceptet om arabisk nationalisme. Dens grundlæggere var fem unge mænd blandt dem, som var blevet uddannet på det Protestantiske Universitet i Beirut. De var alle kristne, som missionærforeningerne havde formået at påvirke. Efter oprettelsen af foreningen blev et lille antal medlemmer rekrutteret af dem. Foreningen lod til, gennem dens deklamationer og løbesedler, at kalde til arabisk nationalisme og politisk uafhængighed til araberne, især dem i Syrien og Libanon. Men dens egentlige arbejde og dens reelle program beskæftigede sig med et helt andet formål.

Dens formål var at kaste besynderlige tilbøjeligheder og falske forhåbninger i folks hjerter. Den kaldte til arabisk nationalisme, og den opfordrede til fjendskab mod den Osmanniske Stat og gav den navnet, den Tyrkiske Stat. Den arbejdede hen imod adskillelsen mellem religion og Staten, og den gjorde arabisk nationalisme til livsgrundlaget. I deres litteratur anklagede lederne gentagne gange Tyrkiet for at have stjålet den Islamiske Khilafah fra araberne og for at overtræde den Islamiske Shari’ah og for at misbruge Islams Deen. Dette demonstrerer på tydelig vis foreningens sande natur og dens reelle formål, dvs. at skabe opstand mod den Islamiske Stat. Den blev dannet for at skabe mistanke og skepsis mod Islams Deen og for at etablere politiske bevægelser, baseret på ikke-islamiske principper. Faktum er, at disse bevægelser blev fremskyndet af de vestlige magter. Det var dem, som etablerede dem, overvågede deres fremgang og førte dem. De skrev også rapporter om deres aktiviteter. For eksempel sendte den britiske konsul i Beirut et telegram til sin regering den 28. juli 1880 med ordene: **”Revolutionære løbesedler er kommet i cirkulation, Midhat mistænkes for at være kilden. Trods dette er situationen rolig. Detaljer er at finde i posten.”**

Dette telegram blev udsendt i kølvandet på en løbeseddel, som blev omdelt på Beiruts gader og opsat på væggene der. Telegrammet blev

snart efterfulgt af adskillige breve sendt af de britiske konsuler i Beirut og Damaskus.

Brevene blev ledsaget af kopier af løbesedlerne, som foreningen havde omdelt og skal derfor betragtes som rapporter om bevægelsen, som blev dannet i det Protestantiske Universitet, der påbegyndte dets aktiviteter i ash-Sham. Foreningens aktiviteter var mest åbenlyse i ash-Sham, selvom de fandt sted i andre, primært arabiske, områder som fremvist af det, den britiske kommissionær i Jeddah skrev til sin regering i 1882. I en rapport om den arabiske bevægelse skrev han: **”Men nyheder er nået frem til mig om, at der selv i Makkah er nogle intellektuelle, som er begyndt at tale om frihed. Ud fra hvad jeg har hørt, ser det for mig ud til at en plan er blevet lagt med det formål at forene Najd med landet mellem de to floder, dvs. det sydlige Irak og udpege Mansur Pasha som regent, og på samme måde forene ’Asir og Yemen ved at udpege ’Ali ibn ’Aabid til at regere over dem.”**

England var ikke den eneste interesserede part. Frankrig viste også stor interesse. I 1882 udtrykte en af de franske embedsmænd i Beirut den franske bekymring, med ordene: **”Uafhængighedsånden er godt udbredt, og jeg lagde, under mit besøg i Beirut, mærke til unge muslimers engagement i oprettelsen af skoler og klinikker og i genoplivelsen af landet. Hvad der er værd at nævne her er, at denne bevægelse er fri for enhver sekterisk indflydelse, denne forening velkommer de kristnes medlemskab, og den regner med, at de deltager i de nationalistiske aktiviteter.”**

En franskmand skrev fra Bagdad: **”Overalt hvor jeg tog hen, blev jeg mødt med den fælles følelse, på samme niveau, af had til Tyrkerne. Hvad angår konceptet om at igangsætte en kollektiv aktion for at komme af med denne forhadte situation, så er dette på vej, i stor stil. En vind af arabisk bevægelse samler styrke i horisonten og er ved at blive født. Dette folk, som er blevet undertrykt i lang tid, vil snart proklamere deres naturlige status indenfor den muslimske verden og dirigere denne verdens skæbne.”**

Missionærarbejde, i religionen og videnskabens navn, var ikke blot begrænset til en opmærksom fokus fra USA, Frankrig og England men omfattede de fleste af de ikke-islamiske stater, hvilket inkluderede

Zarens Rusland, som sendte missionærgesandter, og Preussen (Tyskland), som sendte en gruppe af såkaldte 'søstre' (Carodt Nonnerne) for at deltage med andre missioner. Trods forskellige holdninger blandt de mange missioner og vestlige delegationer med hensyn til deres politiske programmer, som tog deres internationale interesser i betragtning, var deres formål det samme: at prædike kristendom og udsprede vestlig kultur i Østen, udover vækkelsen af tvivl i muslimer til deres Deen for at drive dem til at hade den og betragte deres historie med foragt og føre dem til at lovprise Vesten og dens levemåde. Missionærerne udførte deres prædiken ifølge deres store had til Islam og muslimerne. De ringeagtede den islamiske kultur og dens levemåde, og de betragtede muslimerne som værende tilbagestående barbarer, som forbliver ilde anset af næsten enhver Europæer.

De resultater, de opnåede, ses i dag i omfanget af hedenskab og kolonialisme i vores lande.

Korsfarernes fjendskab

Den franske forfatter, Grev Henry Decastri, skrev i sin bog med titlen "Islam" i år 1896: **"Jeg kan ikke forestille mig, hvad muslimerne ville sige, hvis de hørte, beretningerne fra middelalderen og forstod hvad de kristne talere plejede at sige i deres salmer. Alle vores salmer, endda de der kom før det 12th århundrede, udsprang fra et koncept, som medførte korstogene. Disse salmer var fyldt med had mod muslimerne, som skyldtes den fuldstændige uvidenhed om deres religion. Som en konsekvens af disse salmer og sange blev hadet imod denne religion varigt fæstnet i folks tanker, og de fejlagtige ideer blev dybt rodfæstet, af hvilke, nogle stadig findes nu til dags. Alle plejede at betragte muslimerne som polyteister, vantro, afgudsdyrkere og frafaldne."**

Dette var, hvordan den kristne gejstlighed i Europa beskrev muslimerne og deres Deen. Påstanden i middelalderen var grufuld, og dette plejede at ophidse følelserne til had og fjendskab mod muslimerne. Den kristne verden blev påvirket og korsfarernes krig begyndte. To århundreder efter, og efter tilintetgørelse og ydmygelse af de kristne, begyndte muslimerne at generobre Vesten i det 15. århundrede, da den Islamiske Stat trådte ind i Konstantinopel. I det 16. århundrede strøg muslimerne igennem det sydlige og østlige Europa, og de bar Islam til dens befolkning. Millioner af indbyggere i Albanien, Jugoslavien, Bulgarien og andre lande omfavnede Islam i denne proces. Endnu engang opstod korsfarernes fjendskab, og orientalisem dukkede op. Dengang bekymrede den sig om at standse den Islamiske Stats erobringer og formindske truslen fra muslimerne.

Dette dybt rodfæstede fjendskab i europæernes tanker og hjerter gav anledning til, at alle kristne i Europa sendte deres missionærer til den muslimske verden i videnskabens og kulturens navn. Missionærerne dannede skoler, klinikker, foreninger og klubber. Europæerne hengav

nærmest ubegrænsede midler og kolossale anstrengelser til missionærarbejdet. De kombinerede deres anstrengelser og systematiske had til trods for deres forskelle i politik og interesser. Folk og stater var samlet bag missionæranstrengelserne, eftersom de var dirigeret af deres konsulater, ambassadører, udsendte og missionærer.

Det var korsfarernes had næret af Vesten, specielt i Europa, og mest af alle hos briterne, og deres dybt rodfæstede fjendskab og ondskab, som medførte den endelige ydmygelse i vores hjemland. General Allenby sagde i 1917, da han indtrådte Al-Quds, **”Først i dag er korstogene endt.”**

Dette var ganske enkelt det sande udtryk for, hvad han i virkeligheden følte. Det afspejlede det had og den ondskab, som han skjulte. Det samme kunne have været sagt af alle europæere, som kæmpede under den kulturelle og militære kamp mod muslimerne.

Allah I siger,

(قَدْ بَدَتِ الْبَغْضَاءُ مِنْ أَفْوَاهِهِمْ وَمَا تُخْفِي صُدُورُهُمْ أَكْبَرُ)

“Hadet har allerede vist sig gennem deres munde, og hvad deres bryst skjuler er langt værre.” (OQM. al-Imran:118)

Hvad Allenby sagde, var sandelig meget modbydeligt, og hvad hans land, Britannien, skjulte var, uden tvivl, større. Dette gælder for alle europæerne. Denne ondskab og had har eksisterede lige siden korsfarernes dage og er stadig bevaret i dag. Hvad vi har mødt af undertrykkelse, ydmygelse, kolonisering og udnyttelse - foruden de politiske aspekter - er faktisk en brutal hævn mod muslimerne. Det er i sandhed specielt mod muslimerne.

Leopold Weiss skrev i sin bog: Islam på Korsvejen: **“Sandelig, renæssancen, eller genopvækkelsen af videnskab og europæisk kunst, som har meget at takke de islamiske og arabiske kilder for, plejede at blive tilskrevet den materielle forbindelse mellem øst og vest. Europa har i sandhed haft stor gavn af den islamiske verden, men har aldrig erkendt eller anerkendt denne tjeneste, ej heller viste hun (Europa) nogen taknemmelighed ved at holde igen på hadet til Islam, faktisk voksede dette had stærkere og**

dybere henover årene og nåede til tider ustyrlige højder. Dette had opslugte folkets følelse, og blev udløst hver gang ordet muslim blev nævnt. Dette had blev en del af deres folkelige arv, indtil det slog rødder i alle europæiske mænd og kvinders hjerter og sind. Det er dog forbavsende, at det endda forblev i live, selv efter alle de kulturelle ændringer, der fandt sted. Så kom tiden, hvor religiøs reformisme tog til, og det medførte, at Europa blev opdelt i sekter, og hver sekt stod ansigt til ansigt med andre sekter, bevæbnet til tænderne og parate til kamp. Imidlertid forblev fjendskabet mod Islam hos alle sekterne. Snart efter kom en tid, hvor den religiøse heftighed formindskedes, men hadet til Islam forblev, stærkere end nogensinde. Et klart eksempel er den Franske filosof og digter, Voltaire, der, selv om han var ærkefjende af kristendommen og kirken i det 18th århundrede, på samme tid udtrykte sine følelser af had og hovmodighed over for Islam og Islams Sendebud. Efter et par årtier kom en periode, hvor de vestlige intellektuelle begyndte at opdage fremmede kulturer, og betragtede dem med en form for sympati og fordomsfrihed. Men da det kom til Islam, begyndte den traditionelle foragt at trænge ind i deres videnskabelige forskning på en usædvanlig partisk måde, og den dybe kløft, som historien gravede frem mellem Vesten og den islamiske verden, forblev intakt, og derefter forblev foragten for Islam en integreret del af den europæiske mentalitet.”

Det var på dette grundlag, at missionærernes foreninger, som nævnt for oven, blev etableret. Deres formål var at forkynde kristendommen og fremkalde tvivl hos muslimerne omkring deres Deen og derved lede dem til at betrage denne med ringeagt i deres hjerter og tilskrive den deres egne nederlag.

Formålet med foreningerne var også politisk, og konsekvenserne af dette var i virkeligheden rædselsvækkende for begges vedkommende, og de nåede uventede dimensioner. Missionærernes bevægelser var baserede på at fjerne Islam ved at bagvaske den og at skabe problemer og tvivl omkring den og dens regler for på den måde at komme ind mellem folk og Allahs I vej samt at fjerne muslimerne fra deres Deen. Efter disse missionærers bevægelser, kom de orientalistiske bevægelser, som havde helt det samme formål.

Anstrengelser og ressourcer blev forenet gennem hele Europa, og et korstog blev for anden gang ført mod Islam. Denne gang var det en kulturel krig, som forpestede tankegangen med det, som kuffar havde fordrejet af de islamiske love og Islams bærede værdier. De forgiftede de unge muslimers tanker med deres påstande om Islam og muslimernes historie i den videnskabelige forsknings og retfærdighedens navn.

Den kulturelle gift var i virkeligheden langt farligere end korsfarernes krig. Missionærerne gjorde arbejdet med at sprede deres giftige snavs i videnskaben og humanismens navn.

De udførte dette i orientalismens navn, som Weiss udtalte: **“Realiteten er, at de første orientaler af nyere tid var kristne missionær, som arbejdede i de muslimske lande. Det fordrejede billede, som de fabrikerede, påstået fra islamisk lære og historie, var behændigt skitseret til det formål at garantere en negativ reaktion og til at påvirke den europæiske opfattelse omkring idoltilbederne, dvs. muslimerne. Denne forskruede opfattelse fortsatte med at eksistere, på trods af, at de orientalistiske studier blev befriet fra den missionære indflydelse, der efterlod orientalismen, uden nogen form for religiøs eller uvidenheds glød, der kunne vildlede den. Hvad angår orientalismens fjendtlighed mod Islam, var det et nedarvet instinkt og et medfødt kendetegn, som stammede fra korsfarernes krige.”**

Dette arvelige fjendskab er det, der frembringer hadet mod muslimerne i hjertet hos en vesterlænding. Det er den, som skildrer Islam, sågar i de muslimske lande, overfor muslimer såvel som ikke-muslimer, som værende det uhyre eller den dæmon, som vil tilintetgøre menneskehedens fremgang. Dette er i virkeligheden deres forsøg på at skjule deres sande frygt for Islam, for de ved, at hvis Islam var dybt rodfæstet i befolkningens hjerter og sind, ville det varsle enden på de kufr kolonimagternes hegemoni over den islamiske verden, og det ville medføre genetableringen af den Islamiske Stat, samt genoptagelsen af arbejdet med at bære det islamiske budskab til verden – og det vil Insha Allah sandelig komme igen – for menneskeheden skyld og for den vestlige verdens egen skyld. Missionærernes arbejde vil til sidst udgøre en kilde til sorg og skade for dem. Allah I siger:

(إِنَّ الَّذِينَ كَفَرُوا يُنْفِقُونَ أَمْوَالَهُمْ لِيَصُدُّوا عَنْ سَبِيلِ اللَّهِ فَسَيُنْفِقُونَهَا ثُمَّ تَكُونُ عَلَيْهِمْ حَسْرَةً ثُمَّ يُغْلَبُونَ وَالَّذِينَ كَفَرُوا إِلَىٰ جَهَنَّمَ يُحْشَرُونَ)

“Sandelig, de som er kuffar (benægter) vil ofre deres rigdom for at forhindre (folk) fra Allahs vej, og de vil fortsætte med at ofre, men i sidste ende vil det være en smerte for dem, og så vil de blive overvundet. Og de som er kuffar skal samles i Jahannam (Helvedet)”
(OQM. Al-Anfal:36)

Det nedarvede fjendskab er det, som giver liv til enhver anti-islamisk bevægelse. Du vil, i den vestlige verden, finde videnskabsmænd, som forsker i taoisme, hinduisme, buddhisme eller kommunisme uden det mindste had eller fordomme overhovedet. Hvorimod hvis han forsker i Islam, vil ondskab, had og foragt hurtig dukke op i ham, på trods af, at muslimerne blev besejret af de kolonialistiske kuffar. Den vestlige gejstlighed, bakket op af kolonialisterne, er fortsat aktive i deres sammensværgelser mod Islam, og de vil aldrig formindske deres bagvaskelse af Islam og muslimer og deres nedværdigelse af Profeten Muhammad ﷺ og hans Sahabah, og de vil fortsætte med at tilføje løgne om den islamiske historie og muslimerne. Alt dette for at få deres hævn og for at styrke kolonialisternes fodfæste.

Konsekvenserne af den missionske invasion

Den missionske invasion var betragtet som den spydspids, der banede vejen for den europæiske kolonialismes politiske besejring af den islamiske verden efter først at have erobret den kulturelt. Gennem erobringen af Istanbul og Balkan og ved at bringe Islam til Europa, blev det intellektuelle lederskab båret af muslimerne til de vestlige lande. Men da dette lederskab vaklede, blev de muslimske lande et mål for Vesten og som konsekvens heraf, bar den sit intellektuelle lederskab til den muslimske verden, hvor den fandt frugtbar jord, for dens kultur og tanker omkring livet. Disse blev fx sået under dække af videnskab, humanisme og religiøs prædiken. Vesten stoppede ikke der, men bagvaskede tillige den islamiske kultur og de islamiske ideer omkring livet, ved at foretage et voldsomt angreb mod Islam. Dette berørte gradvist de dannede og politikkerne, faktisk berørte det dybt alle dem, som bar den islamiske kultur, og med tiden berørte det også majoriteten af muslimerne.

Vedrørende de dannede, så havde kolonimagterne, før besættelsen, i deres missionske skoler, og efter besættelsen i alle andre skoler, fastlagt deres eget pensum og egne kulturelle programmer ifølge deres bestemte filosofi og kultur samt deres egne specielle ideer omkring livet. De gjorde den vestlige personlighed og renaissance til grundlaget for denne kultur, og de gjorde den vestlige historie og livsforhold, til hovedkilderne for det, som vi muslimer ivrigt overfylder vores sind med. De stoppede ej heller der, men gik så vidt, at de blande sig i pensummets detaljer for at sikre, at ingen del-elementer trådte udenfor linien eller modsagde de generelle principper, som repræsenterede deres filosofi og kultur. Dette var tilfældet, selv hvad angår den islamiske Deen og historie; begge disses pensum blev formet på et vestligt grundlag, og ifølge vestlige ideer.

Selv i dag, i de islamiske skoler, bliver der undervist i Islam som et spirituelt og moralsk fag, tilpasset Vestens idé om religion. Den bliver undervist på en måde, som er langt fra realiteten og fjern fra livets kendsgerninger. Hvad angår Allahs Sendebuds ρ liv, bliver vore unge undervist i det på en måde, som er afskåret fra profetien og Budskabet. Det bliver undervist på samme måde som Napoleon eller Bismarcks liv, for eksempel. Som et resultat, skaber dette ikke korrekte følelser eller ideer i deres hjerter. Emnet om tilbedelse og moral, som er inkluderet i det religiøse pensum, bliver fremlagt fra et egennyttigt synspunkt. Således er undervisningen af den islamiske Deen ligeledes blevet fastlagt på samme kurs som de vestlige ideer om personlig gavn og interesse.

Undervisningen i islamisk historie er ligeledes blevet forgiftet grundet onde hensigter og misforståelse, og er blevet tilsværtet i den historiske retfærdigheds og videnskabelige forsknings. Hvad der gnider salt i såret, er det faktum, at nogle af de dannede muslimer anvendte læren om historie og redigering af historisk arbejde, ifølge den missionske metode og dens pensum. Følgelig, er hele uddannelsespensummet blevet fastlagt ifølge vestlig filosofi. Dette har forårsaget, at de fleste intellektuelle er blevet vestliggjorte. De fordøjede kulturen, elskede den, og forholdt sig kritisk overfor den islamiske kultur, som de modsatte sig, hvorend den var i modstrid med vestlig kultur.

Disse muslimer blev vestliggjorte i deres kultur, en kultur kontrolleret af Vestens synspunkt. De var trofaste overfor denne kultur, til den udstrækning, at de så op til den fremmede og adopterede hans kultur. Mange af dem foregav den vestlige karakter, og de blev hadefulde overfor Islam og den islamiske kultur, præcis som vesterlændingene. De troede, at Islam og den islamiske kultur var årsagen til muslimernes degradering, hvilket de var blevet ledt til at tro gennem vesterlændingene. Følgelig, opnåede de missionske ekspeditioner stor succes, idet de formåede at skubbe de intellektuelle muslimer over på deres side, hvorefter de kæmpede ved deres side, imod Islam og den islamiske kultur.

Situationen spredte sig yderligere til ikke kun at inkludere de, som uddannedes i Europa og i udenlandske skoler, men også dem, som bar den islamiske kultur. De blev lammet og ophidsede af de vestlige kolonimagters bagvaskelse af deres Deen og begyndte så at besvare bagvaskelsen. Deres svar blev påbegyndt, uden først at indse om det

var rigtigt eller forkert. I deres iver efter at forsvare Islam mod udlændingenes bagvaskelse, undersøgte de ikke deres svar. De var overbeviste om, at Islam blev anklaget på et forkert grundlag, men alligevel indledte de en farlig proces ved at fordreje de islamiske tekster for at tilpasse dem de vestlige ideer.

Som et resultat heraf, var deres svar svagt, og viste sig faktisk at være meget nyttigt for den missionske invasion. Hvad der er endnu værre er, at den vestlige kultur, som er i modstrid med den islamiske kultur, blev en del af deres ideer, som de villigt accepterede samt uretfærdigt og fejlagtigt tillagde Islam. De fleste af dem begyndte at påstå, at Vesten havde taget dens kultur fra Islam og muslimerne, og begyndte så at fordreje de islamiske regler for at tilpasse dem denne kultur, trods den åbenbare modsigelse mellem den islamiske og vestlige kultur.

Derfor accepterede de den vestlige kultur i fuld udstrækning, så snart de havde demonstreret overfor dem selv, at deres 'Aqeedah og kultur var i overensstemmelse med denne. Dette betød, at de havde accepteret den vestlige kultur og forladt deres islamiske kultur. Det var præcis, hvad kolonialisterne ønskede, og hvad Vesten havde sigtet efter, da den koncentrerede sig om dens missionske arbejde og kolonialistiske ekspeditioner.

Ved at lade deres intellektuelle uddanne sig i vestlige skoler og universiteter, og gennem deres manglende forståelse for Islam, arvede muslimerne i det store hele vestlige ideer omkring livet. Samfundene i deres lande var således oversømmet med den materialistiske vestlige kultur, hvilket førte til, at samfundet udelukkende fungerede ifølge den vestlige kultur og dens ideer.

De fleste muslimer havde ikke forstået, at det demokratiske styresystem og det økonomiske kapitalistiske system begge er kufr systemer. De var ej heller bevæget eller chokeret, da deres uenigheder blev afviklet af andet, end hvad Allah I havde åbenbaret, trods det faktum, at de fleste med absolutthed kendte til Allahs I tale:

(وَمَنْ لَمْ يَحْكَمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ فَأُولَئِكَ هُمُ الْكَافِرُونَ)

"Og hvem end der ikke styre med, hvad Allah har nedsendt, er visselig Kuffar." (Al-Maidah:44)

Alt dette var på grund af den vestlige kultur, baseret på dens adskillelse af religionen fra staten, som var dominerende i deres samfund, og fordi materialistiske vestlige ideer var vidt udspreedt. De følte, at hvis de bare troede på Allah I og overholdt salah, havde de fuldført de islamiske forpligtelser. De troede, at de samtidig kunne dirigere deres livs affærer i henhold til det, som de lystede og betragtede som værende bedst. Det bekymrede dem ikke det mindste, at de var smittet af den vestlige idé, som udtaler, at man skal, ”give kejseren, hvad kejserens er og give Gud, hvad Guds er.” Omvendt var de upåvirket af de islamiske ideer, som fremstiller kejseren og alt, hvad han ejer som værende under Allahs I domæne. Allahs I befalinger omfatter alle ting, såvel salah som køb og salg, udlejning, rets- og uddannelsessystemer; simpelthen alting, men muslimerne var ikke længere berørte af disse ideer. Hvis bare de havde ihukommet, hvad Allah I siger:

(وَأَنْ أَحْكُمَ بَيْنَهُمْ بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ)

”Og dom du da mellem dem ifølge det, som Allah har åbenbaret.”
(Al-Maidah:49)

Og Han I siger,

(يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَىٰ أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ)

”O I som har Iman, når I stifter gæld indbyrdes til en fastsat tid, så skriv det ned.” (Al-Baqarah:282)

Og Hans I tale,

(وَهَنْ يُشَاقِقُ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا)

”Men den, der modsætter sig Sendebudet, efter at retledningen er blevet klar og følger en anden vej end de troendes – ham vil Vi sende det, han vender sig mod, og Vi vil lade ham brænde i helvede – og et slet bestemmelses sted er det.” (An-Nisa:115)

Og Allahs I tale,

(وَمَا كَانَ الْمُؤْمِنُونَ لِيَنْفِرُوا كَافَّةً فَلَوْلَا نَفَرَ مِنْ كُلِّ فِرْقَةٍ مِنْهُمْ طَائِفَةٌ لِيَتَفَقَّهُوا فِي الدِّينِ وَلِيُنذِرُوا قَوْمَهُمْ إِذَا رَجَعُوا إِلَيْهِمْ لَعَلَّهُمْ يَحْذَرُونَ)

”Og det er ikke muligt for de troende at drage ud alle sammen. Men hvorfor drager der da ikke en del ud fra hver forsamling af dem, for at de kan blive velbevandrede i Deen, og for at de kan advare deres folk, når de vender tilbage til dem, så de kan vogte sig mod det onde.”
(At-Tauba:122)

De var bestemt ikke berørte af koncepterne, indeholdt i disse Qur'an-ers, selv hvis de læste dem. I stedet læste de versene som Qur'anens vers stoppede ved dette. Hvorimod en muslim i virkeligheden bør læse Qur'anen med bevidsthed om, at han skal anvende ideerne i sit liv ved at forsøge at implementere dem over det. De læste imidlertid disse vers i en tilstand, hvor de vestlige ideer var dominerende, og følgelig hengav de sig til Qur'an læsning udelukkende for spiritualitetens skyld. Når det kom til ideerne og betydningerne af disse vers, rejste de en mental blokade. Alt dette var fordi, den vestlige kultur og dens ideer effektivt kontrollerede dem og fastholdt herredømmet over dem. Dette var, hvad majoriteten af befolkningen angik samt dem, som besad en islamisk eller udenlandsk uddannelse.

Hvad angår politikkerne, var prøvelserne langt større og katastrofen langt værre på grund af dem. Lige siden kolonimagterne havde samlet disse politikere og lokket dem til at modsætte sig den Osmanniske Stat ved at udlove stor belønning, lod de sig dirigere efter det, som vesterlændingene dikterede for dem. I den Osmanniske Stats dage, tog de vesterlændingens side og hjalp ham imod deres Stat. Dette er udtrykkeligt forbud i Islam, men alligevel formåede de at gøre det, og endda at føle sig stolte over det. De pralede med deres præstation ved enhver lejlighed og årssdag, som de valgte for dem selv at fejre. På dette tidspunkt stod de, i stedet for at kæmpe imod det regerende parti for at genoprette situationen og opryste staten, på kafir-fjendens side, imod staten. Den bitre ironi var, at kuffar efterhånden endte med at overtage deres lande. Altså, i stedet for at søge folkets hjælp mod kuffar, søgte de hjælp hos sidstnævnte mod deres eget folk. De var smittet af kuffar til den grad, at de mistede deres islamiske personlighed. Deres ideer blev forpestet gennem bestemte politiske og filosofiske meninger, og dette forpestedede følgelig deres syn på livet, og i sidste ende deres holdning til

selve Jihad. Denne tendens spredte sig og forgiftede hele den islamiske atmosfære samt forvirrede ideerne i ethvert aspekt af livet.

Kompromis gennem forhandlinger erstattede Jihad. Politikerne troede på og adopterede princippet om *Khuth wa taalib* (tag hvad du kan nu og spørg efter resten senere) - hvilket kolonialisten betragtede som værende bedre end at have en kæmpe hær i landet – og det at søge hjælp fra kafir-kolonialisterne blev almindelig praksis og en standard procedure. De stolede på dem uden at indse, at enhver form for assistance de søgte fra kuffar var en alvorlig synd og politisk selvmord. De hengav sig samtidig til regionalismens snæverhed, og gjorde den til deres egen politiske atmosfære. De indså ikke, at regionalismen gør politisk arbejde frugtesløst, fordi regionalisme – uanset hvor stor regionen måtte være – ikke kan opfylde alle politiske og ikke-politiske forpligtelser, som et sandt liv har behov for. De stoppede ej heller ved dette, men satte derimod deres egne personlige interesser i fokus og gjorde de vestlige lande til midtpunktet for deres opmærksomhed. Derfor mistede de det naturlige midtpunkt for opmærksomhed, som var deres ideologi. Ved at miste dette, mistede de chancen for at lykkes i deres sag, uanset hvor hårdt de arbejdede for den, og hvor trofaste de end var.

Alle politiske bevægelser blev derfor formålsløse, og enhver oprejsning i Ummah forvandlede til en modstridelse, forvirrede bevægelser, som det slagtede dyr, der først spræller for blot at ende med at være ubevægeligt. Dette skyldtes, at lederne af de politiske bevægelser mistede opmærksomheden på essentielle kernepunkter. Således var det naturligt, at Ummah mistede opmærksomheden på disse punkter. Politikernes ideer blev ligeledes forgiftet med denne fejlagtighed, og ikke mindst med de fremmede ideologier. Som et resultat, blev bevægelser etableret i de muslimske lande i nationalismens, socialismens, patriotismens, kommunismens, moralens, uddannelsens og prædikens navn. Andre bevægelser blev etableret i Islams navn, men arbejdede ud fra en rent spirituel forståelse af Deen. Disse bevægelser forværrede situationen og tilførte yderligere til de komplekser, som samfundet led af.

Alle disse bevægelser endte med blot at rotere om sig og var en fiasko, fordi de fulgte Vestens ideer, berørt af den missionske invasion, og de dirigerede Ummah i sager, som hverken bar frugt eller medførte godt. De gjorde det ligeledes muligt for imperialismen at styrke sig og

forblive i den islamiske verden. Således var succesen med den missionske invasion uforlignelig.

Den politiske belejring af den islamiske verden

Den reelle årsag bag invasionen af Andalusien, var den hævn, som Europa inderligt længtes efter siden deres ydmygende nederlag under korstogene. Efter det knusende slag de var blevet tildelt af muslimerne, og efter de var blevet jaget bort fra de muslimske lande, bar vesterlændingene nag mod muslimerne. Deres hjerter var fyldt med had og ondskabsfuldhed overfor muslimerne. De ville ikke turde gentage deres fiasko i Øst, for de viste, at muslimerne var i stand til at fordrive enhver form for offensiv der. De tænkte at hævn ville være lettere at opnå i Andalusien. Med tiden dirrigerede Europa sit voldsomme angreb mod Andalusien og rev det brutalt fra hinanden ved at bruge guillotinen og krematorier mod dets indbyggere. Det var mere brutalt end noget, vilde dyr kan udføre, og er blandt mest foragtelige af de mange skamfulde handlinger, udført af Vesten. Ikke desto mindre blev de motiveret af muslimernes forsømmelse i at støtte Andalusien.

Muslimerne var dengang stærke nok til at assistere denne wilayah (provins) militært imod dens vestlige fjende. Muslimerne slækkede imidlertid på denne støtte og forlod Andalusien som et let bytte. Dette opmuntrede Vesten endnu mere til at slukke dens hævntørst med muslimernes blod i Andalusien, og havde det ikke været for muslimernes magt, specielt den Osmanniske Stat, ville angrebene have spredt sig hurtigt over resten af de muslimske lande. Det var udelukkende muslimernes magt og erobringen af store dele af Europa gennem Osmannernes invasioner, som forårsagede stor frygt blandt vesterlændingene og pressede dem til at tænke sig om endnu en gang, inden de kastede sig ud i et overilet vovestykke mod muslimerne, af frygt for at blive besejret på samme måde som med korstogene.

Den vestlige invasion måtte udsættes, indtil den anden halvdel af det ottende århundrede e.H. Først da havde stagnationen ramt den

islamiske verden. Således var det først da muslimerne forlod viderebringelsen af det islamiske budskab på internationalt plan, og da Islams glød havde forladt deres hjerter og tanker, at deres storslåethed og magt blev formindsket i deres fjenders øjne. Efterfølgende blev de kulturelle og missionske angreb på den islamiske verden intensiveret, ledsaget af den politiske invasion, der splittede de muslimske lande.

I løbet af Katarinas (kendt i Vesten som Katarina den Store) regeringsperiode (1762-1796 e. Kr.), bekæmpede Rusland osmannerne og besejrede dem. I processen blev et stort område af Den Osmanniske Stat erobret. Russerne indtog byen Azov og al-Qaram halvøen (Krim), ligesom de indtog hele den nordlige kyst ved Det Sorte Hav. De byggede byen Sevastopol som en militær base på halvøen og byggede en handelshavn ved Odessa ved Det Sorte Hav syd for Ukraine. Rusland blev en stor bekymring for Den Osmanniske Stats udenrigspolitik, idet russerne overtog suveræniteten over de romerske emirater og anså sig selv som kistendommens beskytter indenfor Den Osmanniske Stat.

I 1884 afskar Rusland hele Tyrkistan fra den Islamiske Stat og fuldførte sin besættelse af hele Kaukasien. Rusland var imidlertid ikke den eneste stat, der udfordrede Osmannerne. Den 1. juli 1798 angreb Napoleon Egypten og besatte hastigt landet. I Februar 1799 angreb han den sydlige havn ved ash-Sham og indtog Gaza, Ramallah og Jafa. Han stod nær fæstningen ved Akka, men hans voldsomme angreb fejlede, og han vendte således først tilbage til Egypten, dernæst til Frankrig og hans dristige foretagende mislykkedes endeligt i 1801. På trods af det faktum, at hans felttog endte fejlslagent og mislykket, ramte angrebet den Osmanniske Stat dybt. I dets eftervirkninger stod de fleste europæiske lande i kø for at angribe den islamiske verden og besætte dele af den. Frankrig besatte Algeriet i 1830 og arbejdede mod at besætte Tunesien, indtil det lykkedes i 1881. De besatte Marrakesh i 1912. Italienerne besatte Tripoli i 1911, og dette markerede separationen af Nordafrika, der nu ikke længere var under det islamiske styre i den Osmanniske Stat. Det blev regeret af kuffar og var direkte koloniseret af dem.

Vesterlændingene stoppede ikke der, men fortsatte konsolideringen af deres besættelse i de resterende dele af Staten. England besatte Aden i 1839, og udvidede dens kontrakt til at inkludere Lahaj og de andre ni protektorater, som spredte sig fra det sydlige Yemen og tværs over halvøen mod øst. Englænderne havde længe før besat Indien og

frataget muslimerne autoriteten over det i processen. De rettede specielt deres undertrykkelse mod muslimerne, som var det folk, der havde haft autoriteten over Indien. De påbegyndte en proces, der havde til formål at svække muslimernes stilling i almindelighed.

I 1882, besatte England Egypten, og i 1898 kom turen til Sudan. I mellemtiden besatte Holland Østindien; Afghanistan var under Anglo-Russisk pres, og ligeledes var Iran. Vestens voldsomme angreb på den islamiske verden intensiveredes, indtil den i det store hele var underlagt Vestens hegemoni. Korsfarernes felttog var blevet genoptaget og opnåede succes efter succes. Foranstaltninger blev taget for at modstå Vestens invasion og for at mindske dens enorme pres. Modstandsbevægelser opstod adskillige steder. En revolution udbrød i Algeriet, muslimerne i Kina greb til våben, ligesom Mahdiyun i Sudan. Sanusiya revolutionen brød ligeledes ud. Dette viste i virkeligheden, at der stadig var noget vitalitet tilbage i den islamiske verden, trods dens degradering og svaghed. Alle disse forsøg fejlede imidlertid totalt, og de var aldrig i stand til at redde den islamiske verden.

I tillæg til den militære invasion, gav Vesten sig til at opdele den islamiske verden kulturelt og politisk, mens den arbejdede utrætteligt på at splitte de muslimske lande og ødelægge den Osmanniske Stat, da dette var den Islamiske Stat, der repræsenterede muslimerne verden over. Med dette formål i sinde, etablerede Vesten etniske og nationalistiske grupper. Til at begynde med ophidsede de Balkans befolkning til at gøre oprør i 1804. Sådanne oprør var finansieret af Vesten og førte i eksemplet med Balkan til adskillelse fra den Islamiske Stat i 1878.

De udenlandske magter ophidsede ligeledes grækerne til at gøre oprør i 1821, indtil deres oprør, takket være kolonimagternes intervention, endte med Grækenlands uafhængighed fra den Osmanniske Stat i 1830. Det var på dette stadie, at Balkan fulgte trop, indtil Den Osmanniske Stat ikke længere omfattede Kreta, Cypern og de fleste af middelhavsøerne, som den engang havde regeret over. De fleste af indbyggerne i disse områder, blev derefter uddrevet fra deres hjem og tvunget til at flygte grundet kuffars grusomhed. De søgte tilflugt i de arabiske lande, som stadig var en del af den Islamiske Stat. Tjerkessere, bushnakkere, tjetjenere og andre, er efterkommere af disse helte, som nægtede at give efter for kuffars styre og flygtede med deres Deen til sikkerhed under det Islams domæne og styre.

Vesterlændingene gik endnu længere ved at opmuntre og støtte hemmelige separatistiske bevægelser blandt muslimerne indenfor Staten, altså mellem araberne og tyrkerne. De støttede nationalistiske bevægelser og hjalp til med at etablere tyrkiske og arabiske politiske partier, så som "Turkiya al-Fata" (Ungtyrkerne), "Sammenslutning og Fremskridtspartiet" og "Arabernes Uafhængigheds Parti" blandt andre. Sammen med Vestens direkte interventioner resulterede dette i, at Statens krop blev rystet voldsomt indefra, og den begyndte at falde sammen. I denne situation fandt kuffars hære det meget lovende at rette deres voldsomme angreb mod den islamiske verden, tilrane sig resten af dens lande og tilintetgøre den Islamiske Stat ved at tilintetgøre den helt. Dette var ved begyndelsen af Den Første Verdenskrig, som Den Osmanniske Stat blev tvunget til at deltage i, og som endte med dens nederlag. De allierede stod tilbage som sejrsherrer, og de delte den islamiske verden mellem dem som krigsbytte. Alt hvad der blev tilbage af den Islamiske Stat var det område, der senere hen blev kendt som Tyrkiet, og som i slutningen af krigen i 1918 blot var tilbage ud af nåde fra de vestlige styrker. Dette varede imidlertid kun indtil 1921, hvor Tyrkiet formåede at opnå "uafhængighed" fra Vesten ved at garantere de allierede, at landet ville forlade det islamiske styresystem.

Nedlæggelsen af den Islamiske Stat

I kølvandet på Den Første Verdenskrig, efter at en våbenhvile var blevet erklæret, og de allierede havde sikrede sig deres overvældende sejr, blev den Osmanniske Stat destrueret og fragmenteret i små betydningsløse stater. De allierede besatte alle de arabiske lande: Egypten, Syrien, Palæstina, (trans)Jordan(ien) og Irak og løsrev dem fra deres Stat, således at alt hvad der var tilbage i osmannernes hænder, var Tyrkiet, og selv det var blevet besat af de allierede. Den britiske flåde besatte Bosporus, og den britiske hær besatte dele af hovedstaden Istanbul og alle Dardanellernes fæstninger samt de fleste strategiske steder over hele Tyrkiet.

I mellemtiden havde franskmændene også besat dele af Istanbul og deres senegalesiske soldater udfyldte byens gader. Den italienske hær havde invaderet Bira og dens jernbaner, og de allierede soldater overtog styringen af politiet, den nationale garde og havnene. De tømte alle fæstningernes våbenlagre og fyrede dele af den tyrkiske hær. "Unions og Fremskridtspartiet" blev opløst, og både Jamal Pasha og Anwar Pasha flygtede ud af landet. Resten af partiets medlemmer gik under jorden. Efterfølgende blev en marionetregering dannet, ledet af Tawfeeq Pasha, for at udføre besættelsesmagtens ordre.

Khalifah'en på daværende tidspunkt, Waheed ad-Deen, indså, at han var nødsaget til at se virkeligheden i øjnene og redde situationen på fornuftig vis. Han opløste parlamentet og tilskrev premierministerens post til en af hans mest troværdige venner, Farid Pasha, der bakkede op omkring hans politik om at være imødekommende over for de allierede, af frygt for at de ville tilintetgøre landet, hvilket det var mere end sårbart overfor, idet krigen var afsluttet. Han udførte sine planer, og situationen forblev således i et tidsrum, hvor de allierede dominerede Tyrkiet på rolig vis. Dette fortsatte indtil 1919, hvorefter situationen

begyndte at ændre sig, og de allieredes position blev svækket. En række kriser ramte Italien, Frankrig og Storbritannien indenrigs, alvorlige nok, til at true deres internationale stabilitet, og snart efter opstod uenigheder mellem dem. Dette var tydeligt i Istanbul, hvor de kæmpede om byttet, og hvor hver af dem ville have den andens del af de militære positioner og de økonomiske fordele. På dette tidspunkt var Tyrkiet i en tilstand, hvor det var sidste chance, for at redde sin egen eksistens. Nu, da en rift mellem de allierede var opstået, og deres svagheder var blevet afsløret, var det øjeblik opstået, hvor enhver af dem begyndte at opildne tyrkerne mod den anden, og i denne proces gav de tyrkerne støtte.

Freds konferencen, som de havde planlagt, havde endnu ikke fundet sted, og dens betingelser var ikke blevet nedfældet. Derfor øjnedes et spinkelt håb i horisonten, og folket begyndte at tro, at de kunne organisere en seriøs modstandsbevægelse. Mere end ti hemmelige bevægelser blev stiftet i Istanbul. Deres mål var at fremskaffe våben og depoter, der var under fjendens kontrol og sende dem til de hemmelige bevægelser i hele landet. Nogle embedsmænd var også involveret i dette arbejde. Ismat, en repræsentant i forsvarsministeriet, chefen for personalet, Fathi, indenrigsministeren og Ra'uf, lederen af flåden, var alle blandt dem, der hjalp disse bevægelser. Til trods for iværksættelsen af det hemmelige oprørsarbejde mod fjenden, og mange bevægelser med det samme formål i sinde, begyndte "Unions og Fremskridtspartiet" igen at være aktive. Disse bevægelser blev ledsaget af en del af militæret, indtil de blev forenet under én bevægelse, ledet af Mustafa Kemal. Han etablerede en bevægelse for at kæmpe mod de allierede og udvise dem fra landet, og han sværgede på at bekæmpe Khilafahs hær, hvis den stod i vejen for ham.

Mustafa Kemals succes i hans foretagende var bemærkelsesværdig. Efter at have indset, at den centrale regering og autoriteten i Istanbul var under fjendens kontrol, besluttede han sig for at etablere en national regering i Anatolien. Således organiserede han en samlet national konference i Sywas, hvor metoder og midler for at bevare Tyrkiets uafhængighed blev drøftet. På konferencen blev der vedtaget nogle få resolutioner, og en udøvende komité blev dannet, styret af Mustafa Kemal. Konferencen sendte en advarsel til Sultanen og krævede fjernelsen af premierministeren Farid og afholdelsen af frie parlamentariske valg. Under pres blev Sultanen tvunget til at underkaste sig konferencens betingelser, så han afsatte premierministeren og

udpegede 'Ali Redha, som hans efterfølger, hvorefter han vedtog at nye valg skulle afholdes. Delegerede fra konferencen stillede op til valg som en gruppe med et dekret, der var udformet til at redde landet, og de opnåede hurtigt et flertal i det nye parlament.

Efter deres succes drog de mod Ankara og etablerede deres hovedkvarter, hvor de afholdte et møde og foreslog at parlamentet skulle mødes i Istanbul, og at repræsentanternes råd skulle ophæves, idet deres medlemmer nu var blevet officielle repræsentanter. Mustafa Kemal opponerede dog stærkt imod de to forslag og sagde, at repræsentanternes råd skulle forsætte dets virke, indtil parlamentets engagement og integritet blev tydelig, og deres politik blev kendt. Hvad angår at flytte til hovedstaden, så mente han, at det ville være det rene vanvid, for hvis de gjorde dette, ville de være underlagt fjendens nåde. Han forklarede, at Storbritannien stadig forsøgte at opnå kontrol, og myndighederne ville utvivlsomt blande sig i parlamentets anliggender og muligvis anholde det. Derfor mente han, at parlamentet skulle forblive i Ankara, så det vedblev med at være uafhængigt". Mustafa Kemal forsøgte ihærdigt at gennemtrumfe denne holdning og forsvarede sin mening kraftigt, men han fejlede i at overbevise repræsentanterne om fortsat at afholde parlamentets møder i Ankara. På lovlig vis vendte repræsentanterne tilbage til hovedstaden og udviste deres loyalitet over for khalifah'en og fortsatte deres arbejde. Dette var i januar 1920.

Khalifah'en forsøgte at pålægge repræsentanterne sin vilje, men de gjorde modstand og udviste deres vilje til at holde på landets rettigheder. Da presset fra de allierede voksede, samlede de den offentlige opinion om den kontrakt, som de var blevet enige om under Sywas konferencen. Pagten inkluderede betingelser, som de havde accepteret for at opnå fred. Vigtigst af disse betingelser var, at Tyrkiet skulle blive en fri og uafhængig stat med specifikke grænser. De allierede – specielt briterne – frydede sig, for dette var nøjagtigt, hvad de havde stræbt efter. Ydermere havde de ønsket, at dette skulle komme fra tyrkerne selv.

Her er det værd at nævne, at alle de lande, som den Osmanniske Stat havde regeret over, som wilayat, i sin egenskab af en islamiske stat, i kølvandet på Den Første Verdenskrig havde fået tilrettelagt en erklæring, af de allierede, der proklamerede uafhængigheden for de områder, som de allierede ville have adskilt fra staten. Irak var derfor

underlagt en uafhængighedserklæring ligesom Syrien, Egypten og andre. Det var naturligt for de allierede – specielt for Storbritannien – at fryde sig over denne tyrkiske nationale erklæring, fordi det lige var det, de ønskede: en opdeling af den Osmanniske Stat og en segmentering og opdeling, der gjorde den ubetydelig, så den aldrig igen ville blive én stærk stat. Deres drøm om at tilintetgøre muslimernes stat så ud som om, at den ville gå i opfyldelse.

Havde det ikke været for den erklæring, som de allierede havde formået at iværksætte overalt, ville tilstanden have taget en anden drejning. Årsagen til dette er, at den Osmanniske Stat var én entitet, der anså alle sine Wilayat som en del af den. Den havde adopteret et enhedssystem, så der ikke var forskel på statens politik i Hijaz eller Tyrkiet eller mellem distrikterne i al-Quds og distrikterne i Iskandarona. Alle disse var en del af én Stat.

Desuden burde tilstanden havde været en tand mere kompliceret, i kraft af de betingelser, de besejrede magter blev påtvunget ved krigens afslutning. Dette er fordi, Tyrkiets nederlag var det samme som Tysklands, idet de var allierede under krigen, og fordi betingelserne for fred, som blev pålagt det ene land, også burde have gjort sig gældende for det andet. Derfor, hvis befolkningen i Tyskland gjorde modstand mod ideen om at lade sig skille fra så meget som en håndslængde af deres jord og bekæmpede splittelsen af deres land, skulle dette tilsvarende gøre sig gældende for den Osmanniske Stat, og den skulle ligeledes aldrig have været sønderrevet. De allierede var opmærksomme på disse kendsgerninger og tog dem i betragtning. Da Osmannerne imidlertid selv bad om splittelsen af deres lande – en anmodning fra araberne og tyrkerne samtidigt - greb de allierede chancen og opmuntrede på det kraftigste til dette skridt, specielt i Statens midte (Tyrkiet), hvor det meste af Statens varetagelse var repræsenteret og fandt sted.

Således betragtede de allierede denne erklæring som deres endelige sejr. Tyrkerne havde, på denne måde, fået tilladelse til at kæmpe for løsrivelse, efter at det var blevet offentliggjort, og de allierede begyndte at trække deres tropper hjem fra hvert hjørne af landet. De britiske og franske tropper blev fjernet fra landet. Omstændighederne gjorde, at tyrkerne oprustedes deres kræfter. En oprørsbevægelse blev dannet, og siden hen blev den til en revolution mod khalifah'en, og den tvang ham til at indsætte hæren for at knuse bevægelsen. Dette lykkedes, og folket

stod ved Sultanens side, undtagen de i Ankara, som udgjorde oprørsbevægelsens fæstning. Til sidst var Ankara i sig selv på kanten af nederlag. I mødet med khalifah'ens hær faldt de omkringliggende byer en efter en, og derefter sluttede de sig til ham. Mustafa Kemal og de, der var med ham, befandt sig i en meget kritisk situation, men Mustafa Kemal var fast besluttet på at kæmpe videre, og således ophidsede han nationalisterne. De reagerede og oprustedede sig. Rygter blev spredt i de tyrkiske provinser og landsbyer, at den britiske hær var ved at besætte hovedstaden, arrestere nationalisterne og nedlægge parlamentet med tvang.

Der blev også spredt rygter, om at khalifah'en og hans regering støttede besættelsen. Tilstanden blev hurtigt ændret. Folket begyndte at svigte khalifah'en, og den offentlige opinion skiftede til nationalisternes fordel i Ankara. Mænd og kvinder blev frivilligt drevet mod Ankara for at forsvare Tyrkiet. Mange soldater deserterede fra khalifah'ens hær og tilsluttede sig Mustafa Kemals hær. Han var på dette tidspunkt blevet en helt for tyrkerne og et symbol på deres forhåbninger. Igennem denne position samlede han kræfter, og næsten hele landet kom under hans kontrol. Han udsendte en løbeseddel, hvor han kaldte til valg af Repræsentanternes Nationale Råd med Ankara som deres hovedkvarter. Valget fandt sted, og de nyudvalgte medlemmer samlede sig og kaldte sig for Den Nationale Forsamling. De betragtede dem selv som en legitim regering. De udpegede Mustafa Kemal som præsident for den nationale regering, og alle tyrkere godkendte dette. Derefter drog Mustafa Kemal ud og tilintetgjorde, hvad der var tilbage af Khilafahs hær og gjorde en ende på borgerkrigen. Efterfølgende koncentrerede han sig om at bekæmpe grækerne, og adskillige blodige kampe fandt sted. Grækerne førte kampene til at starte med, men snart efter skiftede kampen til Mustafa Kemals fordel.

I august 1921 lancerede han et hurtigt og succesfuldt angreb på grækerne, der på daværende tidspunkt havde besat Izmir og dele af de tyrkiske kyster. I begyndelsen af september sendte han Ismat for at møde Harrington for at udarbejde detaljerne. På mødet accepterede de allierede at uddrive grækerne fra Tarees og trække dem tilbage fra Istanbul og hele Tyrkiet. Hvis vi nøje følger Mustafa Kemals træk, kan vi konkludere, at de allierede kun accepterede hans krav, da de havde fået et sikkert løfte om, at han til gengælde ville tilintetgøre den Islamiske Stat. Dette ses tydeligt, da Den Nationale Forsamling drøftede Tyrkiets fremtid med ham i kølvandet på de sejre, han havde

opnået. Han sagde: ”Jeg tror ikke på en samlet enhed af islamiske lande eller en samlet enhed af det Osmanniske folk, og enhver af os er fri til omfavne hvilken som helst mening, vi ønsker. Dog skal regeringen stå fast ved en fast og udtænkt politik, baseret på realiteter. En politik, der bærer et enkelt formål, hvilket er at forsvare landet og dets uafhængighed inden for de naturlige grænser. Sentimentalitet og illusioner skal ikke påvirke vores politik, og forbandet være drømme og myter, de har kostet os dyrt i fortiden”.

Igennem denne erklæring ønskede han at smede Tyrkiets uafhængighed på basis af ideen om et land for det tyrkiske folk og ikke for den islamiske Ummah. Nogle af embedsmændene og politikerne spurgte ham, hvordan han ville udforme Tyrkiets nye regering, idet det ville være utænkeligt, at der skulle være to regeringer, hvilket gjorde sig gældende på det tidspunkt: en overgangsregering, der besad magten og havde hovedkvarter i Ankara, og en stadig officiel regering i hovedstaden, anført af khalifah'en og hans ministre. Politikerne insisterede på, at Mustafa Kemal åbenlyst skulle erklære hans holdning i denne sag. Han svarede dem ikke og hemmeligholdt sine intentioner. I stedet begyndte han at opildne den offentlige opinion mod khalifah'en, Waheed al-Deen, og beskyldte ham for at samarbejde med briterne og grækerne. Folket blev rasende på khalifah'en, og med overdreven optimisme indkaldte han Den Nationale Forsamling for at skitsere sin plan vedrørende Sultanen og regeringen. Hele tiden havde han været velvidende om, at han var i stand til at overbevise embedsmændene om at fjerne Waheed al-Deen og fratage khalifah'en hans autoritet, men han turde ikke være så vovet som at risikere et direkte angreb mod khalifah'en, da dette kunne vække de islamiske følelser hos folk. Han opløste derfor ikke Khilafah og undlod at håndtere situationen ved direkte konfrontation. I stedet foreslog han snedigt, at man berøvede khalifah'en al magt.

Således kunne Sultanatet blive opløst og Waheed al-Deen fjernet. Så snart embedsmændene hørte dette, blev de målløse, og hurtigt erkendte de, hvad erklæringen – som de havde skrevet under på – indebar af farer, og de reagerede ved at insistere på at diskutere sagen. Mustafa Kemal var yderst urolig og bange for sådan en diskussion, så han bad i stedet om en stemmeafgørelse om, hvorvidt foreslaget skulle føres ud i livet. Han modtog opbakning fra firs embedsmænd, der alle var hans personlige tilhængere.

Den Nationale Forsamling afviste imidlertid hans ønske og henviste i stedet forslaget til en juridisk komité, der skulle se nærmere på det. Da komitéen dagen efter samledes, deltog Mustafa Kemal og fulgte begivenhedernes forløb nøje. Komitéen, som bestod af retslærde og advokater, debatterede sagen i et par timer, hvorefter det gik op for dem, at forslaget stred mod Shari'ah teksterne, da der i Islam ikke findes noget, der hedder religiøs autoritet og verdslig autoritet. "Sultanatet og Khilafah" er én og samme sag. Konceptet om adskillelsen af Deen fra staten eksisterer ikke i Islam og har aldrig eksisteret gennem dens historie. Der var til gengæld et islamisk system, og Staten implementerede systemet. Ganske uundvigeligt kunne den legale komité ikke finde nogen som helst retfærdiggørelse for en sådan adskillelse, ej heller kunne den finde en grund til at føre diskussionen videre, fordi de islamiske tekster omkring dette spørgsmål er klare og entydige. Ikke overraskende afviste komitéen forslaget.

Dog var Mustafa Kemal stadig fast besluttet på at adskille Deen fra staten ved at adskille Sultanatet fra Khilafah, hvilket var fuldførelsen af de allieredes planer, dvs. tilintetgørelsen af den Islamiske Stat gennem dens egne borgeres hænder. Hans kolonialistiske dannelses gjorde, at han efterlignede vesterlændinge i deres adskillelse af det verdslige fra det åndelige, og dette drev ham til at adskille Sultanatet fra Khilafah på samme måde, som kirken var blevet adskilt fra staten i Vesten. Da Mustafa Kemal forstod, at komitéens diskussion havde taget en anden retning end hans egen, kunne han ikke styre sit temperament og sprang op fra stolen, spruttende af vrede, og afbrød diskussionen, mens han råbte **"I excellencer! Den Osmanniske Sultan har beslåglagt folkets autoritet gennem magt, og det skal være gennem magt, at folket genvinder den. Sultanatet skal adskilles fra Khilafah og nedlægges, og dette skal finde sted uanset, om I er enige eller ej – der er ikke mere i det, end at nogle af jeres hoveder må rulle i processen."** Han talte som en diktator, og mødet med komitéen blev opløst. Den Nationale Forsamling blev øjeblikkeligt indkaldt for at diskutere forslaget.

Under hele diskussionen forstod Mustafa Kemal, at majoriteten af embedsmændene var imod forslaget, så han samlede sine tilhængere omkring sig og opfordrede til at stemme om forslaget ved at række hænderne op. Embedsmændene afviste dette og sagde **"Hvis det absolut er nødvendigt at stemme, så lad dette foregå ved at**

opråbe enhver af embedsmændenes navn". Mustafa Kemal afviste dette og råbte truende **"Jeg er overbevist, om at Den Nationale Forsamling vil skrive under på forslaget gennem generel konsensus, og det vil være tilstrækkeligt at række hænderne op."** Forslaget blev sendt til afstemning, og kun et par enkelte rakte deres hænder i vejret. Dog blev resultatet offentliggjort, som om Den Nationale Forsamling havde accepteret forslaget med et stort flertal. Embedsmændene blev lamslået og nogle af dem sprang op af deres stole, mens de protesterede og råbte **"Det er ikke sandt, vi er ikke enige!"** Mustafa Kemals tilhængere råbte tilbage ad dem og fastholdte dem, og fornærmelser blev udvekslet, da Den Nationale Forsamlings præsident offentliggjorde afgørelsen, der en gang for alle bekræftede, at Den Nationale Forsamling havde accepteret opløsningen af Sultanatet med et stort flertal. Mødet blev derefter ophævet. Mustafa Kemal forlod conferencecentret omgivet af sine tilhængere. Da Waheed al-Deen, khalifah'en, modtog nyheden, flygtede han ud af landet, hvorefter hans nevø, 'Abdul Majid, blevet udpeget som muslimernes khalifah, om end berøvet enhver form for autoritet. Landet forblev imidlertid uden en legitim leder.

Hvis Sultanatet blev adskilt fra Khilafah, hvem var så den lovmæssige leder? Mustafa Kemal havde hele tiden været meget spændt på at adskille Sultanatet fra Khilafah, og det gjorde han så uden at afsløre regeringens opbygning, som Tyrkiet var i gang med at adoptere. Med opløsningen af Sultanatet blev det nødvendigt at vedtage dannelsen af en ny regering. Ville Mustafa Kemal danne regeringen og blive præsident for den nye konstitutionelle regering, samtidig med at khalifah'en blev beholdt som den officielle figur? I så fald, havde beslutningen om at opløse Sultanatet i første omgang så ikke været unødvendig?

Mustafa Kemal afviste at danne regering, og afslørede ikke sine intentioner. Bakket op af hans magt og autoritet, hvorigennem han havde kontrol over befolkningen, forsatte han og dannede et parti, som han valgt at kalde "Folkets Parti". Hans intentioner var at samle befolkningens opinion til hans fordel, for til trods for hans magt var den overvældende majoritet af Repræsentanternes Råds stadig imod ham efter erklæringen om adskillelsen af Sultanatet fra Khilafah. Dette førte til, at han overvejede at afsløre den nye regerings form, som han havde bestemt – nemlig at offentliggøre Tyrkiet som en republik med ham selv som præsident. Han igangsatte en smædekampagne mod Den

Nationale Forsamling, hvilket resulterede i en pinlig politisk krise og medførte den siddende regerings tilbagetrædelse. Regeringen tilbød sin tilbagetrædelse til Den Nationale Forsamling, hvilket førte til et magtmæssigt vakuum. Midt i denne dybe krise foreslog nogle embedsmænd over for Den Nationale Forsamling, at man udpegede Mustafa Kemal som regeringens leder for at redde krisen. Til at begynde med, lod han som om, han ingen ambitioner havde om dette embedde, så han gik med til at gå til talerstolen for at tiltale Den Nationale Forsamling.

I hans tale til embedsmændene, sagde han **"I har sendt bud efter mig for at komme jer til undsætning i denne kritiske tid. Denne kritiske situation er dog selvforskyldt. Derfor er denne udvikling ikke et forbigående tilfælde men en fundamental fejlbedømmelse i vores regerings system. Den Nationale Forsamling har i øjeblikket to funktioner, en lovgivende og en udøvende. Hver enkel embedsmand ønsker at have del i enhver ministeriel beslutning og stikke sin næsen i ethvert ministerium og enhver beslutning foretaget af en minister. Jeres excellencer! Ingen minister kan være fortrolig med sit arbejde og ansvar og acceptere en post under disse omstændigheder. I er nødt til at forstå, at en regering baseret på dette fundament er umulig at etablere, og hvis den blev etableret ville man ikke kalde den en regering, men vild forvirring, og vi er nødt til at værdsætte dette statsanliggende. Derfor har vi besluttet at omdanne Tyrkiet til en republik med en folkevalgt præsident."** Så snart han havde færdiggjort sin tale, blev det hurtigt tydeligt, at han allerede havde forberedt et dekret, der omdannede Tyrkiet til en republik og udpegede ham selv som den første præsident af denne tyrkiske republik. Han forvandlede sig selv til landets lovmæssige leder.

Imidlertid skete det ikke så ligetil for Mustafa Kemal, som han havde ønsket. For det første er det tyrkiske folk muslimer, og hvad Mustafa Kemal gjorde stred mod Islam. En følelse af at Mustafa Kemal tilsigtede at tilintetgøre Islam blev spredt og optændt af Kemals egne handlinger. I hans privatliv foragtede han Islam og overtrådte de guddommelige Shari'ah love og gjorde grin med alt, hvad muslimerne værdsatte højt og anså som ukrænkeligheder. Folket erkendte snart at de nye ledere af Ankara var forbandede kuffar, og de begyndte at samle sig omkring khalifah'en, 'Abdul Majid. De forsøgte at give ham autoriteten tilbage og gøre ham til den udøvende leder, så han kunne

slippe af med disse frafaldne. Mustafa Kemal bemærkede den stigende trussel og forstod, at flertallet af befolkningen foragtede ham og beskyldte ham for at være zindiq og kafir. Han overvejede grundigt og i lang tid, og som et resultat intensiverede han sin smædekampagne mod khalifah'en og Khilafah og opildnede til fordel for Den Nationale Samling, indtil de vedtog og udøvede en lov, der konstaterede, at enhver, der tog khalifah'ens parti ville blive anset som landsforræder, hvilket indebar en dødsdom. Så begyndte Mustafa Kemal at tale om Khilafahs ulemper ved enhver lejlighed og specielt over for Den Nationale Forsamling. Han begyndte at forberede grundlaget for at afskaffe Khilafah. Nogle af embedsmændene modsatte sig denne trussel ved at tale om Khilafahs diplomatiske fordele, og de blev mødt af voldsomme angreb fra Mustafa Kemal. Han sagde til Den Nationale Forsamling: **”Var det ikke på grund af Khilafah, Islam eller præsterne, at de tyrkiske bønder kæmpede og mistede livet igennem fem århundreder? Det er på høje tid at vi varetager vores egne interesser og ignorerer inderne og araberne. Tyrkiet skal frigøre sig fra at lede muslimerne.”**

Mustafa Kemal fortsatte sin smædekampagne mod khalifah'en ved at fremhæve Khilafahs såkaldte ulemper for det tyrkiske folk. Han tilsolede også khalifah'en selv ved at udstille ham og hans tilhængere som de reelle forbrydere og som briternes marionetdukker. Mustafa Kemal stoppede ikke her, men iværksatte en terrorkampagne mod dem, der forsvarede khalifah'en. Hans reaktion overfor en embedsmand, der åbenlyst erklærede, at det var en forpligtigelse at bevare Khilafah og beskytte Deen, var at hyre én til at dræbe ham den samme aften, hvor det var meningen at vedkommende skulle tale. Så en af hans tilhængere dræbte ham på vejen hjem fra Den Nationale Forsamling. En anden embedsmand holdt en islamisk tale, så Mustafa Kemal indkaldte ham og truede med at hænge ham, hvis han åbnede sin mund igen.

Mustafa Kemal spredte tyranni alle vegne. Med tiden beordrede han Istanbuls guvernør at nedtone proceduren med khalifah'ens kortege under den ceremonielle udførsel af Salat ul Jumu'ah (fredagsbønnen). Han skar også ned på khalifah'ens løn til et minimum og opfordrede hans tilhængere til at desertere ham. Da nogle af Mustafa Kemals moderate tilhængere bevidnede dette, begyndte deres islamiske følelser at stige kraftigt i vejret, og de frygtede Khilafahs afskaffelse. De foreslog Mustafa Kemal ideen om at udpege ham selv til muslimernes

khalifah. Derefter fik han besøg af to delegationer, en fra Egypten og en fra Indien, der spurgte ham om han ville udpege sig selv til muslimernes khalifah. De tryglede ham gentagne gange, men intet hjalp. Mustafa Kemal havde nu forberedt vejen til at ringe med dødklokken og tildele Khilafah det afgørende stød. Had og foragt for fremmede, fjenden og deres formodede alliance med khalifah'en blev spredt af Kemal blandt folket, hæren og Den Nationale Forsamling. At opildne følelser af had over for fremmede var en snedig manøvre, der tilsigtede at anklage khalifah'en for at være fjendens allierede. Efter den offentlige opinion havde ændret sig til Kemals fordel, og følelserne mod khalifah'en var i højeste gear, præsenterede Mustafa Kemal den 3. marts 1924, over for Den Nationale Forsamling, erklæringen om nedlæggelsen af Khilafah og afskaffelsen og bortvisningen af khalifah'en – dermed den formelle adskillelse af Deen fra staten.

Noget af det han sagde, da han præsenterede erklæringen for embedsmændene, var følgende: **”For hvilken pris skal den truede republik beskyttes og etableres på en stærk videnskabelig basis? Khalifah'en og arven fra ”Ahl ul 'Uthman” skal opgives, og de religiøse retssale skal erstattes med moderne retssale og moderne love, og præsteskolerne skal ryddes af vejen for verdslige, statslige skoler”**. Han fortsatte med at angribe Deen, og hvad han kaldte religiøse mænd. Udvisende sand diktatorisk autoritet vedtog han selv erklæringen og sikrede sig Den Nationale Forsamlings accept, uden nogen debat. Efterfølgende udstedte han en ordre til Istanbuls guvernør befalende, at khalifah'en 'Abdul Majid skulle forlade Tyrkiet inden daggry den efterfølgende dag. Guvernøren selv tog af sted med en gruppe bestående af politimænd og soldater til khalifah'ens palads ved midnat. De tvang ham ind i en vogn og eskorterede ham til grænsen, uden at lade ham medbringe mere end en kuffert med tøj og en smule penge.

Således Mustafa Kemals afskaffelse af den Islamiske Stat og det islamiske system. I stedet etablerede han en kapitalistisk stat og et kapitalistisk system. Ved at have tilintetgjort den Islamiske Stat, opfyldte han polyteisternes drømme, som de havde næret lige siden korstogene.

Forebyggelse mod den Islamiske Stats genopståen

I kølvandet på Den Første Verdenskrig besatte de allierede alle den Islamiske Stats territorier. Deres hovedformål var at nedlægge Staten en gang for alle og sikre, at den aldrig ville rejse sig igen. Efter at have nedlagt den Islamiske Stat sørgede de for, at den Islamiske Stat ikke ville kunne blive genetableret i nogen som helst dele af landet. De udformede adskillige planer og benyttede adskillige metoder for at sikre sig, at den Islamiske Stat aldrig ville vende tilbage til sin eksistens, og de arbejder stadigvæk mod dette mål.

Ved at følge en nøjagtig skitseret plan styrkede de kolonialistiske kræfter deres greb om muslimernes lande fra den allerførste dag, de besatte den islamiske verden. I 1918 besatte de landene, der stadig var underlagt den Osmanniske Stat, og de grundfæstede militærlove i disse indtil 1922. De koncentrerede deres kvælertag om dem gennem befalende love eller selvstyre. Så kom 1924. I det år tog fjenden, specielt Storbritannien, mange skridt for at knuse enhver handling, der havde det formål at oprejse den Islamiske Stat.

I det år nedlagde Mustafa Kemal Khilafah systemet i den Osmanniske Stat grundet det direkte pres fra de kolonialistiske vantros, og han forvandlede Tyrkiet til en ”demokratisk” republik. Således nedlagde han Khilafahs skygge og det sidste spor af håb for den Islamiske Stats tilbagekomst. I det år blev al-Hussain ibn ‘Ali udvist fra Hijaz og fængslet på Cypren, eftersom han havde øjnene rettet mod Khilafah. I det samme år intervererede briterne, gennem deres kollaboratører, for at sikre sig, at Khilafah konferencen afholdt i Kairo blev aflyst og dømt til fiasko. Også samme år arbejdede briterne hårdt for at opløse den etablerede Khilafah bevægelse i Indien, og de sikrede sig, at bevægelsens ambitioner blev opgivet, og dens retning blev ændret til at være nationalistisk og sekterisk. Stadig samme år, og som følge af presset fra de kolonialistiske vantros, blev litteratur forfattet og udgivet

af nogle retslærde fra Al-Azhar, der kaldte til Deens adskillelse fra staten, idet de påstod at Islam ikke indeholder nogen fundamental lovgivende regering, og de portrætterede Islam som en teologisk (kahanuti) religion uden grundlæggende principper eller lære om lovgivning og Stat. Og stadig i 1924, og det efterfølgende år, sponserede nogle sufister i de arabiske lande debatter og diskussioner om, hvilke af de to ligaer, der var bedst, den arabiske liga eller den islamiske liga? Aviser og magasiner fokuserede deres opmærksomhed på dette emne, til trods for, at begge ligaer havde en ødelæggende effekt, og deres eksistens udgjorde en forhindring for alle forsøg på at genetablere den Islamiske Stat. De vantro kolonialister formåede at fremføre denne debat for at dirigere opmærksomheden væk fra det reelle spørgsmål, hvilket var den Islamiske Stat. Disse træk distancerede folks sind fra konceptet om Khilafah og den Islamiske Stat i muslimernes lande.

Inden deres besættelse begyndte de kolonialistiske kræfter at sprede nationalistiske slogans blandt den tyrkiske ungdom ved at påstå, at Tyrkiet havde været bebyrdet med at varetage det ikke-tyrkiske folks affærer, og at det var på høje tid at efterlade disse folk til deres egen skæbne. Politiske partier havde også arbejdet på at sprede tyrkisk nationalisme og kalde til Tyrkiets uafhængighed fra andre ikke-tyrkiske lande. Kuffar spredte tilsvarende ideer blandt arabiske unge og opfordrede til arabisk nationalisme. De beskrev Tyrkiet som værende en besættelsesmagt og kaldte araberne til at løsrive sig fra tyrkernes besættelse, og politiske partier kaldte til arabisk enhed og arabisk uafhængighed. Snart havde de udfyldt det vakuum, der engang var begunstiget med islamiske koncepter. Konsekvensen blev, at tyrkerne fik deres uafhængighed baseret på nationalisme, og araberne begyndte at arbejde for at opnå selvstyre på nationalistisk geografisk basis. Nationalistiske og patriotiske koncepter blev hastigt udsprede over hele nationen, og muslimerne bar stolt på disse koncepter.

Kolonimagterne stoppede ikke her men fortsatte yderligere med at udsprede fejlagtige ideer omkring det islamiske styresystem og Islam, og de fremviste Khilafah som paveagtigt og som et præstestyre. Det nåede til det punkt, hvor muslimerne var flove over at nævne ordet Khalifah eller at proklamere konceptet Khilafah. På dette tidspunkt opstod der en populær opfattelse blandt muslimerne, der lød på, at enhver der bekendtgjorde ordet Khilafah var tilbagestående, og det var, som en

uskreven regel, strengt forbudt for uddannede personligheder at ytre sig positivt om Khilafah.

Det var i denne atmosfære af stærke nationalistiske følelser, der havde vundet indpas i samfundet, at kuffar opsplittede den Islamiske Stat. De opdelt den i adskillige ubetydelige småstater og opfordrede de lokale samfund til at styrke disse opsplittelser. Den Osmanniske Stat blev delt op i staterne Tyrkiet, Egypten, Syrien, Libanon, Palæstina, Østjordan, Hijaz, Najd og Yemen. Politikerne i disse stater – både kollaboratørerne og dem med gode hensigter, begyndte at afholde konferencer i hvert land, hvor de forlangte deres uafhængighed, altså det lands uafhængighed, som kuffar havde udelukket fra de andre stater. På dette grundlag blev Tyrkiet dannet, ligesom staterne Irak, Egypten, Syrien osv. Derefter blev et nationalt hjemsted for jøderne dannet i Palæstina, hvilket derefter blev omdannet til en selvstændig entitet. Den blev af kuffar benyttet som et politisk brohoved til den islamiske verden og for at vende muslimernes opmærksomhed væk fra de kolonialistiske kuffar, dvs. de vestlige lande som Storbritannien, USA og Frankrig, idet de udgjorde forhindringerne, der stod i vejen for tilbagevendelsen af den Islamiske Stat. Denne geografiske situation og det generelle billede blev konstrueret for at sikre, at muslimerne aldrig ville være i stand til at befri sig selv.

Kuffar gik så i gang med at implementere det kapitalistiske system i de økonomiske forhold og det demokratiske system i regeringen. De indførte også vestlige love i de administrative og juridiske systemer. De spredte deres kultur og livsopfattelser og forsøgte reelt at etablere deres livsopfattelser, så muslimerne ville adoptere og følge disse. De har rent faktisk haft succes med dette. De ændrede Egypten til et Sultanat, da et parlamentarisk monarki blev etableret. Syrien og Libanon blev til republikker, og det Østlige Jordan blev et emirat, mens Palæstina blev underlagt et mandatstyre, hvilket ophørte ved etableringen af et parlamentarisk demokratisk system for jøderne. Resterne af Palæstina blev lagt sammen med det Østlige Jordan og ændret til et parlamentarisk monarki. I Hijaz og i Yemen blev diktatoriske monarkier etableret, og i Tyrkiet blev der udformet en præsidentiel republik. Afghanistan blev tilpasset med et arveligt monarki. De vantro kolonialister opfordrede Iran til at bevare sit imperialistiske system, imens Indien forblev en britisk koloni, indtil landet til sidst blev adskilt i to stater. De vantro kolonialister formåede dermed at pålægge muslimernes lande deres egne systemer, og ved at gøre dette, svandt

ideen om genetablering af det islamiske styre efterhånden ind i folkets sind.

Endvidere blev alle lokalsamfund opfordret til at holde fast på de systemer, som kuffar havde etableret, og de arbejdede for at opnå fuldkommen selvstændighed fra alle andre lande, der omfattede den muslimske verden. Således blev en iraker fremmed i Egypten. Regenterne i hver eneste (små)stat blev mere opsat på at beskytte det kapitalistiske demokratiske system end grundlæggerne selv. De blev til rugemødre, der varetog og beskyttede systemet og konstitutionen, som kolonimagterne havde sat op for dem.

De vantro kolonimagter implementerede vestlige love direkte over muslimernes lande. Førhen havde de forsøgt at implementere dem gennem deres regenter i muslimernes lande. Kuffar indledte deres forsøg på at indføre vestlige love i den første halvdel af det 19. århundrede. De begyndte at opfordre befolkningen i Egypten til at adoptere franske civillove, der skulle erstatte Shari'ah, hvilket de fik succes med, og Egypten begyndte at implementere det franske juridiske system i 1883. Den gamle franske civillov blev oversat og iværksat og blev så det nye adopterede system i Egypten, der erstattede Shari'ah i domstolene. Et lignende træk begyndte i den Osmanniske Stat i 1856 med målet om at implementere vestlige love dér. Dog var dette træk ikke så nemt at gennemføre som i Egypten, idet Khilafah i sig selv var baseret på den Osmanniske Stat.

Dog, grundet de vantroes stædighed og deres agents besvarelse, fik de succes med at indføre straffelove og nye ikke-islamiske retsgyldige og kommercielle love ved at sikre sig Fatawa, der sagde, at disse kufr love ikke modstred Islam. Ideen om kodifikation blev rodfæstet og Al Majalla, (lovsamling fremlagt i 1868, som en kanon inden for transaktioner, sammensat af svage meninger fra forskellige madhahib, der retfærdiggjorde situationen) blev adopteret som en lov. Al Majalla blev kodificeret som lov. Retssystemet blev adskilt i to:

- 1) En Shari'ah-domstol med Shari'ah regler.
- 2) En civil domstol, der benyttede:
 - a) Vestlige love, der blev retfærdiggjort af nogle Fatawa, der postulerede at disse love ikke modstred Islam.
 - b) Shari'ah-love, der var blevet kodificeret til at efterligne den vestlige process.

Dette var med hensyn til lovene. Hvad angår konstitutionen, så blev der taget skridt for at nedfælde en ny konstitution for staten gennem benyttelse af den franske konstitution, og dens rødder blev nedfældet i samarbejde med den nye kodifikationsudvikling. Disse træk lykkedes næsten i 1878, hvis det ikke havde været for muslimerne modstand, der rejste sig og konfronterede dem i deres kurs. Imidlertid var de vantro kolonimagters stædighed, koblet med kollaboratøernes succes og dem, der var blevet forført af deres kultur, i stand til at begynde udviklingen for udarbejdelsen af en konstitution endnu engang, og denne gang lykkedes deres opgave. Konstitutionen blev ført ud i praksis i 1908 med adoption og implementering af den nye lovgivning. Alle muslimske lande, med undtagelse af Den Arabiske Halvø og Afghanistan, blev direkte styret af vestlige love. Så Shari'ah lovene blev opgivet, hvilket betød at kufr love blev håndhævet og de islamiske love kasseret.

Hvad der hjalp til med at styrke kufr lovenes greb om muslimerne var i virkeligheden det faktum, at kolonialisterne havde baseret deres strategi på at ændre den Islamiske Stats uddannelsespolitik. De havde udformet et nyt uddannelsesprogram for muslimerne. Formålet med dette pensum var at udvikle individer med vestlige personligheder – det vil sige med kapitalistiske, sekulære livssyn, for at regulere livets affærer. Disse programmer, inklusiv dem på de islamiske universiteter, gør sig stadig gældende i dag i alle lande i den muslimske verden. Som resultat heraf har vi mange lærere, der sikrer beskyttelsen af disse uddannelsesprogrammer. De får tildelt indflydelsesrige poster og udfører kuffars visioner. Uddannelsespolitikken blev grundlagt på to principper:

Det første princip var adskillelsen af Deen fra alle livets verdslige anliggender, hvilket naturligt medførte adskillelsen af Deen fra staten. Dette mål var også designet for at sikre, at unge muslimer ikke kæmpede for genetableringen af den Islamiske Stat, idet det stred mod det grundlag, som de var blevet undervist ifølge.

Det andet princip var at gøre den kolonialistiske kafirs personlighed til hovedkilden for de unge muslimers efterligning. Dette lettede villigheden til at lade deres bevidsthed blive gennemsyret af kolonimagternes kultur. Et sådan træk nødvendiggjorde, at muslimerne havde respekt for en kafir. Det nødvendiggjorde, at muslimen

glorificerede kuffar og forsøgte at efterligne dem og viste velvilje imod dem, på trods af, at de var, og er, kolonialistiske vantro. Dette betød også, at man måtte holde muslimerne i selvforagt og ringagtelse således, at de unge muslimer holdt sig fra Islam som reference. Denne følelse af foragt mod muslimer forhindrede dem dermed i at lære eller tage imod noget fra muslimerne og Islam og tvang dem til naturligt at bekæmpe genetableringen af den Islamiske Stat.

Kolonialisterne følte at skolepensumet, som de havde designet og nøje overvåget, ikke var tilstrækkeligt. Dermed gik de videre med at etablere missionærskoler, baseret på deres kolonialistiske principper/tanker. Desuden fik kulturcentre til opgave at sprede vildledende politiske indstillinger. Konsekvensen var, at den intellektuelle atmosfære i de forskellige ”lærings” centre ledte Ummah til at blive fyldt med den kultur, der fik dens tanke om reetableringen af den Islamiske Stat, ledt på afveje, og hindrede den i at arbejde for den sag.

Adskillelsen af Deen fra livets affærer blev til en vidt spredt tanke blandt de intellektuelle. Og for resten af samfundet manifesterede den sig i adskillelsen af Deen fra politik eller behandlingen af hverdagsproblemer og bekymringer. Som resultat påstod nogle af de intellektuelle, at årsagen til deres forfald var muslimernes tilknytning til deres Deen, og de påstod at den eneste vej mod oprejsning ville være gennem nationalisme. Andre påstod, at årsagen til muslimernes forfald lå i fraværet af god moral. Først blev nationalistiske politiske partier dannet, og de påstod, at de havde et islamisk grundlag. Dette var ikke andet end et kolonialistisk trick. Derefter blev adskillige grupper dannet på basis af moral, og de kaldte til en spirituel retledning. Disse begyndte at arbejde hen imod individuel moralsk fortræffelighed og ikke at involvere sig i politik. Det var tilstedeværelsen af disse grupper, partier og organisationer, der viste sig at være den mest effektive forhindring i forsøget på at genetablere den Islamiske Stat. De distraherede muslimernes sind. Desuden var disse partier også etableret på et kolonialistisk grundlag, der modstred Islam, og på grund af dette forhindrede de uagtsomt genetableringen af den Islamiske Stat.

For at sikre de nye adopterede politiske programmer blev nye love udformet. Nogle love blev nedfældet for at udelukke stiftelsen af islamiske partier og bevægelser. Disse var love, der indeholdt bestemte klausuler, der pålagde de politiske partier og bevægelser et demokratisk system, der indebar, at de ikke skulle begrænse deres medlemskaber til

nogen som helst sekt eller religion. Dette betød, at det var imod lovgivningen i muslimernes lande at etablere nogen som helst islamiske grupperinger eller partier, således at den Islamiske Stat ikke skulle blive genfødt. Muslimer havde ikke ret til at etablere noget som helst parti eller bevægelse, undtagen nødhjælpsorganisationer eller andre lignende organisationer. Det var forbudt at være optaget i det politiske arbejde på basis af Islam. Nogle af de love, der blev introduceret angående etableringen af islamiske politiske partier, betragtede det som en alvorlig forbrydelse, der fortjente afstraffelse. De politiske programmer, der blev propageret for i den muslimske verden ved hjælp af de adopterede love var derfor fokuserede på at forhindre genetableringen af den Islamiske Stat.

Kolonialisterne stoppede ikke her, men fortsatte med at beskæftige muslimerne med trivielle anliggender, der sigtede mod at distrahere deres tænkning fra den Islamiske Stat. De fremmede de islamiske konferencer, der tjente, som afledning fra det oprindelige arbejde, hvilket vil sige det islamiske kald og genoptagelsen af den islamiske levemåde under beskyttelsen af den Islamiske Stat. Sådanne konferencer blev en effektiv måde, hvorpå muslimerne kunne give efter for deres frustrationer, og de udgjorde en sikkerhedsventil for kanalisering af alle islamiske følelser. Beslutningerne som blev truffet til disse konferencer blev trykt i aviser og annonceret på radiostationer, men blev aldrig udført.

Forfattere og foredragsholdere blev også opfordret til at fremlægge den Islamiske Stat som en trussel. De arbejdede for ideen om, at Islam ikke indeholder et styresystem. Bøger og essays, forfattet af nogle købte muslimer, blev udgivet, bærende på disse kolonialistiske ideer for at vildlede muslimerne og bortlede dem fra deres Deen og fra at arbejde for genoptagelsen af den islamiske levemåde ifølge lovene fra deres Deen.

Siden tilintetgørelsen af den Islamiske Stat har kolonialisterne været ihærdige i deres forsøg på at lægge forhindringer i vejen for genetableringen af den Islamiske Stat. De koncentrerer således deres anstrengelser for at afværge dens gendannelse, efter de har fjernet den fra jordens overflade.

Det påhviler muslimerne som pligt at etablere den Islamiske Stat

Den Islamiske Stats struktur er baseret på syv grundpiller: Khalifah'en, assistenterne, Jihad Amiren, domstolene, wolah, Det Administrative System og Majlis Al-Ummah (Ummah-rådet). Statens struktur vil være fuldendt, hvis disse syv elementer er iværksat. Hvis nogen af disse elementer ikke er til stede, er strukturen ikke fuldkommen, selv om staten stadig vil være islamisk. Brister eller mangler vil ikke fjerne statens status som værende islamisk, så længe khalifah'en som embedde forbliver intakt, idet han er statens fundament. Hvad angår styresystemets principper i den Islamiske Stat, så består de af fire:

1. Suveræniteten tilhører Shari'ah.
2. Autoriteten tilhører Ummah.
3. Udpegelsen af én Khalifah.
4. Khalifah'en alene bærer retten til at adoptere Shari'ah-lovene, hvilket er retten til at vedtage dem som love.

Hvis blot et af disse principper mangler, bliver styresystemet uislamisk. Derfor skal disse fire principper håndhæves. Grundlaget for den Islamiske Stat er khalifah'en og enhver udover ham er hans delegerede eller hans rådgivere. Den Islamiske Stat er en khalifah, der implementerer Islam, og Khilafahs eller Imamahs kontor har den fulde rådighed over muslimernes affærer. Det er ikke en del af Islams doktriner ('Aqa'id), men en del af Shari'ah-lovene, idet det er en del af forgreningerne relateret til menneskets handlinger.

Udpegelsen af en khalifah er en forpligtigelse for muslimerne. Det er forbudt at tilbringe mere end to nætter, uden at have givet Bai'ah til ham. Hvis muslimerne ikke udpeger en khalifah inden for tre dage, vil de alle være syndige, indtil de har udpeget en khalifah. Synden vil ikke

forsvinde, førend de har udtømt deres anstrengelser for at udpege en khalifah og forsætter med at stræbe efter at udpege ham.

Forpligtelsen, angående udpegelsen af en khalifah, er blevet bekræftet i Qur'an, Sunnah og Ijma' as-Sahabah.

Allah I beordrede Sendebudet ρ på afgørende vis at styre blandt muslimerne med alt, der blev åbenbaret til ham ρ. Allah I siger:

(فَاحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ)

"Så styr iblandt dem med det, Allah har åbenbaret, og følg ikke deres lyster". (OQM. Al-Maidah:48)

Og Allah I siger ligeledes:

(وَأَنْ أَحْكُم بَيْنَهُم بِمَا أَنْزَلَ اللَّهُ وَلَا تَتَّبِعْ أَهْوَاءَهُمْ)

"Og så døm mellem dem med hvad, Allah har åbenbaret og følg ikke deres lyster". (OQM. Al-Maidah:49)

Enhver befaling rettet mod Profeten ρ skal betragtes som en befaling til hele Ummah, så længe der ikke er et bevis (daleel), der begrænser befalingen til udelukkende at gælde Profeten ρ. Her er ikke et sådan bevis, derfor er muslimerne befalet at etablere dette styre. Etableringen af Khilafah er etableringen af denne styreform.

Hvad angår Sunnah, sagde Allahs Sendebud ρ, **"Den som dør uden at have kendt Imamen på hans tid, han vil dø en Jahiliyah død"**. Ahmad og at-Tabarani citerede følgende fra Mu'awiahs hadith: Allahs Sendebud ρ sagde, **"Den, der dør uden en Bai'ah om sin hals, vil dø en Jahiliyah død"**. Muslim berettede i sin Sahih gennem Ibn 'Umar, at han sagde: Jeg hørte Allahs Sendebud ρ sige, **"Den der fjerner sin hånd fra adlydelse af Allah vil møde Ham på Opstandelsesdagen uden et bevis med sig, og den der dør, mens der ikke er Bai'ah om hans hals, dør en Jahiliyah død"**. Hisham berettede via 'Urwa, der rapporterede gennem Abu Salihs autoritet gennem Abu Hurayrah, at Allahs Sendebud ρ havde sagt, **"Ledere vil have ansvaret efter mig, hvor den oprigtige vil blive ledt med hans oprigtighed og den**

uoprigtige med hans uoprigtighed, så lyt til dem og adlyd dem i alt, der er i overensstemmelse med sandheden. Hvis de handler retskaffent er det til jeres fordel, og hvis de handler uretskaffent, så skrives det til jeres fordel og mod dem”.

Hvad angår 'Ijma' as-Sahabah, så gjorde de udpegelsen af en khalifah til deres øverste prioritet i kølvandet på Allahs Sendebuds ρ død. Dette er ifølge, hvad der er blevet berettet i to Sahih Ahadith angående denne begivenhed i Banu Sa'idahs gård og derudover i kølvandet på den efterfølgende khalifah. Sahabahs enstemmighed i forhold til udpegelsen af en khalifah er blevet overleveret gennem Mutawatir beretning. Sahabah blev enige om, at dette var den mest betydningsfulde af alle forpligtelser. Dette bliver betragtet som et afgørende bevis. Det er også konstateret gennem Tawatur, at Ummah på intet tidspunkt må være uden en khalifah. Det er en forpligtelse for hele Ummah at udpege en khalifah, dvs. sætte ham i tjeneste for at varetage deres affærer. Påbuddet er rettet mod hele Ummah. Dette gjorde sig gældende fra det øjeblik, Profeten ρ døde, og det vil gøre sig gældende indtil Dommedagen.

Forpligtelsen om etableringen af khalifah'en, og bevidstheden omkring den blandt Sahabah, kunne tydeligt ses i deres handlinger efter Allahs Sendebuds ρ død. De forsinkede begravelsen af Allahs Sendebud ρ, indtil en khalifah havde fået Bai'ah som statens leder. Dette kunne tydeligt ses i 'Umar ibn al-Khattabs handlinger i kølvandet på dolkningen af ham, mens dødens smerter nærmede sig: da muslimerne spurgte ham, om han kunne opstille en efterfølger. Til at begynde med afviste han, og da de stædigt fastholdt det, opstillede han seks kandidater, hvorfra en khalifah skulle vælges. Han fastsatte også en tidsfrist på tre dage, til at de seks kunne nå en afgørelse. Han gav retningslinier, der indebar, at ifald de seks ikke nåede til enighed inden de tre dage, skulle den, der modsatte sig beslutningen, dræbes. Så faktisk beordrede han, at ham der modsatte sig skulle dræbes på trods af, at de seks var Shura folk og ældre Sahabah. De seks udgjorde i virkeligheden 'Ali, 'Uthman, 'Abd ur-Rahman ibn 'Auf, Zubayr ibn al-'Awwam, Talhah ibn 'Ubaydullah og Sa'd ibn Abi Waqqas. At en af disse bærede Sahabah kunne blive dræbt, hvis de ikke nåede til enighed angående udpegelsen af en khalifah, udgør et overvældende bevis på, at udpegelsen af en khalifah er forpligtet.

Derudover er utallige Shari'ah-mæssige opgaver afhængige af tilstedeværelsen af en khalifah, såsom implementeringen af de islamiske love, eksekveringen af strafferegler, sikring af grænserne, uddannelse af samfundet, træning og udstyring af de væbnede styrker, løsning af uoverensstemmelser og overholdelse af lov og orden og varetagelsen af andre opgaver i øvrigt samt reguleringen af økonomiske og sociale transaktioner, der udspiller sig mellem individet og samfundet. På denne måde er udpegelsen af en khalifah en forpligtigelse.

At søge embedet som khalifahne og at konkurrere om denne er ikke uønsket, idet Sahabah konkurrerede om posten i Saeefa, og Shura folket konkurrerede også om embedet. Ingen fordømte eller fornægtede denne handling. Tværtimod er Sahabahs ijma' angående at konkurrere om khalifah posten tydeligt fastslået, hvilket bekræfter, at det er lovligt og acceptabelt.

Det er ikke tilladt for muslimer at udpege mere end én khalifah. Imam Muslim berettede gennem Abu Sa'id al-Khudri, at Allahs Sendebud ρ sagde.

(إذا بويع خليفتين، فاقتلوا الآخر منهما)

”Hvis der gives Bai'ah til to Khulafa', så dræb den sidste af dem”.

I en anden hadith blev det berettet, at han ρ har sagt: **”Den, der giver Bai'ah til en Imam med hånden og hjertet, skal adlyde ham, så længe han kan, og hvis en anden kommer for at forhindre det, så skær halsen over på den mand”.**

I en anden beretning er ordlyden følgende: **”... slå ham med sværdet hvem end han er”.**

Påbuddet om at dræbe den anden bliver iværksat, hvis han ikke giver efter og trækker sig tilbage. Hvis en gruppe af folk, der alle opfylder de nødvendige krav for khalifah posten, bliver givet Bai'ah, så vil det være ham med flertallet af stemmerne, der bliver khalifah, og enhver, der derefter modsætter sig flertallet, bliver betragtet som oprørsk. Dette gør sig gældende, hvis de opstillede er samlet personligt, men hvis Khilafah er blevet tildelt en mand, der opfylder kravene for Khilafah, og flertallet

af muslimerne har givet deres Bai'ah til den anden, så vil den første mand blive khalifah, og den anden mand vil blive afvist.

Kravene for at besidde khalifah-posten er, at man er muslim, mand, fri, kompetent, moden, forstandig og retskaffen (hvilket indebærer retfærdighed). Hvad angår betingelsen om at være muslim, så er det fordi Allah I siger:

(وَلَنْ يَجْعَلَ اللَّهُ لِلْكَافِرِينَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ سَبِيلًا)

"Og Allah vil aldrig skænke kuffar en vej (dvs. autoritet) over mu'mineen (de troende)" (OQM. An-Nisa:141)

Med hensyn til kravet om khalifah'en skal være en mand, så er det udledt fra Hadith'en, hvor Sendebudet ρ sagde: **"En nation (ummah), der bemyndiger en kvinde deres affærer, vil aldrig være succesrig."** Betingelserne modenhed og forstandighed skal opfyldes, fordi den uforstandige og den mindreårige har behov for lærere, værger og beskyttere, der skal tage sig af deres forsorg og deres velbefindende. Så hvis man ikke er i stand til at varetage ens egne affærer, så er man naturligvis uegnet til at varetage andre affærer end ens egne. Hvad angår retskaffenhed, så skal dette opfyldes, da det er khalifah'ens pligt at implementere Islams regler, og hvis han ikke har kunnet implementere dem over sig selv, så kan man ikke betro ham at implementere dem over andre, for man kan ikke give, hvad man ikke besidder. Retskaffenhed er gjort til et krav, som khalifah'en absolut er nødt til at opfylde, for hvis han er fasiq, så er han uegnet for Khilafah og vil ikke kunne forblive i embedet. Retskaffenhed, dvs. pålidelighed, er en betingelse indeholdt i kontrakten, og den skal ses hele vejen igennem.

Hvad angår frihed, så har en slave ikke autoriteten over sig selv, og derfor kan han implicit heller ikke have autoriteten over andre. Med hensyn til kompetence, så er dette et krav, da det er ugyldigt at bede en inkompetent person udføre ting, der er udover hans kapacitet. Dette ville føre til en underminering af loven og folks rettigheder, hvilket ikke er tilladt.

Disse er de faste krav for khalifah-posten. Hvad angår andre betingelser, som de retslærde har nævnt, såsom mod, viden og at tilhøre Quraish eller at være efterkommer af Fatimah, blandt andre krav, så er

disse ikke nødvendige krav for Khilafah kontrakten, og ingen af beviserne fremført for sådanne påstande har vist sig at være pålidelige, og derfor kan disse ikke betegnes som betingelser. Enhver mandlig muslim, som er moden, forstandig, retskaffen, fri og kompetent er egnet til at modtage Bai'ah fra muslimerne for at blive deres khalifah, og ingen andre krav behøves eller skal fastlægges.

Det er en pligt for alle muslimer at genetablere den Islamiske Stat, fordi dette er blevet bekræftet gennem Sunnah og Sahabahs ijma' (enstemmighed). Det er obligatorisk for muslimerne at leve i et islamisk hjemland og at besidde islamisk statsborgerskab, hvilket de ikke kan opnå, medmindre de etablerer den Islamiske Stat. Muslimerne vil derfor forblive syndige, indtil de begynder at arbejde hen imod at genetablere den Islamiske Stat, således at de kan give Bai'ah til en khalifah, som vil implementere Islam og bære Islams budskab til verden.

Vanskeligheder i vejen for etableringen af den Islamiske Stat

Genetableringen af den Islamiske Stat er på ingen måde en nem eller ligetil opgave. Der er adskillige kolossale forhindringer i vejen for genetableringen af den Islamiske Stat, der først skal fjernes og nedlægges, og der er adskillige store vanskeligheder i vejen for genoptagelsen af den islamiske levemåde, som også skal overkommes. Dette er fordi, at det ikke kun er et spørgsmålet om eksistensen af en hvilken som helst stat, ej heller er der tale om støbningen af en stat, der kalder sig selv islamisk. Spørgsmålet er rettere eksistensen af den Islamiske Stat, der implementerer Islam som et system, der udspringer fra den islamiske 'Aqidah, altså en stat, der implementerer Islam ifølge Shari'ah reglerne, da disse regler er fra Allah I. Således vil den islamiske levemåde, til at begynde med, bliver genoptaget indenrigs, og det islamiske budskab vil så blive leveret til alle mennesker i omverdenen.

Den Islamiske Stat skal være baseret på de islamiske opfattelser og følelser, med afsæt i den islamiske 'Aqidah. Den islamiske mentalitet, opfostret af islamiske tanker og rationelt formet af den islamiske ideologi og metode, skal være repræsenteret i dens borgere. Incitamentet for at stå fast ved Shari'ah, skal udspringe fra folks eget indre. Denne islamiske tilbøjelighed vil sikre den frivillige implementering af statens system og dens regler med lidenskab, iver og sindsro.

Denne stat skal være islamisk, både på Ummah-niveau og hos dem, som har autoriteten. Den skal være islamisk i alle aspekter i livet, og den skal sikre genoptagelsen af den islamiske levemåde på en sådan måde, at den er i stand til at bære budskabet til hele verden. Dette vil til gengæld betyde, at ikke-muslimerne vil være vidner til Islams lys inde fra staten selv, så de kan træde ind i Allahs I Deen i flokkevis.

Derfor er vanskelighederne, der står i vejen for genoptagelsen af den islamiske levemåde, utallige. De skal tackles, og en klar detaljeret plan skal udarbejdes for at kunne overkomme dem.

De mest alvorlige forhindringer er følgende:

1. *Tilstedeværelsen af ikke-islamiske opfattelser i den islamiske verden.*
Dette skyldes, at den islamiske verden – alt imens den gennemgik en periode med tilbagegang, samtidig med at niveauet af tanker har været ringe, viden sjælden og rationaliteten har været meget svækket, grundet tilstanden af nedgang – blev invaderet af ikke islamiske opfattelser, der modstrider de islamiske opfattelser og er baseret på en fejlagtig forståelse af, hvad der eksisterede før livet i denne verden, og det, som kommer efter dette liv. Disse tanker vandt indpas uden nogen form for modtand, og således blev muslimernes mentalitet, og specielt de intellektuelles, påvirket af disse tanker. En mentalitet der i høj grad var påvirket af efterligning opstod – en mentalitet der var blottet for enhver form for kreativitet, og som var uforberedt til at acceptere den islamiske ideologi, ej heller i stand til at opfatte ideologiens essens, specielt den politiske side af den. Det islamiske kald skal være kaldet til genoptagelsen af den islamiske levemåde. Ikke-muslimerne skal kaldes til Islam, ved at de islamiske tanker præsenteres for dem, og muslimerne skal kaldes til at arbejde for genoptagelsen af den islamiske levemåde, ved at man forklarer dem Islam ordenligt. Dette vil nødvendiggøre at røbe manglerne ved de uislamiske tanker og deres farlige konsekvenser, og således skal Da'wah indtage sin politiske kurs med en iver for at præge Ummah med det islamiske syn på realiteten angående det, som kommer før og efter livet, såvel som livet i sig selv, hvilket alt sammen nødvendiggør en diskurs angående de politiske aspekter af livet. Dette er hvorledes, den første hindring vil blive overvundet.
2. *Tilstedeværelsen af de uddannelsesprogrammer, som kolonimagterne har iværksat, og den metode hvorigennem disse uddannelsesprogrammer blev implementeret i skoler og på universiteter.* De der påtog sig stillinger i regeringen, administrationen, domstolene, lærerfagene, medicin og de studerende fra andre uddannelser, der havde taget

afgangseksamen fra de institutioner, har alle adopteret en særlig mentalitet, der harmonerer med de planer, kolonimagterne har opstillet. Dette ses tydeligt i i styresystemet, som vi ser det i dag, hvor kolonimagternes ansatte er blevet erstattet af muslimer, hvis opgave er at sikre de love, den kultur, den politik og de systemer, som kolonimagterne har etableret og at forsvare dem på samme måde, som kolonimagterne gjorde, endog med endnu større energi! Vejen for at overkomme den forhindring er, at afsløre disse regenters planer for alle folk, så kolonialismens grimme ansigt tilsynekommer, og så de ophører med at beskytte disse politikker og systemer for dermed at tillade Da'wah at finde sin vej til disse muslimer.

3. *De fortsatte ansøgninger til uddannelsespensumet ifølge det grundlag, som er blevet defineret af de vantro kolonialister og ifølge den metode, de har valgt - en sag, der gør, at størstedelen af de færdiguddannede unge, og dem i uddannelsesinstitutionerne, går i en retning, der er uforenelig med Islam.* Her mener vi ikke den videnskabelige og den industrielle del af uddannelsespensumet, idet de er universelle og ikke relaterer sig til en bestemt Ummah. Her mener vi den kultur, der påvirker livets synspunkter, idet de er ansvarlige for at have udarbejdet uddannelsesprogrammerne til at stå som en forhindring i vejen for genoptagelsen af den islamiske levemåde. Disse fag omfatter historie, litteratur, filosofi og jura. Historie afspejler den praktiske tolkning af livet, litteratur afspejler følelsesmæssige omstændigheder, filosofi er de basale tanker, hvorfra synet på livet bliver formet, og jura eller lovgivning er de praktiske beslutninger til livets problemer og redskabet, der regulerer behandlingen af transaktionerne mellem individerne og samfundene. Disse omfatter den kultur, som de vantro kolonisatorer har påvirket muslimernes mentalitet med. Nogle mente at Islam var unødvendig i deres liv og for deres Ummahs liv. Dette gjorde nogle af dem fjendtlige overfor Islam, og de nægtede dens egenskab til at kunne løse livets problemer. Derfor er det nødvendigt at ændre denne mentalitet ved at kultivere nutidens unge uden for skolerne og universiteterne med en koncentreret uddannelse, der nødvendiggør undersøgende diskussioner omkring de islamiske tanker og love.

4. *At kulturelt baserede fag, såsom sociologi, psykologi og undervisning i videnskab tildeles unødigt respekt, og man klassificerer dem fejlagtigt som universelle videnskaber.* De fleste mennesker anerkender disse områder som værende videnskabelige, og at de fakta, som disse studier har etableret, er fastslået gennem eksperimenter. Som et resultat heraf, behandler de dem med den yderste opmærksomhed og anser resultaterne af disse studier for at være indiskutable. Ved at gøre dette, henvender de sig til dem, for at løse deres affærer i livet og belærer i dem i vores skoler og universiteter som videnskaber. Konsekvensen er, at uanset hvad psykiaterne, sociologerne eller de uddannede siger, så bliver det taget som en højere reference end Qu'rans og Sunnahs autoritet, eller i bedste fald bliver disse studier blandet med islamiske tekster, således at vi nu bærer på fejlagtige opfattelser og synspunkter.

Det er blevet særdeles vanskeligt for folk at acceptere noget som helst, der modstrider dette forhold. Dette leder kategorisk til adskillelsen af Deen fra livets daglige affærer i både den offentlige og den private sfære, og dette står i vejen for genetableringen af den Islamiske Stat. Sandheden er, at disse områder ikke kan betragtes som videnskabelige bestræbelser, idet de er draget gennem iagttagelse og slutning og ikke er baserede på forsøg. At implementere dem over folket kan ikke defineres som forsøg, men blot som gentagne iagttagelser, udført på forskellige personer under forskellige situationer og omstændigheder og er derfor kun iagttagelser og slutninger og ingenting i forhold til forsøg udført i laboratorier, hvor noget bliver testet. Således skal de klassificeres som kulturelt baserede studier og ikke som videnskabeligt baserede. Konklusionerne er altid tvivlsomme med betydelige fejlmarginer. Disse områder er desuden baseret på falske præmisser, fordi de er baseret på en anskuelse af samfundet ud fra en individualistisk synsvinkel.

Altså er deres syn, at udviklingen går fra individet til familien, gruppen og så til samfundet, på basis af, at samfundet er defineret som en samling af individer. Dette leder til forståelsen af at samfundene er uafhængige, og hvad der er passende for det ene samfund ikke nødvendigvis er passende for det andet. I realiteten består et samfund af mennesker, tanker, følelser og systemer, og hvad der er passende for et

menneske, i form af opfattelser og løsninger et sted, skal være gældende for ham alle andre steder. Disse opfattelser og løsninger vil forandre adskillelige samfund til ét enkelt samfund, hvor tankerne, følelserne og systemerne vil være gældende. Fejlen ved sociologi og deres uddannelse skyldes det faktum, at disse to områder er bygget op omkring fejlfortolkning af samfundets sammensætning.

Desuden påvirker psykologien sociologi og uddannelse. Psykologi er et fejlagtigt fag af to grunde: Det betragter hjernen som værende delt i to dele, hvor hver af disse dele besidder en udpræget funktion eller evne, og det påstås af nogle hjerner besidder særlige evner, som andre hjerner ikke besidder. Sandheden er, at hjernen er en enhed og tankernes forskellighed er naturlig, grundet forskellen på ting og de forudgående oplysninger bevaret i forstanden. Der er ikke en evne i en hjerne, som ikke findes i en anden, idet alle hjerner besidder egenskaben til at tænke over enhver sag, når den sansede realitet, sanserne og de forudgående oplysninger er til stede for forstanden. Hjerner er forskellige i deres egenskab af at vurdere og sammenkæde oplysninger og sansernes egenskaber, ligesom den naturlige variation i øjets synsvidde. Det vil derfor være muligt at forsyne en hvilken som helst person med en hvilken som helst type af oplysning, og vedkommende vil have egenskaben til at fordøje sådanne oplysninger. Således er påstandene, som psykologer finder på om disse forskelle, grundløse. Noget andet er, at psykologien betragter instinkterne som værende ubegrænsede, hvor nogle er blevet opdaget og andre endnu ikke.

Nogle teoretikere fortsatte med at stifte falske teorier, baseret på denne opfattelse om instinkterne. Realiteten er, at hvis vi observerer menneskers reaktioner, kan man gennem sanserne forstå, at mennesket besidder vitale energier, der har to aspekter: et som behøver opfyldelse, ellers vil mennesket omkomme, og det andet, som behøver opfyldelse, ellers vil mennesket, selvom det vil overleve, blive uroligt og irriteret. Det første udgør de organiske behov, såsom sult, tørst og den naturlige trang. Det andet udgør instinkterne, som er religiøsitetstinstinkt, artsinstinkt og overlevelsesinstinkt. Disse instinkter afspejler følelsen af svaghed, følelsen af

bevarelse af arten og følelsen af overlevelse, og der findes ikke andre instinkter end disse tre. Alt andet end disse instinkter er udelukkende aspekter af disse instinkter. Eksempelvis er frygt, overlegenhed og ejerskab aspekter af overlevelsesinstinktet, og tilfredsstillelse og tilbedelse er aspekter af religiøsitetstinstinktet, mens forældreverdighed og broderskab er aspekter af artsinstinktet. Øjensynligt er psykologernes syn på menneskets instinkter falskt, og deres påstande, om menneskets forstand, er ligeledes ukorrekte, hvilket leder til falskheden af de teorier, hvorpå psykologernes påstande er baserede, og som konsekvens er uddannelsen falsk.

Sociologi, dannelse og psykologi er kulturbaserede fag og er studeret og propaganderet af Vesten og indeholder ideer, der modstrider de islamiske tanker. At vedblive med at værdsætte dem højt og referere til dem som en kilde udgør en forhindring i vejen for genetableringen af den Islamiske Stat. Vi bør påvise, at disse er kulturelle spørgsmål og ikke ren videnskab, at de er omstridte fag, og at deres resultater ikke er overbevisende. De er baseret på falske præmisser, der ikke burde styre vores liv.

5. *Samfundene i den islamiske verden bliver vildledte af den ikke-islamiske levemåde.* Dette er fordi de politiske systemer, hvorpå samfundene såvel som principperne, hvorpå samfundene, som en helhed står, og de følelsesmæssige retninger, som muslimerne følger samt deres intellektuelle tænkningensmåde, alle er baserede på de opfattelser om livet, som er fremmede for de islamiske opfattelser. Så længe disse grundtræk forbliver uændrede, og så længe disse fejlagtige opfattelser ikke bliver rettet, er det vanskeligt at ændre folkets levemåde i samfundet, i det politiske system, i samfundets orden og de følelsesmæssige og rationelle retninger, der styrer muslimerne.
6. *Det vidtåbne gab mellem muslimerne og det islamiske styre, specielt indenfor styret og de økonomiske områder.* Dette gør muslimernes vision om den islamiske levemåde til noget fjernliggende, og det gør kuffars illustration af den islamiske levemåde til noget negativt, grundet den kendsgerning, at muslimerne bevidnede en periode, hvor Islam var fejlimplementeret. Siden 1924 er de blevet regeret af deres fjende med et system, der modstrider Islam i hvert eneste område, specielt indenfor styring og

økonomi. Det er derfor nødvendigt at folket opfatter, at denne ændring til den islamiske levemåde skal være omfattende og ikke delvis, og at implementeringen af Islam skal være samtidig og omfattende og ikke gradvis og delvis eller på en tilfældig måde.

7. *Tilstedeværelsen af regeringerne, som er baserede på et sekulært grundlag i muslimernes lande og implementeringen af den kapitalistiske ideologi over folket og demokratiske systemer, som har stærke politiske bånd til de vestlige lande og er baseret på nationalisme.* Dette gør opgaven, at genoptage den islamiske levemåde, vanskelig at opnå, fordi den ikke kan realiseres, medmindre den er omfattende. Islam tillader ikke, at muslimernes lande er opdelt i småstater men påbyder at landene skal være forenede under en enkel stat. Dette nødvendiggør, at Da'wah er omfattende. Dette vil blive mødt med modstand fra regimernes repræsentanter, selv hvis de kalder sig for muslimer. Denne Da'wah skal derfor gennemføres i ethvert land, selv hvis det betyder langvarige vanskeligheder og prøvelser som et resultat af modstanden fra regimerne i den muslimske verden.

8. *Tilstedeværelsen af en stærk offentlig opinion til fordel for nationalisme, patriotisme og socialisme, koblet med stigningen i antallet af politiske bevægelser baseret på nationalistiske, patriotiske og socialistiske ideer.* Dette gjorde sig gældende grundet kendsgerningen, at Vesten besatte muslimernes lande, dens magtovertagelse og dens implementering af det kapitalistiske system over landene, iværksat af tilbøjeligheden til selvforsvar. Dette tændte de nationalistiske følelser og berørte racismens og stammebåndets rå nerve i selvforsvar og i forsvaret af familien og stammen, hvilket ledte til, at folket begyndte at arbejde og konkurrere hen imod at opnå magten på dette grundlag. Dette medførte dannelsen af nogle politiske bevægelser, der bar nationalismens banner for at gendrive fjenden fra landet, og andre bar patriotismens banner, for at indskrænke magten til folket. Derved blev kapitalismens korrupsion og mangler åbenbare og kaldet til socialisme spredt. Som resultat blev grupper, der bar socialistiske bannere, dannet for at reparere det kapitalistiske system. Disse bevægelser havde ikke et klart syn på systemerne i livet, og deres strategi havde ikke noget mål, hvilket ledte dem væk fra Islam som værende en universel ideologi.

Hvordan bliver den Islamiske Stat etableret?

Styrken i de islamiske tanker koblet med dens metode vil være tilstrækkeligt for at etablere den Islamiske Stat og for at genoptage den islamiske levemåde forudsat, at disse tanker er dybt rodfæstede i muslimernes hjerter og sind, og at de legemliggøres i muslimerne i alle livets affærer. På trods af dette skal nogle kolossale opgaver midlertid gennemføres inden genetableringen af staten, og fænomenale anstrengelser skal til for at kunne genoptage den islamiske levemåde. Ønsket og optimisme vil derfor ikke være tilstrækkeligt for at staten genopstår, ej heller vil håb eller entusiasme være nok for at sikre genoptagelsen af den islamiske levemåde. Forpligtigelsen over alle forpligtigelser er behørigt at vurdere disse kolossale forhindringer, der står i vejen for Islam for at kunne gøre det muligt at fjerne dem.

Det er endvidere vigtigt at advare muslimerne om den tunge byrde, der venter dem, der rejser sig for dette mål og at gøre folket opmærksom på dette, specielt de intellektuelle. De alvorlige konsekvenser af hvilke som helst holdninger, der bliver kaldt til omkring dette meget seriøse emne, således at ord og handlinger flytter sig sammen med bevidsthed, afgørelse, iver, beslutsomhed og mod. De, som betræder denne sti for at genoptage den islamiske livsstil, skal være bevidste om, at de vil komme til at skære i en hård sten, men med stor beslutsomhed og begejstring vil de være i stand til at flække stenen. På samme tid skal de være bevidste om, at de er ved at behandle en vanskelig sag.

Imidlertid vil deres velvilje hjælpe dem med at behandle det korrekt. De skal være bevidste om, at de vil støde på store problemer, som de dog vil overkomme med Allahs vilje I. De skal ikke afvige fra vejen, idet det er vejen som Allahs Sendebud p gik, og hvis vejen er betrådt korrekt vil resultaterne være uundgåelige og sejr vil være sikkert uden skyggen af tvivl. Det er den vej, som muslimerne skal betræde varsomt i dag, forudsat at Allahs Sendebuds eksempel er nøje efterfulgt, og at hans skridt er nøje og korrekt kopieret, således at enhver der betræder denne vej ikke snubler, fordi en hver fejl i den analogi og enhver afvigelse fra denne vej vil medføre Da'wahs sterilitet og tilbagegang. Derfor vil afholdelsen af konferencer med Khilafah som emne ikke i sig selv føre til etableringen af den Islamiske Stat, ej heller vil en liga af lande, der styrer de muslimske folk være en legal metode for at etablere den Islamiske Stat, ej heller vil kongresser af muslimske folk hjælpe til genoptagelsen af den islamiske livsstil. Ingen af disse eller noget lignende må betragtes som korrekt. I stedet repræsenterer disse blot retorik rettet mod at berolige muslimernes vrede. Snarere vil disse rumme deres følelser og neutralisere deres glød og i sidste ende lede dem væk fra den reelle opgave.

Den eneste vej til etableringen af den Islamiske Stat er at bære det islamiske budskab og arbejde for genoptagelsen af den islamiske livsstil, hvilket nødvendiggør at tage alle de islamiske lande som en enhed, idet muslimerne udelukkende er en Ummah, der repræsenterer en menneskelig gruppe bundet af en 'Aqidah, hvoudfra udspringer dets system udspringer. Enhver opgave udført i hvilket som helst muslimsk land, der påvirker følelserne og opfattelserne, skal derfor have sin effekt i alle andre muslimske lande. På denne måde er det afgørende, at alle muslimske lande bliver betragtet som en og samme, og at denne Da'wah bliver båret til alle disse lande, således at den påvirker deres respektive samfund. Dette er fordi samfundet, der repræsenterer Ummah vil være ligesom vand i en kande. Hvis ild bliver antændt under den, vil vandet blive opvarmet og nå til kogepunktet. Kogepunktet vil få det islamiske samfund til at bevæge sig og arbejde. Det er derfor, at denne Da'wah skal være målrettet mod den islamiske verden, så arbejdet for genoptagelsen af den islamiske livsstil kan blive sat i gang. Dette vil blive gjort gennem udgivelsen af bøger og løbesedler og gennem kommunikation og andre propagandamåder, især personlige kontakter og diskussioner, idet de er blandt de mest succesfulde Da'wah-metoder.

Dog er påbegyndelsen af Da'wah på denne åbnemåde snarere brandstof for samfundet for at kunne omdanne kulden til energi. Det kan ikke nå kogepunktet, medmindre den praktiske Da'wah bliver begrænset til sin politiske orientering i et enkelt land, hvorfra arbejdet vil påbegynde. Denne Da'wah vil blive lanceret derfra og spredde sig som paddehatte til de andre dele af den islamiske verden. Dette land eller adskillige lande vil blive til et støttepunkt, hvor den Islamiske Stat vil blive etableret. Derefter vil den ekspandere og etablere en stærk islamisk stat, der omsider vil bære det islamiske budskab til hele verden.

Dette er hvad Allahs Sendebud ρ gjorde. Han udsprede sin Da'wah til hele folket, og udsprede skridt nåede en praktisk fase. Han ρ inviterede folkene i Makkah og alle araberne under Hajj sæsonen. Hans Da'wah spredte sig over hele Den Arabiske Halvø, som hvis han ρ havde tændt ild under halvøens samfund, en ild hvis mål var rettet mod at udløse energien hos araberne i helhed. Allahs Sendebud ρ kaldte araberne til Islam ved direkte at kontakte dem og ved at invitere stammerne i deres hjem og kalde dem til Islam. Denne Da'wah nåede til alle arabere som et resultat af de sammenstød, der fandt sted mellem Allahs Sendebud ρ og Quraish, og ekkoet af disse sammenstød nåede araberne og antændte deres nysgerrighed og deres ønske om at lære mere om denne Da'wah. Selv om denne Da'wah nåede alle arabere, var Da'wahs omfang begrænset til Makkah og strakte sig til Madinah, hvor den Islamiske Stat blev funderet i Hijaz. Først der glødede Da'wah, og Allahs Sendebuds ρ sejr forårsagede kogepunktet, der resulterede i reel handling, således at alle blev overbevist, og den Islamiske Stat voksede, indtil den omfattede hele Den Arabiske Halvø, hvorfra den affyrede dens budskab til verden.

Vi skal adoptere kaldet til den islamiske Da'wah og arbejde for genoptagelsen af den islamiske livsstil som vores metode for etableringen af den Islamiske Stat. Mens vi overvejer muslimernes lande som et udeleligt samfund og som et mål for Da'wah, må vi koncentrere vores arbejdsomfang til en provins eller specifikke provinser, hvor vi bestræber os på at undervise folket med Islam, så den bringer liv i dem, så de lever ifølge den og for den, og vi må skabe en offentlig opinion med Islam og for Islam, så en reaktion bliver genereret mellem Da'wah-bærerne og samfundet – en reaktion, der vil være frugtbar, effektivt og ændrende, og som vil være i stand til at ændre denne

Da'wah til vekselvirkning og resultere i udbytte. Vekselvirkning af denne art vil blive oversat til en kamp rettet mod etableringen af den Islamiske Stat, der oprinder fra *Ummah* i den del af den islamiske verden. Da'wah vil på det tidspunkt være udviklet fra at være en ide i forstanden til at være eksisterende i samfundet og fra en populær gruppe til en stat. Dermed vil den have konkluderet sine stadier og have flyttet sig fra startpunktet til udgangspunktet og derefter til støttepunktet, hvor den vil rodfæste sig i staten, der opfylder alle statens elementer og Da'wahs styrke. Derefter følger den praktiske opgave, som Shari'ah forpligter staten og alle muslimer, der lever uden for dens autoritet.

Statens opgave vil være at styre omfattende med det, som Allahs I har åbenbaret og iværksætte sammensmeltningen af andre provinser med den og betragte deres affærer som en del af indenrigspolitikken (og ikke udenrigspolitikken). Staten vil derfor iværksætte Da'wah og kaldet til genoptagelsen af den islamiske livsstil over alle andre provinser. Den vil fjerne de indbildte politiske grænser, som kolonialisterne tegnede mellem dem, og som var ansvarlige for at gøre regenterne i disse provinser til vagthunde over grænserne. Staten må derfor fjerne grænserne, selv hvis de andre provinser ikke vælger at følge trop. Visum vil blive annulleret på samme måde som grænseposterne og grænserne vil blive efterladt vidtåbne for indbyggerne i de andre provinser. Dette vil medføre, at indbyggerne fra de andre muslimske provinser føler, at denne stat sandelig er en islamisk stat, og det gør dem til vidner til implementeringen og håndhævelsen af det islamiske styre.

Hvad angår muslimernes forpligtigelse, så skal de arbejde mod at omdanne deres lande, hvor Islam ikke er implementeret, og som bliver betragtet som Dar al-Kufr, til Dar al-Islam. Dette opnås ved at stræbe efter at forene deres hjem med den Islamiske Stat gennem Da'wah og propaganda. Det vil sikre at samfundet i helhed i den islamiske verden når kogepunktet, hvilket vil lede det hen imod den rette handling, som omsider vil sikre foreningen af alle muslimer under én stat. Således vil den stærke Islamiske Stat blive etableret, så den Islamiske Stat, der repræsenterer et universelt intellektuelt lederskab, vil vende tilbage til eksistens. På det tidspunkt vil den have genvundet sin vækst og den nødvendige ballast, der vil gøre den i stand til at bære dens budskab og arbejde hen imod at befri verden fra den ondskab, som den er sunket ned i.

Når den muslimske Ummah i fortiden levede i et land, der ikke strakte sig ud over Den Arabiske Halvø, og der på det tidspunkt kun udgjorde 5 millioner i antal, men, da den omfavnede Islam og bar budskabet, repræsenterede en supermagt i verden over for de daværende to lejre, hvor den slog dem begge samtidigt, erobrede deres lande og spredte Islam over næste hele den daværende kendte verden, hvad skal vi så sige om denne Ummah i dag, hvor den udgør mere end en milliard spredt over lande, der er geografisk bundet til hinanden. Hvis den udgjorde en enkel stat, ville denne stække sig fra Spanien i øst til Kina i vest og fra Tyrkiet i nord til Malaysia i syd, besiddende den bedste del af verden i form af ressourcer og strategiske steder, og bærende på en korrekt ideologi til verden? Den vil uden tvivl konstituere en front, der vil være stærkere i alle aspekter end de ledende supermagter tilsammen.

Derfor er det en forpligtigelse for alle muslimer at arbejde fra dette øjeblik på at genetablere den Islamiske Stat. Arbejdet skal begynde med at bære den islamiske Da'wah med målet om at genoptage den islamiske livsstil i alle muslimske lande. Et praktisk Da'wah område skal være et eller flere lande for at nå til støttepunktet, så denne seriøse opgave kan blive genoptaget. For en sådan sag, med dens høje mål, som muslimerne skal stræbe efter at opnå ved at betrede denne praktiske og klare vej, og som den skal følge, er det værd at gennemgå alle typer af besværligheder uden at spare på ens bestræbelser. Vi skal sætte vores lid til Allahs I hjælp uden at forvente nogen anden belønning for det end Allahs I tilfredshed.

Udkast til den Islamiske Stats forfatning

Generelle regler

Paragraf nr. 1 – Den islamiske ‘aqidah konstituerer grundlaget for staten, således at intet kan finde sted i statens entitet, apparat, ansvarlighed eller i et andet aspekt, som er relateret til den, uden at den islamiske ‘aqidah er grundlaget herfor. På samme tid udgør den islamiske ‘aqidah grundlaget for forfatningen og shari’ah-lovene på den måde, at man ikke tillader tilstedeværelsen af noget som helst, der har relation til disse, medmindre det udspringer fra den islamiske ‘aqidah.

Paragraf nr. 2 – Dar al-Islam er de lande, hvori Islams love bliver implementeret, samt hvori sikkerheden er Islams sikkerhed. Dar al-Kufr er de lande, som implementerer kufr-systemerne, eller der hvor sikkerheden hviler på andet end Islams sikkerhed.

Paragraf nr. 3 – Khalifah’en vedtager bestemte shari’ah-love, hvilke han udsteder som forfatning og love. Når han heri vedtager en Shari’ah-lov, bliver denne lov alene den shari’ah-lov, der er forpligtende at handle efter, og den bliver dermed en gældende lov, som obligatorisk skal adlydes af enhver borger, både offentligt og privat.

Paragraf nr. 4 – Khalifah’en vedtager ikke nogen bestemte shari’ah-love inden for ‘ibadat, undtagen zakah og jihad. Han vedtager heller ikke nogen af de tanker, der er relateret til den islamiske ‘aqidah.

Paragraf nr. 5 – Alle dem, der bærer det Islamiske Statsborgerskab (tabi’iyya), nyder de Shari’ah-mæssige rettigheder og forpligtelser.

Paragraf nr. 6 – Det er ikke tilladt for staten at udøve nogen diskrimination mellem borgerne i forbindelse med styret, retssystemet

eller varetagelsen af anliggender og lignende. Tværtimod er staten forpligtet til at se på alle ud fra samme anskuelse, uanset race, religion, farve eller andet.

Paragraf nr. 7 – Staten implementerer den islamiske Shari’ah over alle indehavere af det Islamiske Statsborgerskab, om end de er muslimer eller ikke-muslimer på følgende måde:

- A. Alle Islams love Implementeres over muslimerne uden undtagelse.
- B. Ikke-muslimerne overlades til at have egen tro og udøve deres andagter inden for den offentlige orden.
- C. Reglen for murtad (apostaten) fældes over dem, som frafalder Islam, hvis de selv begik frafald. I tilfældet af at de er børn af frafaldne (forældre) og blev født som ikke-muslimer, så skal de behandles som andre ikke-muslimer, alt efter deres tilstedeværende tilstand, som afgudsdyrkere eller Bogens Folk (kristne og jøder).
- D. Ikke-muslimerne behandles, hvad angår mad, drikke og påklædning ifølge deres religioner, inden for hvad Shari’ah-lovene tillader.
- E. Ægteskabs- og skilsmisse anliggender imellem ikke-muslimerne afgøres ifølge deres religioner, mens disse anliggender imellem dem og muslimerne skal afgøres ifølge Islams love.
- F. Staten implementerer resten af Shari’ah-lovene og de øvrige love af den islamiske Shari’ah af bl.a. mu’amalat, straffe, regler for bevismateriale samt styre- og økonomisystemerne m.fl. over alle. Endvidere skal implementeringen være gældende på lige fod over muslimer og ikke-muslimer. Ligeledes skal disse love og systemer implementeres over mu’ahidin (flertal af mu’ahid, pagt-parter), samt musta’minin (fl. af musta’min, politiske flygtninge) og enhver, der befinder sig under Islams autoritet, på samme måde som disse implementeres over borgerne. Ambassadører, konsuler, udsendinge og deres lige undtages, da disse har diplomatisk immunitet.

Paragraf nr. 8 – Arabisk er alene Islams sprog, samt det eneste sprog som staten må anvende.

Paragraf nr. 9 – Ijtihad er fard kifaya, og enhver muslim har ret til at udføre ijtihad, hvis vedkommende opfylder kravene herfor.

Paragraf nr. 10 – Alle muslimer bærer ansvarligheden for Islam, og dermed er der intet præsteskab i Islam. Staten har til pligt at forbyde alt, hvad der giver indtryk af en sådan tendens blandt muslimerne.

Paragraf nr. 11 – At bære den islamiske Da'wah er statens primære funktion.

Paragraf nr. 12 – Bogen (Qur'an), Sunnah, Ijma' as-Sahaba og Qiyas er alene de anerkendte beviskilder for Shari'ah-lovene.

Paragraf nr. 13 – Oprindeligt er man uskyldig, og ingen må straffes, undtagen ved en dom fra en domstol. Det er absolut ikke tilladt at torturere nogen som helst, og enhver der gør det bliver straffet.

Paragraf nr. 14 – Princippet for handlinger er, at man bør overholde hukm shar'i (Shari'ah-loven), således at ingen foretager en handling, før vedkommende kender dens lov. Princippet for (anvendelse af) tingene er, at det er mubah, såfremt der ikke forekommer et bevis, som taler for forbud.

Paragraf nr. 15 – Midlet (der fører til) til haram er haram, hvis det højst sandsynligt fører til haram. Hvis det frygtes at føre til haram, bliver det ikke i sig selv haram.

Styresystemet

Paragraf nr. 16 – Styresystemet er et enhedssystem og ikke føderalt.

Paragraf nr. 17- Styret skal være centraliseret og administrationen ucentraliseret.

Paragraf nr. 18 – Der er fire følgende regentposter: Khalifah'en, den delegerede assistent, wali (guvernør) og 'amil (underguvernør). Alle andre betragtes ikke som regenter, men som ansatte.

Paragraf nr. 19 – Det er ikke tilladt for nogen at bestride et styreembede eller nogen som helst opgave af styreart, medmindre man er mand, fri, forstandig, moden, retskaffen, kompetent og kapabel. Endvidere skal man være muslim.

Paragraf nr. 20 – At stille regenterne til regnskab er en af muslimernes rettigheder samt en fard kifaya over dem. Ikke-muslimerne blandt statsborgerne har ret til at fremsætte klager over regenternes uretfærdige behandling af dem eller mispraktisering af Islams love over dem.

Paragraf nr. 21 – Muslimerne har ret til at oprette politiske partier for at stille regenterne til regnskab eller for at nå magten igennem ummah. Forudsætningerne herfor er, at den islamiske 'aqidah udgør partiernes grundlag, samt at deres adopterede love består af Shari'ah-love. Oprettelse af partier behøver ikke nogen tilladelse, og enhver sammenslutning, der baserer sig på andet grundlag end Islam, forbydes.

Paragraf nr. 22 – Styresystemet er baseret på fire følgende grundprincipper:

1. Suveræniteten tilhører Shari'ah og ikke folket.
2. Autoriteten tilhører ummah.
3. Udpegelsen af én khalifah er fard over muslimerne.
4. Khalifah'en alene har retten til at vedtage Shari'ah-lovene; det er ham som vedtager forfatningen og de øvrige love.

Paragraf nr. 23 – Statens struktur består af otte institutioner, som er:

1. Khalifah'en;
2. Delegerede assistent (Mu'awin Tafwidh);
3. Eksekutiv assistent (Mu'awin Tanfidh);
4. Jihad-Amiren;
5. Retsvæsenet (Qada');
6. Guvernørerne (Wolah);
7. Statens departementer; og
8. Ummah-Rådet (Majlis al-Ummah)

Khalifah'en

Paragraf nr. 24 – Det er khalifah'en, som repræsenterer Ummah i forbindelse med autoritetsbesiddelsen og implementeringen af Shari'ah.

Paragraf nr. 25 – Khilafah er en kontrakt af gensidig samtykke og valgfrihed, således at ingen må tvinges til at acceptere den, og ingen må tvinges til at vælge, hvem der skal bestride denne.

Paragraf nr. 26 – Enhver muslim, der er moden, forstandig, mand eller kvinde, har retten til at vælge og give Bai'ah til khalifah'en. Ikke-muslimere har ingen ret til dette.

Paragraf nr. 27 – Når khilafah-kontrakten bliver indgået for en person gennem Bai'ah (lydighedsløfte) givet af dem, hvis indgåelse af Bai'ah er gyldig, bliver Bai'ah givet af resten som en Bai'ah om lydighed og ikke en kontraherings-bai'ah. Enhver, som viser tilbøjelighed til oprør og til at så splid blandt muslimerne, tvinges til at give Bai'ah om lydighed.

Paragraf nr. 28 – Ingen bliver khalifah, medmindre muslimerne udnævner vedkommende. Ingen besidder khilafah-beføjelserne, med mindre khilafah-kontrakten bliver indgået for den pågældende ifølge den Shari'ah-mæssige fremgangsmåde, på samme måde som det er tilfældet for enhver kontrakt i Islam.

Paragraf nr. 29 – For den region eller de lande, som giver en kontraherings-bai'ah til khalifah'en, er det en forudsætning, at deres autoritet er selvstændig og alene hviler på muslimerne og altså ikke på nogen som helst kufr-stat. Samtidig skal muslimerne indenrigs såvel som udenrigssikkerhed for pågældende land hvile på Islams sikkerhed, og ikke på kufers sikkerhed. Denne forudsætning gælder ikke i tilfælde, hvor der kun bliver givet en lydigheds-bai'ah fra de øvrige lande.

Paragraf nr. 30 – Det er kun en betingelse at den, som får givet Bai'ah til khilafah-embede, opfylder kontraheringskravene, selv i tilfælde af han ikke opfylder de foretrukne krav, da det kun er kontraheringskravene, der har en afgørende betydning.

Paragraf nr. 31 – Der er syv krav, som kræves opfyldt af khalifah'en, for at khilafah-kontrakten kan blive indgået. Disse er, at han skal være

mand, muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent og kapabel.

Paragraf nr. 32 – Når khilafah-embedet bliver ledigt pga. af khalifah'ens død, tilbagetrædelse eller afsættelse, er udpegelsen af en khalifah, der kan træde ind i stedet, en wajib, som skal udføres i løbet af tre dage med deres nætter. Der tælles fra datoen af khilafah-embedets ledighed.

Paragraf nr. 33 – Fremgangsmåden for udpegelsen af khalifah'en er som følgende:

- A. De muslimske medlemmer af Ummah-rådet afgrænser kandidaterne til dette embede. Kandidaternes navne bliver offentliggjort, og derefter anmodes muslimerne om at vælge én af dem.
- B. Valgresultatet bliver offentliggjort, og muslimerne får at vide hvem der fik flest af vælgerens stemmer.
- C. Muslimerne giver nu Bai'ah til den, som fik flest stemmer, hvormed vedkommende bliver udnævnt som khalifah for muslimerne, med den forudsætning, at han regerer ifølge Allahs I Bog (Qur'an) og Hans Sendebuds p Sunnah.
- D. Efter gennemførelsen af Bai'ah offentliggøres navnet på den, der er blevet muslimernes khalifah overalt, for således at nyheden om hans udpegelse når frem til hele Ummah. Offentliggørelsen skal indbefatte hans navn samt en bekræftelse af, at han opfylder de egenskaber, som gør ham kvalificeret til, at khilafah-kontrakten indgås.

Paragraf nr. 34 – Det er Ummah, som udpeger khalifah'en, men Ummah besidder ikke retten til at afsætte ham, såfremt Bai'ah til ham er blevet kontraheret på Shari'ah-mæssig vis.

Paragraf nr. 35 – Khalifah'en er staten, idet han besidder alle de beføjelser, som hører til staten. Dermed besidder han følgende beføjelser:

- A. Han gør Shari'ah-lovene gældende, når han vedtager disse. Derved bliver disse til love, som skal adlydes, og som det ikke er tilladt at overtræde.

- B. Han har ansvaret for både statens indenrigs- og udenrigspolitik. Han bestrider hærledelsen og besidder beføjelserne til at erklære krig og indgå fred, våbenhvile og de øvrige traktater.
- C. Han har beføjelsen til at godkende og afvise de udenlandske ambassadører samt udnævne og afsætte de muslimske ambassadører.
- D. Han udnævner samt afsætter assistenterne og wolah (guvernørerne), som alle står til ansvar over for ham, ligesom de står til ansvar over for Ummah-rådet.
- E. Han udnævner Qadi al-Quda (den øverste retspræsident), direktoratschefer, hærledere og de forskellige amir'er for hærens brigader, som alle sammen står til ansvar over for ham, men ikke over for Ummah-rådet.
- F. Det er ham, som vedtager Shari'ah-lovene, som statsbudgettet bliver lagt ifølge. Han fastlægger også budgettets sektioner og de beløb, der skal fordeles til de forskellige områder, om end det har relation til indtægterne eller udgifterne.

Paragraf nr. 36 – Khalifah'en er bundet i sin vedtagelse til Shari'ah lovene, således at det er haram for ham at vedtage en lov, der ikke er korrekt udledt fra de Shari'ah-mæssige beviser. Samtidig er han bundet til hvad, han vedtager af love og til den udledningsmetode, som han har forpligtet sig til. Dermed er det ikke tilladt for ham at vedtage en lov, der er udledt ifølge en metode, der er i strid med den udledningsmetode, som han har vedtaget, og han må heller ikke udstede et dekret, der er i uoverensstemmelse med de love, han har vedtaget.

Paragraf nr. 37 – Khalifah'en besidder de fuldstændige beføjelser til varetagelsen af folks anliggender ifølge sin egen ijtihad og mening. Endvidere har han ret til at vedtage af mubah alt, hvad han har brug for, for at administrere statens anliggender og varetage borgernes anliggender. Khalifah'en må ikke overtræde nogen som helst Shari'ah-lov med interesse som påskud. Eksempelvis må han ikke forbyde en familie at få mere end et barn under påskud af mangel på fødevarer. Ligeledes må han heller ikke fastsætte priserne for folk under påskud af at hindre udnyttelse. Han må heller ikke udpege en kafir eller en kvinde som wali (guvernør) under påskud af varetagelsen af anliggender eller med interesse som påskud. Han må hverken forbyde halal eller legalisere haram.

Paragraf nr. 38 – Khalifah’ens embede har ingen tidsbegrænsning. Så længe khalifah’en opretholder Shari’ah, implementerer Shari’ah-lovene samt magter at påtage sig statens anliggender, fortsætter han med at være khalifah, såfremt hans tilstand ikke ændrer sig på sådan en måde, der gør, at han bryder embedet som khalifah. I tilfælde af at hans tilstand ændrer sig på denne måde, er det en wajib øjeblikkeligt at afsætte ham.

Paragraf nr. 39 – Der er tre tilfælde, i hvilke khalifah’ens tilstand ændrer sig, og hvormed han bryder khilafah-embedet; de består af følgende:

- A. Hvis en af kontraheringsbetingelserne for khilafah-embedet ophører, såsom at han bliver murtad (frafalder Islam), udviser en åbenlys fisq (oprørskhed), bliver mentalt syg eller lignende, da disse udgør både kontraheringskrav og fortsættelseskrav.
- B. Inkompetence, af hvilken som helst grund, i forbindelse med evnen til at påtage sig khilafah-byrderne.
- C. At være underlagt andre på sådan en måde, der gør ham inkompetent i at disponere vedrørende muslimernes interesser ved egen mening ifølge Shari’ah. Hvis nogen underkuer ham til en sådan grad, at han bliver inkompetent i forbindelse med at varetage borgernes interesser, alene ud fra egen mening ifølge Shari’ah-lovene, betragtes han i status som inkompetent, hvad angår varetagelsen af statens byrder, og dermed bryder han khilafah-embedet. Dette kan forestilles at finde sted i to følgende tilfælde: Det første tilfælde: At et eller flere individer af hans omgangskreds dominerer ham på sådan en måde at de enerådende styrer tingene. Hvis der er håb i at kunne redde ham ud af deres dominans, får han en bestemt tidsfrist, hvorefter han afsættes, hvis han ikke får deres dominans til at ophøre. Han afsættes derimod med det samme i tilfælde af, at der ikke er håb om at redde ham. Det andet tilfælde: At han bliver holdt indespærret af en overlegen fjende, enten ved at han reelt bliver taget til fange, eller ved at han bliver underlagt fjendens dominans. I dette tilfælde er der to muligheder til overvejelse. Hvis der er håb om at kunne redde ham, får han en frist, indtil man mister håbet, og hvis det sker, bliver han afsat. Hvis der ikke er håb om at redde ham, afsættes han med det samme.

Paragraf nr. 40 – Det er udelukkende Mahkamat al-Madhalim (Højesteretten), der afgør om khalifah'ens tilstand har ændret sig på sådan en måde, der gør at han bryder Khilafah-embedet. Ydermere har den alene myndigheden til at afsætte khalifah'en eller give en advarsel.

Delegeret Assistent (Mu'awin Tafwidh)

Paragraf nr. 41 – Khalifah'en udpeger for sig en delegeret assistent (mu'awin tafwidh), der skal påtage sig ansvaret for styret. Khalifah'en bemyndiger assistenten til at forvalte anliggenderne ifølge hans mening samt at træffe beslutninger herom efter egen ijihad.

Paragraf nr. 42 – De samme forudsætninger for khalifah'en er gældende for den delegerede assistent. Dvs. at han skal være en mand, fri, muslim, moden, forstandig, retskaffen samt kompetent og kapabel i forbindelse med de opgaver, han får fuldmagt til at varetage.

Paragraf nr. 43 – Det er en forudsætning, at beskikkelsen af den delegerede assistent indbefatter to ting: Det første er et generelt ansvar, og det andet er en stedfortræderfunktion. Khalifah'en skal under udnævnelsen af assistenten sige følgende til ham: "Jeg har udnævnt dig til at handle på mine vegne som min stedfortræder", eller med en anden udtalelse, der indbefatter både en stedfortræderfunktion og et generelt ansvar. Hvis udnævnelsen ikke finder sted på denne måde, bliver vedkommende ikke assistent og besidder heller ikke beføjelserne, som tilhører den delegerede assistent, medmindre udnævnelsen finder sted på denne måde.

Paragraf nr. 44 – Den delegerede assistent er pålagt at rapportere alt, hvad han har truffet af beslutninger i forbindelse med forvaltningen og har gennemført af udnævnelser og delegerede opgaver, for således at han i sine beføjelser ikke bliver lig med khalifah'en. Assistenten har pligt til at videregive sin rapport og at gennemføre, hvad han får ordre om at implementere.

Paragraf nr. 45 – Khalifah'en har pligt til at gennemgå den delegerede assistents foretagender og hans forvaltning af anliggender for dermed at godkende, hvad der er korrekt, samt rette op på det, der er forkert. Dette er fordi forvaltningen af Ummahs anliggender, gennem fuldmagt, er pålagt khalifah'en og påhviler hans ijihad.

Paragraf nr. 46 - I tilfælde af at den delegerede assistent har truffet en beslutning om noget, som blev godkendt af khalifah'en, så skal han gennemføre det, præcis som khalifah'en har godkendt det, uden nogen ændring. Hvis khalifah'en derefter modsætter sig assistenten mht. det, som han har gennemført, så skal situationen overvejes som følgende: Hvis det drejer sig om en afgørelse som assistenten gennemførte, som den skal gennemføres, eller penge som han brugte til det rigtige formål, så er assistentens mening den gældende. Det er fordi, at assistentens mening oprindeligt er khalifah'ens mening, og det forholder sig således, at khalifah'en ikke må rette op på det, han har gennemført af afgørelser og hvad, han har brugt af penge. Hvis det assistenten har gennemført hører under noget andet, såsom udnævnelse af en wali eller udrustning af militæret, er det tilladt for khalifah'en at modsætte sig assistenten. I dette tilfælde er khalifah'ens mening den gældende, og assistentens foretagende annulleres. Det er fordi khalifah'en har lov til at rette op på, hvad han selv har foretaget i denne forbindelse, så han må godt rette op på sin assistents handlinger.

Paragraf nr. 47 – Den delegerede assistents virke må ikke begrænses til at være inden for et bestemt direktorat eller en bestemt funktionssektor, da hans myndighed er generel. Ligeledes foretager han ikke selv de administrative anliggender, men fører derimod et generelt tilsyn med det administrative apparat.

Eksekutiv Assistent (Mu'awin Tanfidh)

Paragraf nr. 48 - Khalifah'en udpeger en eksekutiv assistent, hvis funktion er administrativ og ikke hører under styret. Den eksekutive assistents direktorat er et apparat, der har til opgave at gennemføre alt, hvad der udsendes af khalifah'en til de indenrigs- og udenrigsmæssige parter, samt at videresende alt hvad khalifah'en får tilsendt af disse parter. Assistentens direktorat udgør et mellemlid mellem khalifah'en og andre, der videresender til og fra ham.

Paragraf nr. 49 – Den eksekutive assistent skal være en mand og muslim, da han er blandt khalifah'ens inderste kreds.

Paragraf nr. 50 – Den eksekutive assistent skal, ligesom den delegerede assistent, være i direkte forbindelse med khalifah'en. Han anses som en assistent, men i udøvelse og ikke med en regerende funktion.

Jihad-Amir'en (Amir ul-Jihad)

Paragraf nr. 51 – Jihad-Amir'ens direktorat består af fire følgende departementer: udenrigsdepartementet, militærdepartementet, departementet for intern sikkerhed og industridepartementet, som alle administreres og superviseres af Jihad-Amir'en (Amir ul-Jihad).

Paragraf nr. 52 – Udenrigsdepartementet tager sig af udenrigsanliggender, som er relateret til statens relationer til fremmede lande, uanset hvad disse anliggender er.

Paragraf nr. 53 – Militærdepartementet tager sig af alle anliggender, der har relation til militærstyrker, som bl.a. hær, politi, udstyr, opgaver, materiel og lignende, samt militærakademier og militærudsendinge. Derudover sørger militærdepartementet for alt, hvad der er nødvendigt af islamisk thaqafa og almen kultur for hæren, samt alt hvad der har relation til krig og forberedelse hertil.

Paragraf nr. 54 – Departementet for intern sikkerhed tager sig af administrationen af alt, hvad der vedrører sikkerheden samt sørger for opretholdelse af sikkerheden i landets territorier gennem militærstyrkerne og anvender politiet som det primære værktøj herfor.

Paragraf nr. 55 – Industridepartementet tager sig af alle anliggender relateret til industri, om end det er letindustri eller tungindustri, såsom fremstillingen af motorer, maskiner, køretøjers karosseri samt fremstillingen af elektroniske produkter og industrier. Dette omfatter også de fabrikker, som hører under offentlig ejendoms kategori eller fabrikker, der hører under privat ejendom, og som har relation til militærindustrien. Fabrikker af alle typer skal etableres på grundlag af krigspolitikken.

Militæret

Paragraf nr. 56 – Jihad er en fard for muslimerne, og militærtræning er obligatorisk. Følgelig har enhver muslimsk mand, der fylder femten år, pligt til at gennemføre militærtræningen som forberedelse til Jihad. Tilslutning til militærtjenesten er derimod fard kifaya.

Paragraf nr. 57 – Hæren består af to dele: Den ene er reserven, som består af alle dem, der er kompetente til at bære våben blandt muslimerne. Den anden er den permanente (regulære) del i militærtjenesten, til hvem der skal fastsættes løn i statens budget, som det er tilfældet med de øvrige ansatte.

Paragraf nr. 58 – Militærstyrkerne udgør én styrke, som er hæren. Heraf udvælges specielle divisioner, som danner politiet, og som har en særskilt organisering og får leveret en bestemt thaqafa.

Paragraf nr. 59 – Politiet får pålagt opgaven at opretholde orden, at føre tilsyn med den interne sikkerhed samt at gennemføre alle udøvende opgaver.

Paragraf nr. 60 – Hæren får tildelt liwa' (statsflag) og raya (jihad-flag). Khalifah'en tildeler liwa' til dem, han udpeger som hærførere, hvorimod raya bliver tildelt af brigadecheferne.

Paragraf nr. 61 – Khalifah'en er hærchefen. Han udpeger stabschefen og en amir for hver brigade samt en leder for hver division. Personerne til at udfylde de øvrige rangordner i militæret udpeges af hærens ledere og brigadernes amir'er. Udpegelsen af generalstabens medlemmer afgøres efter deres militæruddannelse og udnævnes af generalstabschefen.

Paragraf nr. 62 – Hele hæren gøres til én hær og placeres i specielle lejre. Nogle af disse lejre skal placeres i de forskellige wilayat (provinser), hvor andre placeres i de strategiske steder, og en del andre gøres til mobile lejre som flytter konstant, og som danner kampstyrker. Disse lejre organiseres i adskillige grupper, hvor hver gruppe bliver givet en militærbetegnelse og et nummer. Man kan eksempelvis betegne disse med: den 1. hær, den 2. hær osv. Disse grupper kan også navngives efter navnet på en wilayah eller en 'imalah (distrikt).

Paragraf nr. 63 – Hæren skal forsynes med videregående militæruddannelse på allerhøjeste niveau, samt have eleveret dens intellektuelle niveau så højt, som det overhovedet er muligt. Endvidere skal enhver i hæren kultiveres med en islamiske thaqafa, der muliggør det for vedkommende i som minimum at tilegne sig en generel bevidsthed om Islam.

Paragraf nr. 64 – I enhver lejr skal der være et tilstrækkeligt antal af stabschefer, der besidder høje militærkunderskaber og erfaring i krigsplanlægning og kampstyring. Ydermere skal hæren generelt set forsynes med disse stabschefer, i så stort omfang som det overhovedet er muligt.

Paragraf nr. 65 – Hæren skal forsynes med våben, materiel, udstyr, tilbehør og missioner, der gør denne i stand til at udføre sin opgave som værende en islamisk hær.

Retsvæsnet (Qada')

Paragraf nr. 66 – Qada' (at dømme) er meddelelsen af dommen på en pligtmæssig måde, som har til opgave at afgøre konflikter blandt folk, hindre alt hvad der skader fællesskabets rettigheder og løse stridigheder, der opstår mellem folk og enhver der sidder i styreapparatet, om end de er regenter eller ansatte, en khalifah eller underordnede.

Paragraf nr. 67 – Khalifah'en udpeger en Qadi Quda' (øverste retspræsident). Denne skal være mand, moden, fri, muslim, forstandig og retskaffen og skal være fiqh-kyndig. Han har beføjelse til at beskikke disciplinærstraffe og afsætte dommerne ifølge de administrative vedtægter. De øvrige ansatte i domstolene er bundet til direktøren af det direktorat, som tager sig af forvaltningen af domstolenes anliggender.

Paragraf nr. 68 – Dommerne består af tre typer:

1. Dommeren, som tager sig af afgørelser i forbindelse med stridigheder mellem folk inden for mu'amalat og straffe.
2. Al-Muhtasib (ordensdommer), som tager sig af afgørelser i forbindelse med overtrædelser, som skader fællesskabets rettigheder.

3. Qadi al-Madhalim (højesteretsdommer), som tager sig af ophævelse af strid mellem folk og stat.

Paragraf nr. 69 – For at være dommer er det en forudsætning at være muslim, fri, moden, forstandig, retskaffen, faqih (retslærd) og have indsigt i at fælde lovene over realiteterne. Der er yderligere betingelser, der gælder for den, der bestrider Qada' al-Madhalim (Højesteretten); disse er at vedkommende er mand samt mujtahid.

Paragraf nr. 70 – Dommeren og muhtasib må godt blive beskikket med en generel kompetence til at dømme i sager af alle typer og overalt i landet. Deres beskikkelse må også godt være begrænset til et bestemt sted og et bestemt retsområde. Hvad Qadi al-Madhalim angår, må han kun blive beskikket med en generel kompetence gældende for alle retsområder, men hvad stedet angår, må hans beskikkelse både omfatte hele landet såvel som et afgrænset distrikt.

Paragraf nr. 71 – Domstolen må kun bestå af én dommer, som besidder beføjelse til afgørelse i retten. Han må godt have én eller flere dommere med sig, som ikke har beføjelse til at dømme, men har beføjelse til konsultation og til at ytre deres mening, dog er deres mening ikke bindende for dommeren.

Paragraf nr. 72 – Det er ikke tilladt for dommeren at dømme, undtagen i en retssal. Bevisførelse og ed er kun gyldige, når de bliver frem- eller aflagt i en retssal.

Paragraf nr. 73 – Det er tilladt at have adskillige retsinstanser mht. sagstyper. Man må dermed godt lade nogle dommere specialisere sig inden for bestemte sager til en vis grad, hvor behandlingen af andre sager overdrages til andre domstole.

Paragraf nr. 74 – Der findes hverken appeldomstole eller kassationsdomstole. Retten er én instans mht. afgørelsen i sagen. Dommerens dom træder i kraft, så snart han afsiger dommen. Dommen kan på ingen måde omstødes ved en anden dommers dom, med mindre han dømte med andet end Islam, eller modsagde en entydig tekst i Bogen (Qur'an), Sunnah eller Ijma' as-Sahabah, eller fandt ud af, at han afsagde en dom, der modsagde den sande realitet.

Paragraf nr. 75 – Al-Muhtasib er den dommer, som behandler sager om offentlige rettigheder, hvori der ikke findes en anklager, med den forudsætning at disse sager ikke hører under hudud og jinayat (fastlagte skadeserstatningsstraffe).

Paragraf nr. 76 – Al-Muhtasib har beføjelser til at dømme for overtrædelser, så snart han får kendskab til dem, hvor som helst og uden det skal foregå i en retssal. Et antal af politibetjente skal være under hans kommando for at gennemføre hans ordre, og hans domme implementeres med det samme.

Paragraf nr. 77 – Al-Muhtasib har ret til at udvælge stedfortrædere, der opfylder de samme krav, som gør sig gældende for en muhtasib, og som han fordeler i de forskellige områder. Disse stedfortrædere skal være i besiddelse af beføjelser til at udføre opgaven af hisba (opretholdelse af almen orden) i den region eller det lokalområde, der er udpeget for dem, i de sager de er uddelegeret til at varetage.

Paragraf nr. 78 – Qadi al-Madhalim er en dommer, som udnævnes for at hæve enhver uret fra statens side mod enhver person, der opholder sig under statens autoritet, uanset om vedkommende tilhører statens statsborgere eller andre, og om end denne uret forekommer fra khalifah'en eller de underordnede regenter eller ansatte.

Paragraf nr. 79 – Qadi al-Madhalim bliver udnævnt af khalifah'en eller af Qadi al-Quda. Det tilkommer khalifah'en at afsætte, disciplinærstraffe - eller stille Qadi al-Madhalim til regnskab. Mahkamat al-Madhalim eller Qadi al-Quda kan også udføre denne opgave, hvis khalifah'en har bemyndiget dem til det. Afsættelsen af Qadi al-Madhalim må imidlertid ikke finde sted imens han behandler en sag om uret rejst mod khalifah'en, den delegerede assistent eller Qadi al-Quda.

Paragraf nr. 80 – Qadi al-Madhalim begrænses ikke til et bestemt antal personer. Statsoverhovedet må, uanset hvor højt deres antal bliver, udpege lige så mange dommere, som der er behov for, for at sikre ophævelsen af uretfærdigheder. Imidlertid er der kun én dommer, der besidder beføjelsen til at dømme under sagsbehandling i retten. Han må godt have et antal af dommere (Quda al-Madhalim) ved siden af under retssalen, men disse må udelukkende besidde konsultative beføjelser. Desuden har han ikke pligt til at godtage deres mening.

Paragraf nr. 81 – Mahkamat al-Madhalim har ret til at afsætte en hvilken som helst regent eller ansat i staten. Ligeledes har denne ret til at afsætte khalifah'en.

Paragraf nr. 82 – Mahkamat al-Madhalim har beføjelse til at behandle en hvilken som helst sag om uret, om end den er relateret til personer i statsapparatet, vedrører khalifah'ens afvigelse fra Shari'ah-lovene, har forbindelse til betydning af lovgivningsteksterne i forfatningen og loven og de øvrige Shari'ah-love, der er inkluderet i statsoverhovedets vedtagelse, eller vedrør pålægning af skatter o.a.

Paragraf nr. 83 – Mahkamat al-Madhalims behandling af en sag om uret er ikke betinget af en retssal, at indkalde den anklagede eller at en anklage finder sted. Denne har ret til at behandle en sag om uret, selv om ingen har anlagt sagen.

Paragraf nr. 84 – Enhver har ret til at give fuldmagt til hvem han ønsker, muslim såvel som ikke-muslim, mand eller kvinde, i forbindelse med en strid eller som forsvarer. Heri er der ingen forskel mellem den bemyndigede og fuldmagtsgiveren. Det er tilladt for den bemyndigede at få betaling, hvormed vedkommende skal betales af fuldmagtsgiveren ifølge overenskomsten mellem parterne.

Paragraf nr. 85 – Det er tilladt for den person, som har beføjelser inden for hvilke som helst af de private anliggender, såsom wasi (værge) og wali' (formynder), eller inden for offentlige anliggender, såsom khalifah'en, regenten, offentlig ansat, Qadi al-Madhalim eller muhtasib at udpege en fuldmægtig, der på fuldmagtsgiverens vegne får vedkommendes beføjelser til at anlægge en sag eller fungere som forsvarer. Den bemyndigede må udelukkende handle på vegne af fuldmagtsgiveren i sin egenskab af wasi, wali, statsoverhoved, regent, ansat, Qadi al-Madhalim eller muhtasib. Heri er der ingen forskel på, om man er anklager eller anklaget.

Guvernører (Wolah)

Paragraf nr. 86 – De lande som staten regerer over opdeles i enheder, en sådan enhed kaldes en wilayah. Hver wilayah deles yderligere op i enheder, hvor hver enhed kaldes for 'imala. Enhver der bestrider wilayah-embedet kaldes for en wali eller amir, og enhver der bestrider 'imala-embedet kaldes for en 'amil eller hakim (regent).

Paragraf nr. 87 – Wolah (guvernører) udnævnes af khalifah'en, hvor 'ummal (flertal af 'amil) udpeges både af khalifah'en og wolah, hvis khalifah'en har bemyndiget dem til dette. Der forudsættes samme krav for wolah og 'ummal som for assistenterne. Dvs. de skal være mænd, frie, muslimer, modne, forstandige, retskafne samt kompetente og kapable i forbindelse med de opgaver, de bliver pålagt til at varetage. Desuden skal de udvælges blandt dem, som har taqwa (gudsfrygt) og styrke.

Paragraf nr. 88 – Wali besidder beføjelse til, på khalifah'ens vegne, at styre og supervisere departementernes funktion i sin wilayah. Han har alle beføjelserne inden for sin wilayah på nær over finanser, retsvæsenet og militæret. En wali bestrider dermed imara (lederskabet) over sin wilayah-befolkning, samt behandlingen af alt, hvad der er relateret til sin wilayah. Politiet underlægges hans kommando i forbindelse med opgavegennemførelse, men ikke administrativt.

Paragraf nr. 89 – Wali har ikke til pligt at rapportere alt, hvad han gennemfører i forbindelse med sit arbejde, og som hans imara indbefatter, til khalifah'en, men kan gøre det frivilligt. Hvis der opstår noget, der er ugenkendeligt nyt, skal han underrette khalifah'en herom og derefter handle ifølge hans ordre. I tilfælde af at han frygter skadesvirkning pga. forsinkelse, skal han gennemføre sagen og pligtmæssigt underrette khalifah'en om sagen, samt om årsagen til at han ikke informerede khalifah'en før han handlede.

Paragraf nr. 90 – I enhver wilayah skal der etableres et valgt råd bestående af borgere under wali'ens ledelse. Rådet skal have beføjelser til at deltage med rådslagning i administrative anliggender og ikke i styreanliggender. Rådets mening er ikke bindende for wali'en.

Paragraf nr. 91 – Regeringsperiode for den enkelte wali over den samme wilayah må ikke vare alt for længe. Han afsættes fra wilayah-

embedet, når man observerer, at han bliver indflydelsesrig i landet, og/eller at folk bliver betaget af ham.

Paragraf nr. 92 – En wali må ikke flyttes fra den ene wilayah til en anden, fordi hans beskikkelse består af generelt ansvar og er begrænset i lokaliteten. Han kan imidlertid afsættes og udnævnes igen.

Paragraf nr. 93 – En wali bliver afsat, når khalifah'en mener, at han skal, eller i tilfælde af at Ummah-rådet, med eller uden grund, viser utilfredshed med ham. Han afsættes også i tilfælde af, at majoriteten af befolkningen i hans wilayah fremviser utilfredshed med ham. Afsættelsen af en wali finder sted gennem khalifah'en.

Paragraf nr. 94 – Khalifah'en har til pligt at føre kontrol med wolah's arbejde samt at føre strengt tilsyn med dem. Han skal udpege folk, der på hans vegne har til opgave at forhøre sig om deres tilstand og inspicere dem. Khalifah'en har også til pligt af og til at indkalde dem alle, eller blot en del af dem, samt at lytte til borgernes klager over dem.

Det administrative apparat

Paragraf nr. 95 – Forvaltningen af statens anliggender og folks interesser påhviler departementer, styrelser og direktorater, som skal klare byrderne af statens anliggender og fuldførelse af folks interesser.

Paragraf nr. 96 – Politikken vedrørende administrationen af departementer, styrelser og direktorater er baseret på enkelthed i systemet, hurtig gennemførelse af opgaverne samt kompetencen hos dem, der bestrider det administrative embede.

Paragraf nr. 97 – Enhver, som er indehaver af statsborgerskabet, og er i besiddelse af kompetence, mand eller kvinde, muslim eller ikke-muslim, kan udpeges som direktør for et hvilken som helst departement eller direktorat samt kan være ansat heri.

Paragraf nr. 98 – Der skal udpeges en generel direktør for hvert departement, samt en direktør for hver styrelse og hvert direktorat. Disse står for administrering heraf og får direkte ansvar herfor. Disse direktører står til ansvar over for deres overordnede i de pågældende departementer, styrelser og direktorater i forbindelse med deres arbejde,

men i forbindelse med overholdelse af Shari'ah-lovene og vedtægterne står de til ansvar over for wali og 'amil.

Paragraf nr. 99 – Direktører i alle departementer, styrelser og direktorater afsættes kun af grunde, der er inkluderet i de administrative vedtægter. De må imidlertid godt flyttes fra den ene stilling til en anden og kan godt blive suspenderet. Udpegelse, flytning, suspendering, disciplinærstraf og afsættelse af direktører finder sted af den overordnede administration for deres departementer, styrelser og direktorater.

Paragraf nr. 100 – Ansatte foruden direktører bliver ansat, flyttet, suspenderet, disciplinærstraffet og afsat af deres overordnede administration for deres departementer, styrelser og direktorater.

Ummah-rådet

Paragraf 101

Medlemmerne af Majlis Al-Ummah (Ummah-rådet) består af individer, som ytrer muslimernes mening, når Khalifah'en rådfører sig med Majlis Al-Ummah. Det er tilladt for ikke-muslimer at være medlemmer af Majlis Al-Ummah, således at de kan give udtryk for deres klager med respekt ved uretfærdige gerninger foretaget af regenter og/eller ved mispraktisering af de Islamiske love over dem.

Paragraf 102

Medlemmerne af Majlis Al-Ummah bliver valgt af befolkningen.

Paragraf 103

Enhver statsborger har retten til at være medlem af Majlis Al-Ummah. Forudsat af disse ansøgere, muslimer og ikke-muslimer, mand eller kvinde, er, at han/hun er moden og forstandig. Dog er ikke-muslimers medlemskab begrænset til at udtrykke klager med hensyn til uretfærdige gerninger foretaget af regenter og/eller ved mispraktisering af Islam over dem.

Paragraf 104

Shura er alene forespørgsel af en mening. Mashura er forespørgsel af en bindende mening. Anliggender relateret til lovgivning, definitioner, intellektuelle emner såsom undersøgelse af fakta, videnskab og

teknologi, høre ikke ind under klassifikation af Mashura. Alt andet hører under Mashura.

Paragraf 105

Alle borgere, muslimer eller ikke-muslimer, må ytre deres meninger, men Shura er udelukkende en rettighed for muslimer.

Paragraf 106

Alle emner, som hører ind under Mashura, afgøres af flertallets mening, uden hensyn til om det er korrekt eller ej. I alle andre anliggende ved Shura, er det den korrekte mening, som er bindende, hvad enten det er majoriteten eller minoriteten, der har denne mening.

Paragraf 107

Majlis Al-Ummah har ansvaret for fire gøremål, som er følgende:

1.a. Ved anliggender som hører ind under Mashura, såsom: anliggender vedr. styret, uddannelse, sundhed, og økonomi, skal Majlis' mening følges. Ved alle andre anliggende, såsom: udenrigspolitik, finansiering og hæren, er Majlis Al-Ummahs mening nødvendigvis ikke bindende.

1. b. At spørge ind til regeringen til alle de hændelser de gennemfører, hvad enten det er intern eller eksterne anliggender, økonomiske eller militære. Ved anliggender hvor flertallets mening er afgjort, er det flertallets mening, som er bindende. Hvor flertallets mening ikke er bindende, er det synspunktet der ikke er bindende. I tilfælde af at Majlis Al-Ummah og regenten er uenige om en hændelse ud fra et Shariah-mæssigt punkt, så er det Mahkamat ul-Madhalim, der fastlægger meningen.

2. Majlis Al-Ummah kan ytre utilfredshed med guvernører og Khalifah'ens assistenter. I dette tilfælde er Majlis' mening bindende, og Khalifah'en må afskedige dem, som de har klaget over, øjeblikkeligt.

3. At diskutere og ytre meninger om lovgivning, ændringer og direktiver, som Khalifah'en tilsigter at adoptere, og som han har præsenteret for Majlis. Majlis' meninger er ikke bindende i denne sag, selv om det kun er muslimske medlemmer, der har retten til at ytre deres meninger.

4. De muslimske medlemmer af Majlis har fået eksklusiv ret til at opstille kandidater til Khilafah-embedet, og deres mening vedrørende dette er bindende. Dermed bliver opstillingen af andre, som ikke er inkluderet i Rådets kandidatliste, ikke godkendt

Socialsystemet

Paragraf 108

Kvinden er primært en moder og en husmor. Hun er en ære som skal værnes om.

Paragraf 109

Mænd og kvinder skal i princippet adskilles fra hinanden. De må ikke være sammenblandet, på nær hvis Sharia'h tillader dette. Shari'ahs tilladelse med hensyn til sammenblanding sker kun i ærinder, som Shari'ah i forvejen anerkender, såsom køb, salg og hajj (pilgrimsfærd).

Paragraf 110

Mænd og kvinder har fået tildelt samme rettigheder og forpligtelser, med undtagelse af visse rettigheder eller gøremål, som er givet specielt til manden eller kvinden. Shari'ahs bevis er nødvendigt med hensyn til sådanne undtagelser. Kvinden har retten til at drive handel, landbrug, og industri, at indgå kontrakter og udføre en handel, til at besidde alle slags private ejerskab, til at hun selv eller hendes stedfortræder investerer med hendes midler samt selv at foretage alle sine livsanliggender.

Paragraf 111

Kvinderne kan tage del i valgprocessen og give Bai'ah til en khalifah. De kan ligeledes blive medlemmer af Majlis Al-Ummah samt blive udnævnt til en statsstilling.

Paragraf 112

Det er ikke tilladt for en kvinde at have ansvaret for styret. Følgelig kan kvinder besidde posterne såsom Khalifah, wali, 'amil, og hun kan heller ikke foretage nogen som helst opgaver, der betragtes som en del af styret.

Paragraf 113

Kvinden lever et offentligt og privat liv. I det offentlige liv, er det tilladt for kvinden at omgås andre kvinder, Maharim (mænd som hun aldrig må giftes med) samt fremmede mænd (mænd hun kan giftes med), med den forudsætning at kvindens krop er tildækket, bortset fra hendes hænder og ansigt. En fristende påklædning og optræden er ikke tilladt. I det private liv, er det tilladt for kvinden at bo sammen med anden kvinde og Maharim, og hun må ikke leve med fremmede mænd. I både i det offentlige og private liv skal alle Shari'ah-love overholdes.

Paragraf 114

Kvindens khalwah (privatmøde) med andre end en mahram er forbudt. Tabarruj, samt afsløring af 'awra (den del af kroppen som skal tildækkes) over for fremmede er forbudt.

Paragraf 115

Både manden og kvinden forbydes at foretage enhver beskæftigelse, hvori der ligger en trussel mod moralen eller en fare for fordærvelse af samfundet.

Paragraf 116

Ægteskabslivet er et liv, der skal etablere tryghed og kammeratskab mellem to ægtefæller. Derfor har manden ansvaret for sin kone, som varetagelses-myndighed og ikke en styremyndighed. Hun skal efterleve dette, og han er pålagt at forsørge hende.

Paragraf 117

Begge ægtefæller skal samarbejde omkring udførelsen af husholdningens gøremål. Ægtemanden er pålagt at påtage sig alle opgaver, der foretages uden for huset. Kvinden er, ifølge sin kunnen, pålagt at udføre de opgaver, der normalt foretages inden for husets rammer. Ægtemanden bør ansætte en stuepige efter behov og evne til at hjælpe til med husholdningsopgaver, og for at udføre de nødvendige opgaver kvinden ikke er i stand til at fuldføre på egen hånd.

Paragraf 118

Pasningen af små børn er en wajib for kvinden, ligesom det er hendes ret, om end hun er muslim eller ikke-muslim, såfremt det lille barn har brug for denne pleje. Når barnet, dreng eller pige, ikke længere har behov for for dette, skal situationen overvejes. I tilfælde af at både plejemoderen og wali'en (mandlig værge) er muslimer, får barnet

mulighed for at vælge hos hvem, det ønsker at bo. I tilfælde af at den ene af dem er ikke-muslim, så gives barnet ikke et valg, men gives til den muslimske part blandt dem.

Økonomisystemet

Paragraf 119

Økonomipolitikken er synet på den tilstand samfundet bør befinde sig i, når man ser på tilfredstillelsen af behovene. Så hvad samfundet burde befinde sig i skal gøres til fundamentet for tilfredsstillelsen af behovene.

Paragraf 120

Det økonomiske problem ligger i fordelingen af midler og gavn til alle borgere, ved at gøre det muligt for dem at eje og arbejde for det.

Paragraf 121

Staten skal garantere den totale tilfredsstillelse af individets grundlæggende behov. Staten skal muliggøre for ethvert individ, at få tilfredsstillt luksuriøse behov på et højst muligt niveau.

Paragraf nr. 122

Allah I er alene ejeren af midlerne. Han I har udvalgt menneskerne som efterfølgere heri. Med denne udvælgelse som efterfølgere har de fået ejendomsretten til disse midler. Det er også Allah I, som gav individet tilladelse til at besidde disse, og med denne specielle tilladelse har individet fået lov til at have det reelle ejerskab.

Paragraf nr. 123

Ejerskabet består af tre typer: Privat ejendom, offentlig ejendom og statsejendom.

Paragraf nr. 124

Privat ejendom er en Shar'iah-lov, der vurderes ud fra ejendom eller gavn. Den nødvendiggør at muliggøre, for hvem den tilhører, at kunne få gavn af ejendommen samt at få i bytte herfor.

Paragraf nr. 125

Offentlig ejendom defineres som Lovgiverens (Allahs) tilladelse til fællesskabet om at være fælles i at få gavn af ejendommen.

Paragraf nr. 126

Alle midler, hvis forvaltning afgøres efter khalifah'ens mening og ijthad, anses som statsejendomme, såsom penge fra skat, kharraj og jizya.

Paragraf nr. 127

Private ejendomme, både flytbare og uflytbare, er bundet til fem følgende shari'ah-mæssige midler:

- A. Arbejde,
- B. Arv,
- C. Behov for midler til overlevelse,
- D. Statens tildeling af dens midler til borgerne,
- E. De midler som individerne modtager uden at gøre gengæld i form af penge eller indsats.

Paragraf nr. 128

At disponere over ejendommen er begrænset til Lovgiverens (Allahs) tilladelse, både i tilfælde af at man disponerer gennem forbrug eller gennem forøgelsen af ejendommen. Dermed forbydes ødselhed, ekstravagance og nærighed. Ligeledes forbydes de kapitalistiske selskaber og Kooperationer og de øvrige transaktioner, som er i modstrid med Shari'ah. Riba, grov prissnyd, monopol, gambling og lignende forbydes også.

Paragraf nr. 129

'Ushr-jord (tiendepligtig jord) består af den jord, hvis indbyggere har bekendt sig til Islam mens de var i besiddelse heraf, samt jorden på Den Arabiske Halvø. Kharraj-jord (skattepligtig jord) er den jord, som blev indtaget gennem krig eller fredsftale undtagen Den Arabiske Halvø. Med hensyn til 'ushr-jorden, så ejer individerne både selve jorden og dens gavn, hvorimod kharraj-jorden ejes af staten, men dens gavn ejes af individerne. Enhver har retten til at bytte 'ushr-jorden og gaven af kharraj-jorden gennem de Shari'ah-mæssige kontrakter, og de kan arves ligesom de øvrige ejendomme.

Paragraf nr. 130

Udyrket, øde jord (mawat) ejes gennem oplivning (dvs. dyrkning) og indhegning. Anden jord, der ikke er mawat, ejes kun gennem en Shari'ah-mæssig grund såsom arv, køb eller tildeling (af staten).

Paragraf nr. 131

Udlejning af jord til agerbrugsformål forbydes totalt, om den er kharraj eller 'ushr-jord. Muzara'a (Forpagtning af jord) forbydes, hvorimod musaqa (forpagtning af jord plantet med træer) er fuldstændig tilladt.

Paragraf nr. 132

Enhver jordejer tvinges til at udnytte sin jord. Den, som er i nød, får tildelt tilstrækkelige midler fra statskassen (Bait al-Mal) til at muliggøre denne udnyttelse. Jordbesiddelsen inddrages fra enhver, der forsømmer sin jord og ikke udnytter den i mere end tre år, hvorefter jorden tildeles andre.

Paragraf nr. 133

Offentlig ejendom består af følgende:

- A. Alt hvad der hører under fællesskabets anlæg, såsom byens pladser,
- B. De ubegrænsede mineraler, såsom oliekluder,
- C. De ejendomme, hvis natur umuliggør individets besiddelse heraf, såsom floder.

Paragraf nr. 134

Fabrikker er per natur private ejendomme, men er imidlertid underlagt samme lov (hukm), som gælder for det produkt fabrikken producerer. I tilfælde af at produktet hører under privat ejendom, bliver fabrikken betragtet som privat ejendom, såsom tekstilfabrikker. Men hvis produktet hører under offentlig ejendom, bliver fabrikken anset som offentlig ejendom, såsom fabrikker for udvinding af jern.

Paragraf nr. 135

Det er ikke tilladt for staten at forvandle en privat ejendom til en offentlig ejendom, fordi den offentlige ejendom er fastlagt i ejendommens natur og karakter og ikke ifølge statens mening.

Paragraf nr. 136

Hver af ummahs individer har retten til at benytte sig af hvad, der hører under offentlig ejendom. Staten må ikke tillade en enkelt af borgerne alene at besidde eller udnytte disse ejendomme.

Paragraf nr. 137

Staten må godt inddrage dele af mawat-jord, og jord som hører under offentlig ejendom, under sit domæne, når den vurderer, at det er i borgernes interesse.

Paragraf 138

Ophobning af penge er forbudt, selv hvis der betales Zakat heraf.

Paragraf nr. 139 – Zakah samles ind fra muslimerne og lægges på de ejendomme, der er blevet specificeret af Shar'iah, hvilke består af følgende: Penge, handelsvarer, kreaturer og korn. Zakah må ikke lægges på andet end det, Shari'ah har anført. Ydermere lægges zakah på enhver ejendomsbesidder, uanset om vedkommende er mukallaf (ansvarlig), såsom den modne og forstandige person ('aqil) eller en ikke-mukallaf (uansvarlig), såsom den mindreårige og sindssyge. Zakah hensættes i en speciel sektion i Bait al-Mal og må udelukkende bruges til én eller flere af de otte kategorier, som den glørværdige Qur'an har nævnt.

Paragraf nr. 140

Jizya samles ind fra dhimma-folk (ahlu-dhimma), og pålægges kun modne mænd efter deres finansielle evner. Jizya må hverken pålægges kvinder eller børn.

Paragraf nr. 141

Kharraj (jordskat) på kharraj-jord samles ind ud fra dens potentielle afkast. Zakah på 'ushr-jord lægges derimod på dens reelle afkast.

Paragraf nr. 142

Muslimerne pålægges kun at betale den skat, som Shari'ah tillader staten at opkræve for at dække Bait al-Mals udgifterne. Forudsætningen herfor er, at skatten opkræves fra pengeindehaverens overskud, som han har tilovers efter at have opfyldt sine behov på normal vis, og der tages hensyn til, om den pålagte skat er tilstrækkelig til dækning af statens behov.

Paragraf nr. 143

I forbindelse med de opgaver, som Shari'ah har fastlagt som værende wajib for Ummah at udføre, har staten ret til at indsamle penge fra muslimerne gennem pålægning af skat, når der ikke er penge i Bait al-Mal til udførelse af disse, idet pligten i sådanne tilfælde pålægges Ummah. Staten må derimod ikke lægge nogen skatter på Ummah i forbindelse med opgaver, som Shari'ah ikke pålægger Ummah at udføre. Dermed er det ikke tilladt for staten at opkræve afgifter til domstole eller direktorater eller i forbindelse med realiseringen af andre former for interesser.

Paragraf nr. 144

Statens budget har permanente indtægtskilder fastsat af Shari'ah-lovene. Fastsættelsen af budgettets sektioner, de beløb som hver sektion indbefatter, og hvad de fastsatte beløb i hver sektion skal bruges til, er alle sammen spørgsmål, der er givet khalifah'en til opgave at afgøre efter hans mening og ijthad.

Paragraf nr. 145

De permanente indtægter for Bait al-Mal (statskassen) består af hele fay, jizya, kharraj, femtedelen af rikaz (metaller og begravede skatte) og zakah. Disse penge opkræves permanent, om der er behov herfor eller ej.

Paragraf nr. 146

Staten må godt opkræve skatter fra muslimerne, hvis Bait al-Mals permanente indtægter ikke er tilstrækkelige til at dække statens udgifter. Staten er pålagt at opkræve skatter efter følgende mønster:

A. For at dække udgifter, der påhviler Bait al-Mal, til de fattige, de nødlidende, de vejfarende samt for udførelsen af jihad-pligten.

B. For at dække udgifter, der påhviler Bait al-Mal, og som betales til gengæld for tjenester, såsom udgifterne for ansatte, soldaternes lønninger og regenternes ydelser.

C. For at dække udgifter, der påhviler Bait al-Mal til etablering af offentlige væsener og anlæg, der ikke indebærer indtægter, såsom anlæggelse af veje, etablering af vandværk og bygning af moskeer, skoler og hospitaler.

D. For at dække udgifter, der er pålagt Bait al-Mal i tilfælde af katastrofer, som rammer borgerne i form af hungersnød, oversvømmelse eller jordskælv.

Paragraf nr. 147

Indtægter, som optages i Bait al-Mal omfatter penge, der opkræves i form af told ved landets grænseposter, afkast fra den offentlige ejendom og statsejendom, arveejendomme af døde som ingen arvinger har og murtadins (fl. af murtad) ejendomme.

Paragraf nr. 148

Bait al-Mals udgifter deles op i seks kategorier:

A. De otte kategorier, som er berettiget til zakah-penge, tildeles penge fra zakah-sektionen.

B. De fattige, de nødlidende, de vejfarende, de som står i gæld og Jihad finansieres fra Bait al-Mals permanente indtægtskilder, i tilfælde af at der ikke findes penge i zakah-sektionen. Hvis der heller ikke er penge deri, får de som står i gæld intet. Mht. de fattige, de nødlidende, de vejfarende og Jihad, så skal der opkræves skatter for at dække udgifterne herfor. I tilfælde af frygt for skadsevirkning må staten optage lån herfor.

C. Personer, der yder staten tjenester, såsom ansatte, regenter og soldater betales fra Bait al-Mal. Hvis der ikke er nok heri, opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter. I tilfælde af frygt for skadsevirkning må staten optage lån til dækning heraf.

D. De grundlæggende væsener og anlæg, som veje, moskeer, hospitaler og skoler finansieres fra Bait al-Mal. Hvis der er mangel herpå, opkræves der omgående skatter til dækning af disse udgifter.

E. De uvæsentlige anlæg og væsener finansieres fra Bait al-Mal. Hvis der ikke er tilstrækkelige midler hertil, skal finansieringen udskydes.

F. Katastrofer, såsom jordskælv og oversvømmelser, tackles finansielt gennem Bait al-Mal. Hvis der ikke er penge heri må staten optage lån omgående. Lån indfries gennem indsamling af skatter.

Paragraf 149

Staten skal garantere arbejde for alle statsborgere.

Paragraf nr. 150

Ansatte hos private og i virksomheder har samme rettigheder og pligter som ansatte i staten. Enhver lønmodtager er ansat, uanset forskelle i arbejdstypen eller arbejderens beskæftigelse. I tilfælde af at arbejdsgiveren og arbejdstageren strides om løn, afgøres sagen ifølge den gennemsnitlige løn. Hvis de strides om andre spørgsmål, skal sagen afgøres efter ansættelseskontrakten ifølge Shari'ah-lovene.

Paragraf nr. 151

Lønnen må godt fastsættes ifølge arbejdets nytte eller arbejderens nytte. Lønnen må ikke fastsættes ifølge arbejderens kundskaber eller akademiske kvalifikationer. Der findes ingen lønforhøjelser til ansatte. De skal derimod betales alt, hvad de fortjener af løn til gengæld for arbejderens eller selve arbejdets nytte.

Paragraf nr. 152

Staten garanterer forsørgelsen af arbejdsløse og de ubemidlede, som ikke har nogen slægtninge, der har pligt til at forsøge dem. Staten påtager sig ligeledes at skaffe plejehjem for ældre og handicappede.

Paragraf nr. 153

Staten tilstræber at rigdomme cirkulerer blandt borgerne samt forhindrer, at den går på omgang blandt en bestemt samfundsgruppe.

Paragraf nr. 154

Staten muliggør borgernes tilfredsstillelse af deres sekundære behov samt skaber balancen i samfundet ud fra midlerne, der står til rådighed, på følgende måde:

A. Staten giver ud af flytbare og uflytbare ejendomme, som er i dennes besiddelse i Bait al-Mal, af bl.a. fay (bytte vundet uden kamp) og lignende.

B. Staten deler ud af sin opdyrkede eller øde jord til dem, der ikke har nok jordarealer. Jordejere som ikke udnytter deres jord, får ikke tildelt nogen jord. Ydermere forsyner staten de jordejere, som ikke har råd til at dyrke deres jord, med de nødvendige midler, for at gøre dem i stand til dette.

C. Staten påtager sig indfrielse af lån på vegne af dem, der står i gæld, og som ikke er i stand til at tilbagebetale deres lån. Dette gøres bl.a. gennem zakah-penge, fay-penge og lignende.

Paragraf nr. 155

Staten fører tilsyn med landbrugsanliggende og afgrøder ifølge det, som er påkrævet af landbrugspolitikken, der skal realisere udnyttelsen af jord på højst mulige produktionsniveau.

Paragraf nr. 156

Staten fører tilsyn med alle industrielle anliggende og tager sig direkte af de industrier, som har forbindelse til det, der hører under offentlig ejendom.

Paragraf nr. 157

Udenrigshandel anskues efter forretningsmandens statsborgerskab og ikke efter varens oprindelsesland. Forretningsmænd, der er harbi (dvs. statsborgere af krigsførende stater), forbydes at handle i vores territorier, undtagen med en speciel tilladelse for forretningsmanden eller for godset. Forretningsmænd, der er mu'ahid (pagt-part) behandles

efter aftalerne, der er indgået mellem os og dem. Forretningsmænd blandt statens egne statsborgere forbydes at eksportere varer, som vores lande har brug for, samt varer, der kan styrke fjenden militært, industrielt eller økonomisk. Dog forbydes de ikke at importere ejendomme som de selv ejer. Lande, som vi reelt er i krig med, såsom "Israel", er undtaget fra disse love. Over for disse lande gælder lovene for de lande, vi reelt er i krig med, i alle vores relationer hertil, om end disse er handelsmæssige eller af anden art.

Paragraf nr. 158

Alle statsborgere har ret til at etablere videnskabelige laboratorier, som vedrør alle livets anliggender. Staten er selv pålagt at etablere disse laboratorier.

Paragraf nr. 159

Individer forbydes at besidde ejerskabet af laboratorier, der fremstiller produkter, hvis private ejerskab medfører skade på Ummah eller staten.

Paragraf nr. 160

Staten sørger for, at alle sundhedstjenester er gratis for alle men forbyder ikke benyttelse af privat lægebehandling eller salg af medicin.

Paragraf nr. 161

Investering og udnyttelse af udenlandsk kapital i statens territorier forbydes. Ligeledes forbydes tildeling af privilegier til nogen som helst udlændinge.

Paragraf nr. 162

Staten udsteder sin egen selvstændige valuta, der ikke må være forbundet til nogen udenlandske valutaer.

Paragraf nr. 163

Statens penge består af guld og sølv, hvad end de er slået som mønter eller ej. Staten må ikke have andre valutaer. Den må godt udstede noget andet i stedet for guld og sølv under forudsætning af, at de bliver fuld dækket af guld og sølv i statskassen. Dermed må staten slå mønter i form af kobber og bronze eller i form af sedler eller andet, hvor den slår disse som sin egen valuta med sit navn på, under forudsætning af at de er fuldstændigt dækket af guld og sølv.

Paragraf nr. 164

Valutaveksling mellem statens valuta og andre landes valutaer er tilladt, ligesom indbyrdes veksling af egen valuta. Det er også tilladt at valutavekslingen er ulige, i tilfælde af at man veksler mellem to valutaer af forskellige arter, med øjeblikkelig levering som forudsætning. En sådan valutaveksling med senere levering (nasi'a) er ikke tilladt. Ændring af valutakursen tillades betingelsesløst, såfremt vekslingen foregår mellem to forskelligartede valutaer. Enhver statsborger har ret til at købe den ønskede valuta indenrigs eller udenrigs, samt at købe med den uden behov for valutatilladelse eller lignende.

Uddannelsespolitikken

Paragraf nr. 165

Grundlaget, som pensumet bygger på, skal være den islamiske 'aqidah. Derfor fastlægges alle studiefag og undervisningsmetoder således, at det ikke fører til nogen afvigelse fra dette grundlag i undervisningen.

Paragraf nr. 166

Uddannelsespolitikken består i dannelsen af den islamiske mentalitet og den islamiske psyke. Alle de studiefag, som ønskes undervist, fastlægges på grundlag af denne politik.

Paragraf nr. 167

Målet med uddannelse er at skabe den islamiske personlighed samt at forsyne folk med de videnskaber og kundskaber, der er relateret til livets anliggender. Undervisningsmetoderne fastlægges derfor på en måde, der realiserer dette mål, og hver metode, der fører til andet end dette, forbydes.

Paragraf nr. 168

Ugentlige lektioner inden for islamiske og arabiske videnskaber skal afsættes i samme mængde som inden for de resterende videnskaber, både i antal og tid.

Paragraf nr. 169

Der skal i undervisningen skelnes mellem de eksperimentale videnskaber og hvad, der hører herunder, såsom matematik, på den ene side, og de kulturelle kundskaber på den anden side. De eksperimentale videnskaber, og hvad der hører herunder, undervises efter behov og begrænses ikke til noget bestemt uddannelsesniveau. Hvad de kulturelle kundskaber angår, skal de undervises i grundskole og gymnasieskole niveauer ifølge en specifik politik, der ikke står i modstrid med Islams tanker og love. På det højere uddannelsesniveau undervises disse kulturelle kundskaber som andre videnskaber, med den forudsætning at det ikke fører til nogen afvigelse fra uddannelsespolitikken og målet herfor.

Paragraf nr. 170

Den islamiske thaqafa skal undervises på alle uddannelsesniveauer. På det høje uddannelsesniveau skal der etableres specielle studier for

diverse islamiske kundskaber, på samme måde som der etableres specielle studier for medicin, ingeniøruddannelser, naturfag og lignende.

Paragraf nr. 171

Kunst og håndværk kan i nogle udformninger høre under videnskab, ligesom handel, søfart og landbrug. I disse tilfælde kan man, ubetinget og uden restriktioner, tage imod kunst og håndværk. Kunst og håndværk kan også høre under thaqafa, i tilfælde hvor de er influerede af et bestemt livsperspektiv, såsom billedkunst og skulptur. I så fald må de ikke godtages, hvis de står i modstrid med Islams perspektiv.

Paragraf nr. 172

Undervisningspensum skal være ens, og der gives ingen tilladelse til undervisning i et andet pensum end statens. Privatskoler forbydes ikke, såfremt de er bundet til statens pensum, etableret på grundlag af undervisningsplanen, samt opfylder uddannelsespolitikken og målet. Forudsætningen herfor er, at der i undervisningen ikke foregår sammenblanding mellem hankøn og hunkøn, hverken blandt eleverne eller lærerne, og med den betingelse at de ikke er specielt beregnet til en bestemt sekt, religion, madhhab, race eller farve.

Paragraf nr. 173

Staten har pligt til at sørge for, at ethvert individ, han - eller hunkøn, får undervisning i alt, hvad mennesket behøver for at kunne klare byrderne på livets slagmark. Dette gælder både grundskole- og gymnasieniveauet. Staten er dermed pålagt at sørge for dette, og at det bliver gratis for alle. Staten skal også sørge for, at højere uddannelse er tilgængelig for alle, gratis og til så høj grad, som der er ressourcer til.

Paragraf nr. 174

Staten er pålagt at sørge for etablering af biblioteker, laboratorier og de øvrige midler til udvikling af kundskaber uden for skolernes og universiteternes regi, for derved at sikre en mulighed for dem, der er interesseret i at fortsætte med deres forskning inden for diverse kundskabsområder, såsom Fiqh, Usul al-Fiqh, Hadith, Tafsir af Qur'an, tænkning, medicin, ingeniøruddannelse og kemi, samt inden for opdagelser, opfindelser og lignende, med det formål at et enormt antal af ijthad-kyndige, kreative videnskabsmænd og opfindere frembringes.

Paragraf nr. 175

Udnyttelse af værker til undervisningsformål på alle uddannelsesniveauer forbydes. Ingen har, så snart vedkommende har trykt og distribueret en bog, copyright på den, om end det er forfatteren eller en anden. Hvorimod i tilfælde af at bogen hverken er blevet trykt eller distribueret, men ligger hos ham som idéer, har ejeren ret til at tage betaling for at give disse til folk og kan ligeledes tage betaling for at give undervisning heri.

Udenrigspolitikken

Paragraf 176

Politik er varetagelse af Ummahs anliggende både internt og eksternt, og den foretages både af staten og Ummah. Staten fortager selv varetagelse i praksis, mens Ummah stiller staten til regnskab for dens håndtering.

Paragraf nr. 177

Det er absolut ikke tilladt for noget individ, parti, sammenslutning eller gruppe at have forbindelse til nogen som helst fremmed stat. Forbindelse til andre stater er udelukkende begrænset til staten, fordi den alene har ret til at påtage sig varetagelse af anliggender i praksis, til gengæld er Ummah og partier pålagt at stille staten til regnskab for disse udenrigsrelationer.

Paragraf nr. 178

Målet helliger ikke midlerne, idet metoden er af samme art som idéen. Derfor må man ikke begå haram for at opnå noget, der er wajib eller mubah. Politiske midler må ikke stride imod politikken metode.

Paragraf nr. 179

De politiske manøvrer er nødvendige i udenrigspolitikken. Gennemslagskraften heri ligger i at offentliggøre aktiviteterne og skjule hensigterne.

Paragraf nr. 180

Blandt de vigtigste politiske fremgangsmåder er den modige afsløring af andre staters forbrydelser, opklaring af faren ved falske politikker, skandalisering af lumske sammensværgelser samt destruering af misvisende personligheder.

Paragraf nr. 181

At demonstrere mægtigheden af de islamiske tanker i at varetage individernes, nationernes og staternes anliggender anses som de vigtigste politiske fremgangsmåder.

Paragraf nr. 182

Den politiske sag for Ummah er Islam i sin stats styrke, den korrekte implementering af Islams love og den permanente levering af Islams Da'wah til verden.

Paragraf nr. 183

At bære den islamiske Da'wah er akserne, som udenrigspolitikken roterer om og grundlaget, som statens relationer til alle andre stater baseres på.

Paragraf nr. 184

Statens relationer til de etablerede stater baserer sig på fire betragtninger, hvilke består af følgende:

1. De etablerede stater i den islamiske verden betragtes som en del af det samme land og hører derfor ikke ind under udenrigsforhold. Ligeledes må relationerne til disse ikke anses for at høre med til udenrigspolitikken, og det er wājib at arbejde ihærdigt for at forene dem alle i én stat.
2. De stater, som vi har økonomiske, handelsmæssige, eller kulturelle traktater med, eller traktater om godt naboskab behandles ifølge traktaternes bestemmelser. Hvis traktaten anfører det, kan statsborgerne fra det pågældende land godt komme ind på statens territorier med identitetskort uden behov for pas, under forudsætning af, at vores statsborgere får en lige behandling i praksis. Vores økonomiske og handelsmæssige relationer til disse stater skal være begrænset til bestemte punkter og specifikke karakterer, der er nødvendige, men ikke fører til at styrke disse stater.
3. De stater med hvem vi ikke har nogen traktater og de stater, der reelt er kolonistater, såsom England, USA og Frankrig samt de stater, som har grådige planer mod vores lande, såsom Rusland, anses for potentielle krigsførende stater. Der skal derfor tages alle forholdsregler i forhold til disse stater, og ingen diplomatiske relationer må etableres med disse. Deres statsborgere må kun komme ind til vores territorier med pas og med en speciel indrejsetilladelse til hvert enkelte individ og for

hver enkelte rejse, medmindre den pågældende stat bliver en reel krigsførende stat.

4. Over for de stater, der reelt er krigsførende, som eksempelvis "Israel", skal man tage krigstilstanden som grundlaget for alle forhold. En sådan stat bør behandles som om, vi reelt er i krig, uanset om der er en våbenhvile mellem os og den pågældende stat eller ej. Adgang til vores territorier er forbudt for alle statsborgere af en sådan stat.

Paragraf nr. 185

Alle militære traktater og pagter, og hvad der ellers findes af denne art, og hvad ellers hører under disse, såsom politiske traktater og aftaler om udlejning af baser og lufthavne, er fuldstændigt forbudt. Indgåelse af godt naboskabs, eller økonomiske, handelsmæssige og finansielle traktater er tilladt, og ligesådan våbenhvileaftaler.

Paragraf nr. 186

Det er forbudt for staten at tage del i organisationer, der er etableret på et andet grundlag end Islam eller er baseret på implementering af ikke-islamiske love. Dette indbefatter de internationale organisationer, såsom De Forende Nationer, Den Internationale Domstol, Den Internationale Valutafond og Verdensbanken, samt de regionale organisationer som Den Arabiske Liga.

Gloser

'Adl	Retfærdighed, oprigtighed og retskaffenhed.
Ahadith	Flertal af hadith.
Ahl ul-Dhimmah	Ikke-muslimske borgere i den Islamiske Stat, som har samme rettigheder som de muslimske borgere i staten.
Ahkam	Islamiske regler og love. (ental: Hukm)
Ahl al-halli wal 'aqd	Dem der har en bestemt autoritet til at udvælge en khalifah og administrere Bai'ah på vegne af den muslimske Ummah. 'de folk der løser og binder'.
Ahzab	En alliance af stammer. 'partier' eller 'klanner'.
'Amil	Underguvernør
Amir	Leder
Amir AL-Mu'mineen	En titel for overhoved af den Islamiske Stat. 'lederen af de troende'.
'Aqidah	En bestemt, definitiv overbevisning, som man har taget til sig gennem en grundig forstandig overvejelse, hvilken resultater i overbevisning om Allah, og som klassificerer personen som en muslim.
Ansar	Muslimere i Madinah, som levede under

	Sendebudet ρ. ‘Støtterne’.
Bai’ah	Lydighedsløfte eller ed til khalifah’en.
Bait ul-Mal	Den Islamiske Statskasse.
Dar ul-Islam	Et landområde hvor autoriteten tilhører muslimerne og hvor hele Islam er implementeret. ‘Islams hus’.
Dar ul-Kufr	Alt andet jord som ikke er Dar uL-Islam.
Da’wah	Det Islamisk kald. Processen hvor der propagerendes Islam til ikke-muslimer. ‘invitation’.
Deen	Islamisk ideologi – som ikke skal forveksles med religion.
Fard	Pligt - En påbudt handling. Såfremt den enkelte udfører handlingen, så får han belønning af Allah. Hvorimod, hvis han svigter handlingen bliver han straffet.
Fard Ayn	Fard for det enkelte individ, såsom bøn, faste, mm.
Fard Kifayah	Kollektiv Fard for samfundet, såsom en begravelse af en død.
Fatawa	Flertal af fatwa.
Fatwa	En Islamisk lovlig mening baseret på et gyldigt bevis (daleel) fra islamiske tekster.
Fiqh	Kendskab til de praktiske regler fra Sharia, som er udledt fra lovgivningskilderne.
Fisq	At overtræde islamiske love forsætligt og åbent.
Hadramaut	Et jordområde omkring Yemen.

Hadith	En udtalelse, beretning eller sædvane, der kan relateres til en tale, tavshed eller hændelse udført af Profeten Muhammad ﷺ.
Hajj	Pilgrimsrejsen som foretages til 'Allahs hus' i Dhul-Hijjah måned fra den 8. til den 13.
Halal	En handling eller en ting som er tilladelig eller lovlig i Islam.
Haram	En forbudt handling. Hvis den enkelte afholder sig fra udførelse af den forbudte handling, få han belønning; i modsat fald, straf.
Hijrah	Perioden hvor Profeten Muhammed ﷺ udvandrede sammen med sine følgesvende fra Makkah til Madinah i år 645 e.kr. Året hvor udvandringen foregik, er starten på den Muslimske kalender.
Hudud	Straffe for synder, som allerede er foreskrevet af Sharia.
Hukm	(Flertal: Ahkam) Lov.
Ibadat	Tilbedelses handlinger.
Ihram	Pilgrimsbeklædning.
Ijma' As-Sahabah	En enighed blandt Sahabah vedr. punkter som er relateret til en Islamisk lov.
Ijtihad	En omfattende anstrengelse og bestræbelse ved nøjagtig studering af et problem samt søgning efter løsningen fra sharia, som resulterer i en udledning af en lov. Udledningen sker når man ikke kan yde mere.
Ilm	Viden, studering - empirisk videnskab og

	enhver videnskabsgren relateret til dette, såsom fysik, matematik osv.
Imam	En titel for overhoved af den Islamiske Stat. Også, titlen for en der fører bønnen. 'leder'.
Iman	Overbevisning, som er baseret på 'Aqidah.
'Izzah	Ære
Jihad	Fjernelse af materielle forhindringer der kan stå i vejen for udbredelsen af den Islamiske Da 'wah til folket.
Jizyah	Et X-antal penge som betales til staten af ikke-muslimer, der er bor i den Islamiske Stat. Der opkræves kun fra dem der har råd til at betale.
Ka'bah	'Allahs hus' - en kubisk bygning inde i Makkah moskeen
Kafir	En ikke-muslim. En person som ikke har Iman på Islam, eller som fornægter hele eller en del af den Islamiske 'Aqidah eller forbander Allah eller hans Sendebud ρ. 'en som benægter'.
Kahin	En præst, spåmand
Khalifah	Overhoved af den Islamiske Stat. 'efterfølger'.
Khilafah	Den Islamiske Stat.
Khulafa'	Flertal af Khalifah.
Khulafa' Ar-Rashidun	De rettelig førende Khulafa' – som var de første fire første: Abu Bakr, 'Umar, 'Uthman, og 'Ali.

Khalwah	Sammenblanding af mænd og kvinder (som er tilladte at gifte sig med) i det private.
Kharaj	Jordskat baseret på en aftale med dens ejere da jorden var erobret af staten. Den er baseret på det potentielle afkast af jorden.
Kufr	Ikke-islam, hedenskab
Muhajir	Emigrant - refererer til folket som udvandrede fra Makkah til Madinah.
Madhalim	Uretfærdige hændelse af staten eller dens ansatte.
Mahkumat ul-Madhalim	Navn på domstolen, der arbejder med Madhalim.
Mahram	Mand som ikke har tilladelse til at gifte sig med bestemte kvinder; f.eks. far, nevøer, brødre og onkler.
Majlis	Forsamling.
Mu'aahid	Enhver person som har en aftale med staten om at komme ind på dens territorium.
Mubah	En type handlinger hvor en person kan vælge at udfører den eller ej.
Mujahid	(Flertal. Mujahideen) En som tilbeder Allah I ved at deltage på slagmarken - Muslimske soldat eller kriger.
Mujtahid	En kvalificeret person som evner at udføre ijthad. En lærd indenfor Islamisk retsvidenskab.
Musta'min	Enhver som har tilladelse til at gå ind i staten, samt søger beskyttelse hos muslimerne.

Muhtasib	Dommer som arbejder med lovovertrædelser og offentlig overtrædelse uden nogen som helst behov for en sagsøger.
Murtad	(Flertal. Murtadeen) En person som frafalder islam.
Mushrik	(Flertal. Mushrikeen) En person som tilknytter partnere med Allah I, og giver dem Allahs I attributter
Al-Qaram	Krim i Rusland.
Al-Quds	Den gamle bydel i Jerusalem 'Hellig'.
Quraish	En stamme som levede og styrede i byen Makkah, hvor profeten Muhammed p blev født.
Qiyas	En udledning af Sharia, taget fra en oprindelig situation til at en ny situation på grund af en lighed i illah (årsagen), som ligger til grund for disse.
Riba	(Åger). En forøgelse af penge ved lån eller opsparing. Riba er forbudt i islam.
Sadaqah	Alternativ arabisk term for Zakat, som generelt betyder almisse, men denne gælder også den uforpligtede
Sahabah	(ental. Sahabi) Profeten Muhammadd p følgesvende
Salah	Bøn - fem gange dagligt for muslimer.
Ash-Sham	Regionen som indbefatter Syrien og dele af Jordan, Libanon og Palæstina. - Levanten

Shariah	De samlede love som er udledt fra Islamiske lovgivningskilder.
Sharii	Lovlig.
Seerah	Beretninger om Profeten Muhammed p liv.
Sultan	En af de givne titler til en Khaleefah. Betyder også bevis, magt, autoritet.
Sunnah	Den anden kilde for Islamisk jura som inkluderer Allah's Sendebuds p tale, tavshed, og handlinger.
Tafsir	Forklaring af Quranens ord og vers, inden for en specifik metode.
Ummah	Fællesskabet af muslimer. En gruppe af mennesker som er overbevist om den samme ideologi og praktiserer samme metode uanset race, nationalitet eller oprindelse eller geografisk del. - Nation
‘Umrah	Valfart til Masjid i Makkah uden for hajj sæson.
Ushr	Landbrugsjord hvis ejere betaler en tiendedel af deres produktion som Zakah. Jord som er ejet af muslimer, og som ikke er blevet erobret.
Wad	Flod/Dal.
Wajib	En påbudt handling, synonym med Fard. Hvis individet udfører handlingen, vil det blive belønnet. I modsat tilfælde vil individet blive straffet.
Wali	(Flertal. Wulah) Leder.
Wilayah	(Flertal. Wilayat) Provins, distrikt.

Zakah

En tilbedelse som er krævet af en muslim, og som består af at betale en vis part af ens rigdom til Den Islamiske Stats Bait ul Mal (Statskassen), for at den derefter uddeler det til de otte specifikke kategorier som er beskrevet i Qur'an

